

Shrimathi Deb Kumbar Nanalal Bhatt
Haishnabi College
For Women
Madras-44.

Magazine

Vol. viii

1976

Shrimathi Dev Kumbar Nanalal Bhatt

Vaishnav College For Women

Madras-44

Vol. viii

1976

THE COLLEGE CREST

The College Crest is enshrined within a lotus in full bloom to represent the cult of devotion preached by Maha Prabhu Shri Vallabhacharya. At the centre of the Crest is a sacrificial fire, which symbolises the Lord Himself, ("Yagno Vai Vishnu") The Lord is reached by the three steps of the altar signifying **KSHARA, AKSHARA and POORNA PURUSHOTHAMA.** The volume at the foot of the altar stands for the Book of Knowledge (*the Vedas*) and the three flowers on it show the factors that conduce to the accumulation and propagation of Knowledge, Intelligence, Action and Material Resources. The aim of all knowledge is the realisation of the Supreme Truth and this is embodied in the College Motto taken from Srimad Bhagavatam.

" Satyam Param Dheemahi "

Our Revered Founder-Chairman With His Wife

Shrimathi DEV KUNVAR NANALAL BHATT

Shri NANALAL BHATT

" May they enjoy a long and healthy life " is our prayer to the Almighty

HIS HOLINESS
SRI KANCHI KAMAKOTI PEETADHIPATI
Jagadguru Sri Sankaracharya Swami Mutt
KANCHEEPURAM.

Camp: சென்னை-33

Date: 17-12-1975

மனித குலத்தின் அகப்புற
வாழ்விற்கு கல்வி கற்பது இன்றி
யமையாதது. கல்வியின் பயன்
அறிவின் வளர்ச்சியும், மனதிற்கு
அமைதியும் தருவதே! அறிவு
வளர்ச்சி அடைந்ததின் அடை
யாளம், அமைதியுடனும் பண்புட
னும், ஒழுக்கத்துடனும், நேர்மை
யுடனும் நடந்து கொள்வதே!

சென்னையைச் சேர்ந்த வைஷ்ணவ மகளிர் கல்லூரி நல்ல முறையில் நடந்து வருவது பற்றி மிகவும் சந்தோஷிக்கிறோம்.

ஸ்ரீ திரிபுர சுந்தரி சமேத சந்திரமௌளிஸ்வரரின் அனுக்கிரகத்தில் இக்கல்லூரி நிர்வாகிகள் - ஆசிரியைகள் - மாணவிகள் எல்லோருக்கும் எல்லாவித நன்மைகளும் ஏற்பட்டும் என்று ஆசிரிவதிக்கிறோம்.

நாராயணஸ்மிருதி.

S. N. BHATT
Chairman

Madras-17

“ Work is worship ”

In view of the new challenges the country has been facing, the new era that is born and under the dynamic approach of the 20-point programme, the only right path leading the Nation towards heights of prosperity, our great Prime Minister has presented to us, along with every section of the people, our students and the student community at large, and especially the women of tomorrow have a great role to play and therefore let us take this pledge today that each and every member, associated directly and indirectly with this Institution should contribute their humble mite to achieve the targets set and work hard to educate the rural masses for the removal of poverty, through a disciplined life and hard work, as I have often said and I don't mind repeating the same any number of times, that it is only sustained hard work put in by one and all together, can produce results.

(Sd.) S. N. Bhatt.

कलाशाला प्रार्थना

- (१) सत्यव्रतं सत्यपरं त्रिसत्यं सत्यस्य योनिं निहितं च सत्ये ।
सत्यस्य सत्यं ऋतसत्यनेत्रं सत्यात्मकं त्वा शरणं प्रपन्नाः ॥

—श्रीभागवतम् (२०-२-२६)

- (२) वाणी गुणानुकथने श्रवणौ कथायां हतौ च कर्मसु मनस्तव पादयोर्नः ।
स्मृत्यां शिरस्तव निवासजगत्प्रणामे दृष्टिः सतां दर्शनेऽस्तु भवत्तनूनाम् ॥

श्रीभागवतम् (१०-१०-३५)

- (३) नमो भगवते तस्मै कृष्णायद्भुतकर्मणे ।
रूपनामविभेदेन जगत्क्रीडति यो यतः ॥

—तत्त्वार्थदीपनिबन्ध शास्त्रार्थ प्रकरण-१

Editorial Committee

President :

Mrs. D. Thangam Seshan, M.A.
Principal

Editors :

Miss T. V. Jayalakshmi, M. A.
Dept. of English

Miss Uma Natesan, M. A.
Dept. of History

Miss S. Nimmi, M. A.
Dept. of Tamil

Editorial

With Emergency emerged a New India and a New Indira, Sunday the December 14 had given birth to a New America with the bombing of the Pearl Harbour. The sleeping giant was awakened to fill it with determination. So did Thursday the 26th June 1975 give rise to a New Nation, and a Titanic Indira rose to rule by the rod. Order and discipline became the watchword everywhere. If America built her defences from external forces with arms, Indira built hers to defend her crumbling moral with the 20 point programme. With the 20 points Indira stood on a stronger footing than her predecessors. The international women's year was indeed made memorable by her historic feat. She, a symbol of determination, confidence and courage. She decided to weed out corruption, laziness, exploitation, insincerity in the public and boost the morale of the Nation.

In keeping with the principles evolved by our Prime Minister, our Chairman, Shri. S. N. Bhatt vowed to promote the 20 points. We, the staff and students took a pledge "to serve and promote the 20 point programme administered by Dr. A. Jayalakshmi Rao, Chairman of the Youth Wing W V. S. As programmed by Her Excellency Shrimathi Madhuben Shah, the youth of the college had decided to propagate the anti-dowry system and "each one teach one" to remove illiteracy among the masses.

The present day youth is in the wake of drastic changes especially in its traditional values which hamper the growth of the nation and they have to emerge as useful citizens tomorrow. The pace has been set by our Prime Minister. Can the young blood keep pace with her who seems to grow younger with days in determination? It is the duty of the parent and the teacher to give the right perspective to the student generation. All young and old along with our Prime Minister are committed to serve the Nation in its march forward. It is but natural to remember our dear leader Shri. Nehru and recall his favourite lines of Frost to one's mind and find it more appropriate to the daughter now:

"The woods are lovely, dark and deep;
But I have promises to keep:
And miles to go before I sleep;
And miles to go before I sleep."

We are now a race committed to race with the other nations in a very healthy and competitive spirit never more sure of its goal.

CONTENTS

Order of Headings	Page
College Annual Report for the Year 1975-76	1
List of Prizes for the Year 1975-76	6
The Lily and the Poppy	9
Union Report for the Year 1975-76	11
Dr. Faustus and Edward II	13
College Planning Forum Report 1975-76	18
Vital Role of Agricultural Mechanisation in India's Food Production	20
Read Somewhere	24
Teacher's Day Celebration	25
On Bread	26
The Teacher	27
Jane Austen in our Midst	28
Jane Austen's Heroines	30
United Nations and West Asian Crisis	38
The Need to Preserve Wild-Life	41
A Child's Dilemma	43
The Need to Preserve Wild-Life for Human Welfare	44
Quotable Quotes	46
Emergency and its Aftermath	47
You and I	50
The Poetry of W. H. Auden	51
Holiday	53
Religion Unto Man Unto God	54
Woman	55
The Perfection of Art Lies in the Concealment of Art	56
Our Class	57
Laughter is Like Sunshine	58
If I Were a Man	59
Our College in Quotations	60
All About Me	61
Men of Greece	62
Think It Over	63
Balance Sheet	64
Answers (for Think It Over)	65
The Hero	66
Puzzles for Puzzlers	67
Cry!	69
On Teachers	71
<i>Statement about Ownership and other Particulars of Shrimathi Dev Kunvar Nanalal Bhatt Vaishnav College Magazine</i>	72

தமிழ்ப் பகுதி .

தலைப்பு வரிசை

பக்கம்.

கல்லூரித் தமிழ்ப் பேரவை	...	1
குறளமுதம்	...	2
தாய்	...	3
கெஞ்சுகிறேன்	...	4
'ரெட் சிக்னல்'	...	5
இயற்கை	...	7
பெண் உரிமை	...	8
குமரி முனை	...	10
உவமைகள் பொருந்துமா?	...	11
காலம்	...	12
இளைப்பில்லை காண்	...	13
கம்பன் கண்ட குகன்	...	15
பாவேந்தன் பாரதி	...	18
பெண் வாழ்வின் கண்	...	19
முடிவு	...	20
அவளும் ஒரு அன்புத்தாய்	...	22
தியாகச் சுடர்	...	25
பக்த மீரா	...	28
காஞ்சிபுரம் வெண்பட்டுச் சேலை	...	33
முற்றுப் புள்ளி	...	37
யாத	...	39
शांति	...	40

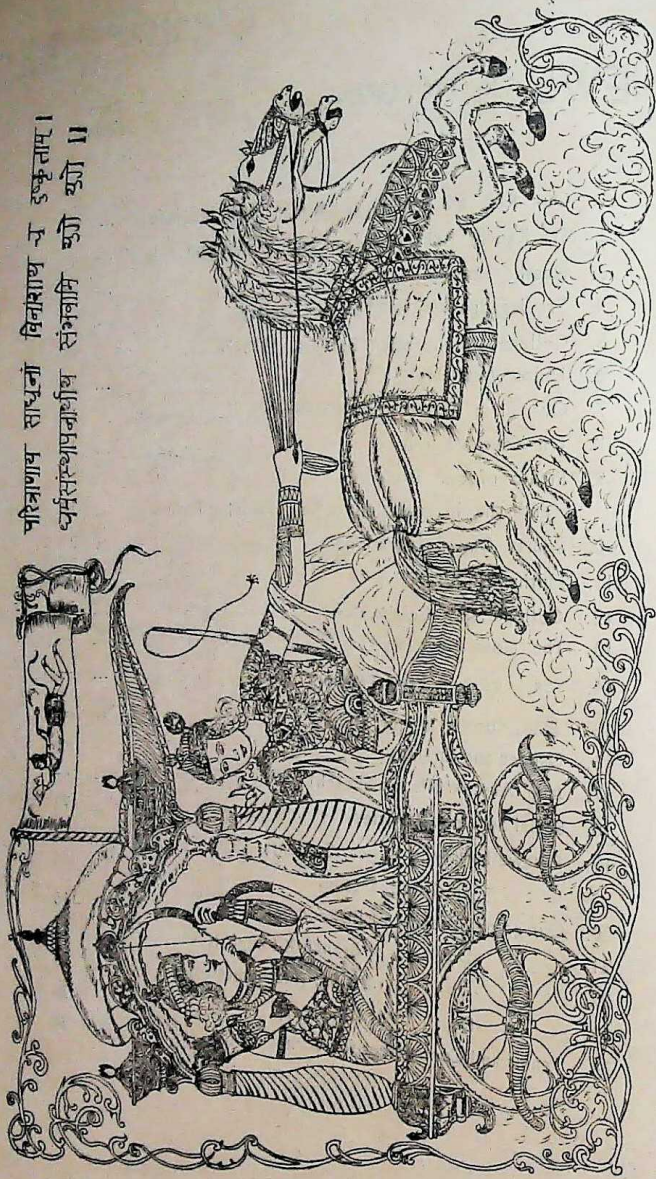
हिन्दी विभाग

NEWS IN PICTURES

Page Facing

1. Our Revered Founder Chairman with his wife	...	—
2. Sri Kanchi Acharya Swami and Srimukham	...	—
3. Geethopadesam	...	—
4. Sri Jagadguru's visit to our College	...	1
5. College Union Office Bearers, 1975-76	...	—
6. Union Activities	...	12
7. Our First Convocation Celebration	...	13
8. On Teachers Day	...	16
9. Picnic of our Students and the Inauguration of Our Planning Forum	...	17
10. Sports Day Celebrations	...	26
11. Muthamizh Vizha	...	27
12. College Day Celebrations	...	38
13. The Gold Medalists	...	—
14. Some of our Prize Winners	...	—
15. Jane Austen in our Midst	...	—
16. Dances and Dramas	...	—
17. Jane Austen (Pencil Sketch)	...	—
18. Social Service Activities	...	72
19. Farewell Party to III year Students	...	—
In Tamil Section		
20. Out going Students of III Economics	...	16
21. -Do- of Branch XII English	...	21
22. -Do- of B.Sc. (Mathematics)	...	35
23. -Do- of III History	...	36
24. Teams and Committees for Games	...	38

परित्राणाय साधुनां विनाशाय च दुष्कृताय ।
 धर्मसंस्थापनार्थाय संभवामि श्यो श्यो ॥

GEETHOPADESAM

By
 V. KAMESWARI, I.B.A. (Econ.)

Sri Jayendra Saraswati of Sri Kamakoti Peetam

J
 A
 G
 A
 D
 G
 U
 R
 U

Blessing
 Our Principal
 and
 Members of the Staff
 With Prasadam

College Union Office Bearers: 1975-76

PRESIDENT :
Jayanthi Rajaram, III Litt.
the Best Outgoing Student

SECRETARY :
Uma Peruri, II Hist.

JOINT SECRETARY :
Lillian Pankrose of P.U.C. 'B'

Nadira
Individual Champion

Y. Jayalakshmi
Our old student,
now doing her Ph.D. (Maths.)
in the University of Alabama

Meenakshi of P.U.C.
Ball Badminton Player

College Annual Report for the Year 1975-'76

My pleasure knows no bounds as I stand before you on this happy occasion of the Eighth College Day Celebration of Shri-mathi Dev Kunyar Nanalal Bhatt Vaishnav College for Women, to extend a most cordial welcome to the honoured Guests of the evening. I desire to present to you a brief report of the various outstanding events of the College for the academic year 1975-76. At the outset, let me hasten to say on behalf of the Management, the Staff and the Students, how joyous we feel to have Thirumathi Mohanarangam and Thiru Mohanarangam in our midst this evening, despite their multifarious engagements.

I feel it my foremost duty to express on behalf of myself, my colleagues and students, my heartfelt thanks to our Benign Benevolent Benefactor, our Founder Chairman Shri Nanalal Bhatt for the infinite and invaluable services rendered by him in founding this esteemed institution.

विद्या नाम नरस्य रूपमधिक प्रच्छुन्नगुप्तं धनम्

विद्या भोगकरी यशः सुखकरी विद्या गुरुणां गुरुः ।

विद्या बन्धु जनो विदेशगमने विद्या परं दैवतं

विद्या राजसु पूज्यते नहि धनं विद्या विहीनः पशुः ॥

Learning moulds the personality of Man. It is a concealed wealth. It leads to the experience of pleasures. Fame is won easily through learning. It is the teacher of teachers. It is a relative in a foreign land. It is the Supreme form of God. Learning, not wealth, is respected even by kings. Without education man is a beast.

Having in mind the lofty ideal of rendering the best of himself to the service of humanity, our Revered Founder Chairman chose to dedicate himself to the cause of education. Prompted by this laudable sentiment, he spared no pains to establish this institution which has proved itself immensely beneficial to one and all, in and around Chingleput District. We, the Staff and the Students, stand indebted to our Revered Founder Chairman, Shri Nanalal Bhatt and his wife, whose name the institution bears. We sincerely pray for the well being of both of them, that his bounteous munificence and advice may be always available to our institution, enabling it to progress more and more.

The Management has instituted the award of the following prizes for proficiency :

(1) Shrimathi Dev Kunvar Nanalal Bhatt
Prize for Proficiency
—in Group I—P.U.C.

(2) Shri Mahajan Prize for Proficiency
—in Group III—P.U.C. Commerce

(3) Shri Kapoorchand Prize for Proficiency
—in Group III

(4) Shrimathi Sushila Dalmia Prize for
Proficiency
—in B.Sc. Mathematics

(5) Shri Chandrakant M. Tolia Prize for
Proficiency
—in B.A. History

(6) Shri Jayanthilal R. Shah Prize for
Proficiency
in— B.A. Litt.

(7) Shrimathi Kola Saraswathy Aminal
Prize for the Best Outgoing Student.

Private Bodies Scholarships :

(1) Educational Committee, Indian
Youth Recreation Club.

(2) All India Women's Food Council.

(3) Challgalla Charities.

(4) Prof. K. R. Sundararajan.

(5) Shri K. S. Muralidar Rao, Regional
Director, Civil Aviation, Madras.

(6) Lions Club, Tambaram.

(7) W.V.S. Scholarship Committee.

(8) Lions Club of Madras-Nandambakkam,

(9) University Women's Association.

(10) The Mrs. Madhuram Charities.

Private Bodies—

Endowments for Proficiency Prizes;

(1) Shri Subbarayalu Gold Medal for
Proficiency in History.

(2) Shri Sampath Kumar Prize for
Proficiency in Mathematics.

Results :

Once again in keeping with our tradi-
tion our students have come out in flying
colours in the University Examinations.
The results of the Pre-University and
Degree Examinations have been consis-
tently remarkable.

Staff :

A few additions have been made in
correspondence with the new branches of
study introduced in the academic year.
Miss Sumitra has joined the Commerce
Department, while the Statistics Depart-
ment has been started with Miss Sudha
Rao. Miss A. Sudha, Miss C. Lalithakumari,
Miss Sundari Manian and Miss N. Vijaya-
shree have increased the strength of the
English Department. Miss A. Uma and
Miss L. Geetha have been added to the
Sanskrit and Chemistry Departments
respectively.

Courses of Study :

I may venture to state with pride that
we have introduced the Commerce,

Mathematics and Economics group in the
P.U.C. I am glad to inform you that the
Management proposes to introduce the
B.Com. Course in the next academic year.

Library:

The Library is growing from strength to
strength. The Management has been very
generous in the offering of funds for the
further addition of new and up-to-date
books to the library.

College Union :

The College Union staged its elections
to select new office bearers for the acade-
mic year. Km. Jayanthi Rajaram of
III B.A. Literature was elected as the
Student Chairman for the year. Km. Uma
Peruri of II B.A. History and Km. Lillian
of P.U.C. were elected as the Secretary
and Joint Secretary respectively. The
College held its inaugural function on
9th August, 1975. Prof. K. S. Nagarajan,
Principal of D. B. Jain College pre-
sided over the day's function. "Gokulash-
tami Day" was celebrated under the
auspices of the Sanskrit Association on
30th August. In this connection, the
students had the opportunity of listening
to the address of Justice N. Krishnaswamy
Reddy. The students provided a variety
programme of devotional songs and
Bharathanatyam as their contribution to
the celebrations.

A special feature of the year, as you
all may be aware of, is that the University
of Madras has given to all Colleges the
privilege to distribute the diplomas to the
new graduates. For this purpose a

special function was got up on 7th October,
1975. On this occasion, it was only
fitting that the Revered Founder of this
Institution was kind enough to grace the
occasion with his esteemed presence and
distribute the Degrees to the students of
this College and bless them.

Association :

Prof. Gnanasundaram of Kandaswamy
Naidu College was the Chief guest on the
occasion of the inauguration of the Tamil
Association. which took place on 4th
September. The Arts Association was
inaugurated on 12th September with
Prof. Swaminathan, Head of the Depart-
ment of Commerce, M.C.C., as the Speaker
of the day. Mrs. Margaret P. Joseph of
Pachaiyappa's College delivered the Inau-
gural Address of the English on 24th
September. Dr. Suryanarayanamoorthy of
A. M. Jain College addressed the students
on 12th November in connection with the
Inauguration of the Hindi Association.
A Special mention has to be made regard-
ing the Muthamizh Vizha organised by
the members of the Tamil Association.
Justice Sri Ismail, Sri K. V. Jaganathan
(Ki. Va. Ja.) of Kalaimagal, Thiru M.P.
Sivagnanam (Ma. Po. Si.), A. S. Gnana-
Sambandam, Thiru Poovannan, Sri N.
Pandurangan graced the occasion with
their presence and delivered lectures on
various aspects of Tamil literature.
Another notable event was that the Bi-Centi-
nary Celebrations in honour of Jane
Austen, the famous English novelist, was
conducted by the English Association.
Mrs. Saraswathy Ramamoorthy of Q.M.C.
addressed the students. Papers on
various topics, based on the author's

novels were read by our students'. A tableau of short pieces from the novels of the author was presented by the students. The Science Association held its inaugural meeting on 22nd November, 1975 when Thiru P. S. Sambasivan of Glaxo Laboratory gave an interesting talk on 'Alergy and its Manifestation.'

The College Planning Forum :

The Planning Forum commenced its activities with a meeting on 2nd September when Prof. R. Ramaniyam of D. G. Vaishnav College for Men, delivered the inaugural address. In collaboration with the District Family Planning Bureau, Chingleput District, the Forum celebrated the Community Development Week. In this connection an Inter-Collegiate Debate was held in our College and prizes were awarded to the best speakers. The Plan Week was celebrated with essay competitions, seminars and paper reading. As part of the Internal Project Visit, the members of the Forum were taken to the Tractors and Farm Equipment (TAFE) at Puthuppakkam and to the Poultry Farm at Kattankolathur. Further, our students went on an educational tour to the Nagpal Petro-chemical Plant at Manali. As a part of the External Project Visit, the Members of the Forum visited the Sathanur Dam.

The Youth Wing of the College as part of its project work, was responsible for inspiring in the minds of the students a taste for gardening and keeping the class rooms and the College campus neat and tidy, kitchen gardens have been laid out successfully by the enthusiastic

League Members. The earnings of the Kitchen Garden are to be utilised for the procuring and distributing of clothes to the needy poor. The students have also voluntarily contributed towards the above mentioned scheme. A contribution of Rs. 250 was made towards the purchase of useful articles for the blind to the Pallavaram Social Service Centre, and Rs. 200, a humble contribution, was made towards the purchase of a wheel chair for the disabled in the T.B. Sanatorium Hospital. Fruits were distributed to the children there. Our League Members have put up a variety entertainment for the inmates of the T.B. Sanatorium as a part of their activities.

We not only provided recreation for others, but we enthusiastically took part in picnics and excursions. I am happy to say that this year our Staff and Students had the pleasure of going on a picnic to Mahabalipuram.

Prizes in the Inter-collegiate Competitions:

1. Kum. Gowri—II B.A. Econs.—II Prize in the Inter-Collegiate Carnatic Music Competition conducted by the Stella Maris College.
2. Kum. Seethalakshmi—II B.A. Econs. and Kum. M. B. Sheila, III B.A. History won the Rolling Cup in the Krishnakarnamritham Competition conducted by the Mylapore Academy.
3. Miss. Seethalakshmi—II B.A. Econs.—I Prize. Miss. Lalitha—II B.Sc. Maths.—II Prize in the Soundaryalahari Competition conducted by the Vivekananda College.

4. Miss Uma Peruri—II B.A. History—secured the II Prize in the Inter-collegiate Oratorical Competition sponsored by the District Family Planning Bureau—Chingleput, while Kum. Jayashree of I B.Sc. Maths. secured the consolation Prize.

5. Miss Lalitha of P.U.C. 'G' Batch won the II Prize in the Essay Competition conducted by the Hindu Samaya Mandram. She will be receiving the Prize from His Holiness Shri Jayendra Saraswathi of Shri Kamakoti Peetam.

Sports and Games :

This College prides itself on achieving not only academic firsts, but also in winning trophies in the sports fields. In the Volleyball and Ball Badminton tournaments of the Madras Division—Inter-Collegiate level—our girls put up a good show.

One of our students, Kum. Meenakshi of P.U.C. was selected as a member of the Madras University Ball Badminton team which secured the III Place at the University tournament held at the Calicut University.

The Eighth Annual Sports Meet was celebrated on 7th February, 1976. Prof. D. S. Luther, Principal of the Y.M.C.A. presided over the day's activities while Mrs. P. Luther gave away the Prizes.

Conclusion :

I take this opportunity to once again express our deep sense of gratitude to our Chief Guests, for being among us today,

to our Benevolent Revered Founder Chairman and his wife, our Chairman and Members of the Managing Committee for the keenest interest shown by them to perpetuate the well being of the institution.

I would be failing in my duty if I do not thank the various organisations and individuals who have come forward very willingly to help the students with scholarships, but for whose help, it would not have been possible for the students to continue their studies. I thank all the well wishers who have enthusiastically instituted proficiency prizes for various subjects. I hope that they will continue to serve the institution and I pray that many more will come forward to render financial help to the deserving and the needy students.

I wish to place on record my appreciation of the co-operation so willingly extended to me throughout the year by the Staff, both the teaching and the non-teaching. I express my hope that similar help would be rendered in the years to come.

My special thanks are to be given to the Special Officer and his colleagues of the Municipal Office, Pallavaram, for their co-operation and services to make this function a success. We are happy at the eager response shown to our invitation by many parents, friends and well wishers.

In conclusion I take this opportunity to wish all the students the very best in the ensuing University Examinations.

List of Prizes for the year 1975-76

1. Shrimathi Dev Kunvar Nanalal Bhatt Gold Medal for Proficiency in Group I.	: A. Chithra	P.U.C. 'A'
2. Sri Mahajan Prize for Proficiency in Group III—Commerce Group.	: G. Padmini	P.U.C. 'G'
3. Shri Kapurchand Prize for Proficiency in Group III.	: R. Bhama	P.U.C. 'F'
4. Shrimathi Sushila Dalmia Prize for Proficiency in Part III—Mathematics College Exams.	: A. Dhanalakshmi	III B.Sc.
5. Shri Chandrakant M. Tolia Prize for Proficiency in Part III—History (College Exams.)	: K. R. Padmini	III B.A.
6. Shri Jayanthilal R. Shah Prize for Proficiency in Part III—English (College Exams.)	: Jayanthi Ramasamy	III B.A.
7. Smt. Kola Saraswathy Ammal Prize for the Best outgoing student.	: Jayanthi Rajaram	III B.A. (English)
8. Sharma Brothers Prize for Proficiency in Part III Economics (College Exams.)	: A. N. Sandhya	III B.A.
9. Dr. (Mrs.) Nirmala Alavandar Prize for Proficiency in Group II.	: K. Srividya	P.U.C. 'C'
10. Viswanathan Memorial Gold Medal for Proficiency in Maths. (University Exams.)	: N. Jayanthi	B.Sc.
11. Viswanathan Memorial Gold Medal for Proficiency in English Literature (University Exams.)	: L. Jayanthi	B.A.
12. Viswanathan Memorial Gold Medal for Proficiency in Economics (University Exams.)	: C. Bhanumathy	B.A.
13. Shri Subbarayalu Reddiar Gold Medal for Proficiency in History—(University Exams.)	: S. Jayanthi	B.A.
14. Sri S. Sampath Kumar Prize for Proficiency in Maths.	: A. Dhanalakshmi	III B.Sc.

PROFICIENCY PRIZES IN SUBJECTS FOR P.U.C.

15. Part I —Tamil	: K. Jayashree	P.U.C. 'A'
16. Part I —Hindi	: Manjulakumari	P.U.C. 'D'
17. Part I —Sanskrit	: B. Kamakshi	P.U.C. 'G'
18. Part II —English	: K. Chandra	P.U.C. 'A'
19. Part III—Mathematics	: G. Padmini	P.U.C. 'G'
20. Part III—Physics	: K. Jayashree	P.U.C. 'A'
21. Part III—Chemistry	: V. Jayanthi	P.U.C. 'A'
22. Part III—Natural Science	: Beulah Paul	P.U.C. 'B'
23. Part III—History	: R. Bhama	P.U.C. 'F'
24. Part III—Economics	: R. Bhama & Ivy Chacko	P.U.C. 'F'
25. Part III Advanced English	: Shoba Padmanabhan	P.U.C. 'F'
26. Part III Advanced Tamil	: V. Rajalakshmi	P.U.C. 'E'
27. Part III Commerce	: V. N. Alamelu	P.U.C. 'G'

PROFICIENCY PRIZES IN SUBJECTS FOR DEGREE

28. Part I Tamil	: T. L. Latha & S. K. Revathi	III B.Sc. (Maths.) III B.A. (History)
29. Part I Hindi	: M. A. Geetha & P. A. Lakshmi	III B.Sc. (Maths.) III B.Sc. (Maths.)
30. Part I Sanskrit	: R. Gowri	II Maths.
31. Part II English	: R. Gowri	III Maths.
32. Sri V. S. Menon Memorial Prize for B.Sc. Maths—Physics Ancillary	: A. Dhanalakshmi	III Maths.
33. Dr. V. C. Menon Memorial Prize for B.Sc. Maths. Statistics Ancillary	: V. Prema	B.Sc.
34. B.A. History Ancillary I	: M. B. Sheela	III History
35. B.A. History Ancillary II	: G. Vedavalli	III History
36. B.A. Economics Ancillary I	: P. Usharani	III Econs.
37. B.A. Economics Ancillary II	: A. N. Sandhya	III Econs.
38. B.A. English Lit. Ancillary I	: Elizebeth John	III Litt.
39. B.A. English Lit. Ancillary II	: Elizebeth John	III Litt.

PRIZES FOR EXTRA CURRICULAR ACTIVITIES

40. Gita Recitation I Prize	:	R. Srimathi	P.U.C. 'G'
41. Gita Recitation II Prize	:	N. Kaveri	I Econs.
42. Gita Exam. Junior Level	:	Chandan Bala	II Litt.
43. Gita Exam. Senior Level	:	M. B. Sheila	III Hist.
44. Quiz Contest I Prize	:	R. Gowri	III Maths.
45. Quiz Contest II Prize	:	Anna John	P.U.C. 'D'
46. Recitation in English for P.U.C.	I Prize:	Shoba Padmanabhan	P.U.C. 'F'
47. Recitation in English for P.U.C.	II Prize:	Ragini, H.	P.U.C. 'G'
48. Essay Competition in English	I Prize:	Jayanthi Ramasamy	III English
49. Essay Competition in English	II Prize:	Elizebeth John & G. Padmini	III Lit. P.U.C. 'G'
50. Competition in Bharathi Songs	I Prize:	S. Seethalakshmi	II Econs.
51. Competition in Bharathi Songs	II Prize:	P. Gowri	II Econs.
52. Oratorical Contest in Tamil	I Prize:	R. Jayashree	I Maths.
53. Oratorical Contest in Tamil	II Prize:	S. Savithri	P.U.C. 'A'
54. Kavithai Poti	I Prize:	R. Chithra Devi	II Econs.
55. Kavithai Poti	II Prize:	S. Bagyalakshmi	P.U.C. 'G'
56. Best Speaker in Tamil	:	R. Jayasree	I Maths.
57. Best Singer	:	P. Gowri	II Econs.
58. Best Dancers	:	Rathna Prabha & Usha	I Maths.
59. Best Athlete	:	Nadira	III Econs.
60. Essay Competition	I Prize:	G. Lalithambal	III Maths.
61. Essay Competition	II Prize:	Meera Ramanan	II Econs.
62. Group Prize for Gujarati dance			
63. Special Prize awarded to the Best Out- going student by the first set of Staff.	:	Jayanthi Rajaram	III Litt.
64. Social Service Shields for Class Room Cleanliness		{ P.U.C. 'F' Batch II B.A. Litt.,	Room No. 6 Room No. 15

The Lily and the Poppy

LILIAN PANKROSE—P. U. C., 'B' Batch

It was a splendid garden
Which resembled the garden of Eden
And if you're really not colour blind
Flowers with thousand shades you can find.

Out of these I pick the Lily
Whose friend is a Poppy, who is really silly.
So the naughty Lily who was white as milk
Always teased the Poppy, which was ruby silk.

Their day would start with a happy 'morning'.
And always end with, the Poppy mourning
It'll not be the life it'll lose
But the Poppy's precious happy moods.

If you wish to know what the tearings were about
Well it'll be a riddle like, "Pick the odd one out!"
My! You should see the Poppy girl fret
She hasn't found a single answer yet.

Once the Lily asked the silly,
'Solve this one, at least half, if not fully
Three ants, with their pants went to a shrine
One followed the other, in a very straight line.

A beetle coming from the casket
Met the first ant with the basket
Who said, 'there is an ant behind me
So we'll talk sometime later where we see'.

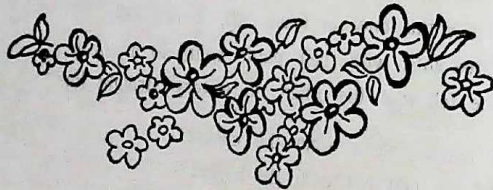
The second ant met the beetle
Whose horn was as sharp as needle
Even this one likewise said and likewise fled
To the tomb of its mother who was dead.

The third ant who saw the insect
Said, 'Pardon me for my neglect
I'll see you when I'm free
For there's an ant behind me'.

Well now my little Poppy miss
Tell me how the ant said this
When they were travelling straight
And this one the last to trot."

Boom a bang a bang!
The Poppy's head from left to right sprang
"No I lose", said the innocent girl
This made the Lily show her Pearls.

"It's quite easy to solve it my child
For the third ant just told a lie".
No sooner this was said
The Poppy hid her face to cry.

Union Report for the Year 1975-1976

The office bearers of the College Union and the other allied Associations were elected at the beginning of this academic year. The Principal is the president for the Union and the other allied Associations. The Union President Miss. V. Muthulakshmi, Union Students President Kumari Jayanthi Rajaram, III B.A. Litt. Union Students Secretary Kum. Uma Peruri II B.A. History, Union Students Joint Secretary Kum. Lillian, P.U.C., 'B' batch. The office bearers for the other Associations are R. Jayashree, Baljinder, R. Jayashree, Kadambari, Vijayalakshmi, Lalitha, Lily, Sandhya, Gowri and S. A. Nadira.

The inauguration of the College Union and its allied Associations for the year 1975-76 was held on 9th August, 1975 under the auspices of Shri K. S. Nagarajan, Principal, D. B. Jain College.

The 30th of August was celebrated both as the Gokulashtami Day and the Sanskrit Day, the chief guest of the day being Justice N. Krishnaswamy Reddy. A programme of devotional songs and Bharathanatyam was got up by the students.

The Planning Forum began its activities with its inaugural meeting. Prof. Ramanujam of D. G. Vaishnav College was the speaker of the day.

Prof. Gnana Sambhandhan of Kandaswami Naidu College inaugurated the Tamil Association.

The Arts Association celebrated its inauguration with Prof. Swaminathan of M.C.C. as the speaker of the day.

The inaugural meeting of the English Association was graced by Mrs. Margaret Joseph of Pachaiappa's College.

The Hindi Association had its inaugural meeting under the Chairmanship of Dr. Suryanarayana Moorthy of A.M. Jain College.

Shri P. S. Sambhasvam of Glaxo Laboratories was the chief guest for the inaugural meeting of the Science Association.

This year the University of Madras had given to the individual colleges the special privilege of distributing the diplomas to the new graduates. In this connection the College arranged for a grand yet simple function. Our revered Founder Chairman Shri Nanalal Bhatt graced the occasion and distributed the diplomas.

We are proud to announce that the Tamil Association celebrated the Muthamizh Vizha this year on a grand scale with great orators like M. P. Sivagnanam, K. V. Jaganathan (Ki.Va.Ja.) Poovannan, Pandurangan and Mr. Justice M. M. Ismail.

The English Association was given the opportunity of celebrating the Bicentenary of Jane Austen.

Mrs. Saraswathi Ramamurthy of Q.M.C. gave a very interesting talk on Jane Austen. The students enthusiastically took part in seminars and paper reading on the novels of the author. A Tableau with excerpts from the novels was got up by the students. It also conducted a recitation competition for the P.U.C. students. The prize winners were Shoba Padmanabhan and Ragini respectively. The association also held an essay competition which was opened to all our students. The first place was secured by Kumari Jayanthi Ramaswamy and the second place was shared between Elizabeth John and Ragini.

The Bharathi Vizha was celebrated and Shri Venugopal of A.M. Jain College addressed the students. The "Kavidhai Potti" brought out budding poets of our college. R. Chitradevi, II B.A. Economics and S. Bhagyalakshmi stood the first and second. The Tamil Association also conducted competitions in speech and Bharathi Patu Potti. The prize winners of the former were R. Jayashree, I. B.Sc.

and S. Savithri, P.U.C. 'A' batch and of the latter were S. Seethalakshmi, II Economics and R. Gowri, II Economics.

In collaboration with the District Family Planning Bureau Chingleput District, the Planning Forum celebrated the community development week. An inter-collegiate oratorical competition was conducted. Miss. Uma Peruri of our College secured the 2nd Prize while Jayashree secured the consolation prize.

The Youth Wing of the College took a keen interest in the laying out of a kitchen garden and was quite successful in it. Distribution of useful articles and fruits to the patients of the T.B. Sanatorium was arranged by the Youth Wing of the Women's Voluntary Service.

The students contributed liberally for purchase of new clothes to the workers on the building construction. Dr. A. Jayalakshmi Rao, Chairman, Youth Wing Women's Voluntary Service, had distributed the clothes to the labourers and certificates to the members of the league for their services. She also presided over the valedictory and gave practical advice to the student gathering.

The forum celebrated the plan week with seminars and debates. As part of the internal project visit, the members of the forum went to TAJE poultry farm at Katangalathoor and Nagpal Petrochemicals at Manali and as part of the external project, a visit was made to the Sathanoor Dam.

Union Activities

The Union Valedictory Function :
Dr. A. Jayalakshmi Rao
lighting the lamp

Prof. K. S. Nagarajan
delivering the Inaugural Address

Mr. Justice N. Krishnaswamy Reddy
addressing the gathering at the
Gokulashtami & Sanskrit Day
Celebrations

Jayanthi
administering the Oath
to Meera
the future President

OUR FIRST CONVOCATION CELEBRATION

Our revered Founder-Chairman and Shrimathi Dev Kunvar in their Convocation Attire being conducted to the dais by our Principal

Jayanthi and Uma garlanding the Founder - Chairman and his Wife

The Founder - Chairman and Shrimathi Dev Kunvar giving away the Diplomas

Really blessed were they who availed the opportunity !

Dr. Faustus and Edward II

William Hazlitt propounds, "Marlowe is a name that stands high. There is list of power in his writings, a hunger and thirst after unrighteousness, a glow of the imagination, unhallowed by anything but its own energies. His thoughts burn within him like a furnace with blackening flames ; or throwing out black smoke and mists, that hide the dawn of genius, or like a poisonous mineral, corrode the heart". The so propitiated Christopher Marlowe of the Elizabethan ages, despite the brevity of his theatrical career has left a reputation which stands second to that of William Shakespeare. His "Life" and Death of Doctor Faustus, though an imperfect and unequal performance is his greatest work, which actually brought him to the forefront of his contemporaries. But, the more mature Marlowe is seen only in the chronological play Edward II which is perfect and humanised.

In Dr. Faustus, Marlowe concentrates his energies on the delineation of the proud life and terrible deals of a man in revolt against the eternal laws of nature and the world, defiant and desperate, plagued with remorse, alternating between the gratification of his appetites and the dread of God whom he rejects without denying. It is this tragic figure of Faustus, which he drew forth from the substance of a German tale, and endowed

with the breath and blood of real existence. By the side of Faustus, he places the sinister and melancholy Mephistopheles, a spirit who wins souls for Hell. He introduces good and bad angels hovering in the air, and whispering alternately their words of warning and enticement in the ears of Faustus. The professional magicians who lend their books to the hero, the old man who entreats him to repent, the scholars who assuage his last hours with their sympathy, make up the minor characters of the drama. But these subordinate characters are dedicated to the one main purpose of expressing the psychological conditions of Faustus from various points of view.

On the contrary, his King Edward II deals with a more perfect theme. It's more original and tragic. The story is of a troublesome reign and the lamentable death of Edward II, King of England and the tragical and sudden fate of the Proud Mortimer with the life and death of the base born Gaveston, the great Earl of Cornwall and mighty favourite of the King. The disloyal queen Isabel, the devoted King Edward III, the admirers, the Younger and Elder Spencer of the King, the unrepresenting peers of England. Arab shops monks, messengers, the dangerous Lightborn murderer of the King and others form the minor characters,

keeping Marlowe achieve his supreme goal of this play. Charles Lamb has said "the reluctant pangs of abdicating royalty in Edward furnished hints which Shakespeare scarce improved in his Richard II, and the death scene of Marlowes King moves pity and terror beyond any scene ancient or modern with which I am acquainted."

Despite both being tragical plays the two stand at the extremes. Dr. Faustus is rather a series of dramatic scenes with an element of super naturalism than a complete drama like Edward II which is real, restrained in manner, compact in its form, purely human historical truth, perfectly dramatized. The play is divided into five acts which are divided into scenes. But Dr. Faustus has no divided acts but a series of scenes. It has only the main plot where Faustus is the author's cynosure. Edward II is a more regular play with a main plot which deals with Edward's life and a sub-plot where Mortimer's fate is dealt with. In the play "Dr. Faustus" Marlowe takes up the character from the German Faust book. His imagination transcends this simple and crude story of a man who is treated as a practical joker and raises the theme to a lofty plane of spiritual insight. Alike, in Edward the historical truth is taken but shaped into an appealing piece. He has altered historical relations and events to make the story fit into a preconceived design. He has rigidly excluded all inessentials and refused to lower his serious aim with comic diversion. This paradox of introducing diversion is not checked in Dr. Faustus and it is not Marlowe's hand but his collaborator who has played the wrong cards. Next is the style of

Marlowe. Nothing much can be said of the dialogue of both the plays. In 'Edward II', his impetuosity of language in more restrained, its poetic fervour is curbed and the speech is more adapted to the characters. The style of the verse and of the language has been aptly toned to the nature of the play. This is especially evident in the scenes of brisk dialogue in which the play is richer than 'Faustus' on the other hand although the general standard of the verse shows this advance there is nowhere in 'Edward II' such rhythmical beauties as mark the highest passages in the earlier play 'Faustus'. The history subject and Marlowe's evident detachment in treating the new matter in Edward II have not allowed the former passionate and lyrical raptures and it is undoubtedly in 'Faustus' that his blank verse is at its best. The 'Renaissance Mind' of the young dramatist is seen in the introductory soliloquy of both the plays Marlowe, except in Edward II, is a dramatist only his dramatic poetry-in great vistas of mind, rather than of the slip not of fate or events pulling fight on human lives. But, 'chorus' is a characteristic we find in 'Dr. Faustus' whereas it is absent in Edward. In Edward II the interest of the author is largely focussed on Edward's individual weakness, his inability to conform to the moral order. It is remarkably well composed, but there is a sense of smallness, of contraction from Marlowe's Dr. Faustus which is always greater though its organisation is cruder and the greatness lies in the consistency of Marlowe's attention to a greater Matter to a moral and not merely our individual tragedy.

When we focus upon the heroes of Marlowe's plays we find them more or less of the same temperament. One is a royal king, the other is a genius. One overrules his subjects by his inherited power, the other entertains the public by his magical powers. But both of them are insolent, proud and egocentric. Pride is the ultimate source of Faustus' fall and senility is a pervasive element of his character after it. He is like Marlowe's other heroes, ambitious. He turns to magic because it is:

"a world of profit and delight,
power of honour and omnipotence'.

He decides to "fine his brains to get a deity". The sin of Faustus here is presumption, the aspiring, above his order or the rebellion against the law of his creation. Beside his passion for knowledge is a lust for riches and pleasure and power. He says:

"I'll have them fly to India for gold,
Ransack the ocean for orient pearl"
patriotism is a veil for ambition. He will:
"chase the prince of parona from our land
and reign sole king of all our provinces"

Edward is a royal king as a contrast. He is not ambitious but has pride in him. But the king's character has not the requisite greatness for a tragic hero. A weakling even if he be a king, falling through his folly, is not a high tragic figure. It may be held that his very

kingship gave him in the minds of the Elizabethans. the necessary nobility that the fall of any prince is tragic, as Faustus is attached to the world pleasures so also Edward caresses Gaveston. This is the main weakness in the king which incurs him the displeasure of his nobles. He upbraids:

"I'll hence my will and these two
Mortimers,
that cross me thus shall know I am
displeas'd",

and continues that "The sword shall
plane the furrows of thy brows,

and hew these knees that now are
grown so stiff".

Instead, the situation grows worse the king has to obey the legate of the Pope. Here we find the antipapal policy of Marlowe himself through the king, the king denounces:

"Proud Rome! that hatchest such
imperial grooms,
for these thy supersitious taper-lights,
wherewith thy antichristian churches
blaze".

The same antipapal feeling is also expressed in Dr. Faustus Mephistopheles, the spirit takes Faustus with him and shows him the whole world. He takes him to Rome to the holy Peter's feast where he can see the bald-pate Friars, "whose *summum bonum* is in belly cheer," and play mischiefs on them. Soon he is reminded of his wrongs. The final sin of Faustus is despair. However much

he may call in his fear of God or Christ, it is the power of Lucifer and the bond with Lucifer which he really believes in. It is to Lucifer he prays; "O, spare me Lucifer and' Ah, rend not my heart for naming of my Christ!"

Edward is of the same mind. He, though persuaded by the peers to exile Gaveston tells him:

"But I will reign to be revenged of them! He usurps the queen to persuade the nobles and wins his will at last. He showers on Gaveston, titles and wealth, that so his treasury dries up soon, he tries to collect money in wrong ways and thus paves an opportunity to the rebels. Result, Gaveston is despatched. The queen turns against the king, Kent joins Mortimer, an army of men is collected. The king has to run to save his life. We are however moved by Edward's Royal speech, "What! was I born to fly and run away, and leave Mortimer's conquerors behind? Give me my horse, and lets' reinforce our troops, and in this bed of honour die with fame."

Though a noble decision, it is an untimely decision. We are rather irritated by Edward's self-pity. Though he is a brave king, he never plans well. In the last two acts Marlowe has strained to retrieve sympathy for the king. The hunted king moralises in his fallen state and beseech shelter:

"O! hadst thou ever been a king, thy heart

Pierced deeply with a sense of my distress,

Could not but take compassion of my state."

In despair he uncrowns himself and bursts into a last defiance:

"See Monsters, See, I'll wear my crown again!

What, fear you not the fury of your king?"—and he deposes himself. He has to bow to his defeat. Edward is now a prisoner.

There must be a greatness, a spiritual greatness in the hero if his defeat is to inspire awe as well as pity. But Edward has not this. He is inefficient.

Though Faustus is overambitious, we like him for his love of life, for his trust in nature, for his enthusiasm for beauty. He speaks for us all when he cries:

"Was this the face that launched a thousand ships

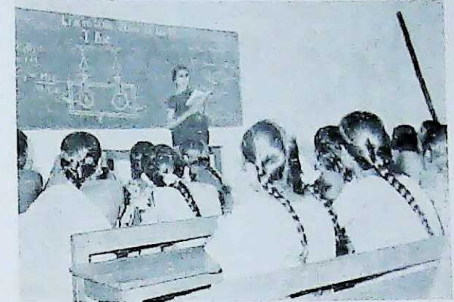
And burnt the topless towers of Ilium."

Faustus is often reminded of his damnation by the angels. He says:

"Who buzzeth in mine ears, I am a spirit?

On Teachers Day

Our Enthusiastic Students taking class

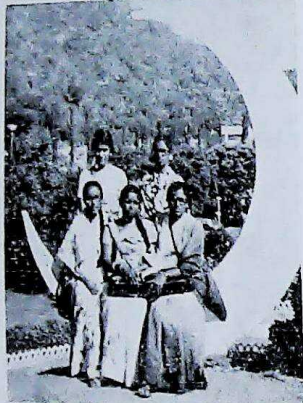
Padmini -- Our Blind Student in the class

The University Commissioner's visit to our College

INAUGURATION
of
OUR PLANNING FORUM
by
Prof: RAMANUJAM
of D. G. V. College

PICNICS

Be I a devil, yet God may pity me :
Yea, God will pity me if I repent."
So also Edward gets some kind of pre-
monition about his death as he says to
Lightborn, his murderer :

"Something still buzzeth in mine ears
And tells me if I sleep I never wake."
Edward admits his death Solemnly, He
says to Lightborn, "I see my tragedy
in thy brows" and he wishes his "mind
may be more steadfast on my God."

Faustus also realises his sin committed.
He realises that to escape is in no way
possible. He consoles saying:

"Hell claims his might and with a
roaming voice says. Faustus, come, thine-
hour is almost come" and Faustus now
will come to do thee right.

But this justification does not come to
mind. When the actual hour draws near-
by he cries to God for redemption.

'See, See, where Christs' blood streams
in the firmament !

One drop would save my soul! But it's
too late for him to repeat. He cries in
vain : "St nd still you ever-moving
spheres of heaven. That time may
cease and midnight never come."

While Faustus thus cries for redem-
ption of his soul, Edward appeals
to God:

"I am too weak and feeble to resist,
Assist me sweet god and receive my soul."

While Faustus endures and cries in agony:

"Adders and serpants let me breath
awhile !

Ugly hell, Gape out! Come not Lucifer!
I'll burn my books! Ah! Mephis-
topheles."

Edward wishes to his murderers:

"O spare me, or despatch me in a
trice".

The life of Edward is over but the play
continues. The new king takes revenge
for his father. The queen is destined
for the Tower and the aspiring Mortimer,
cast from his pinnacle goes to his death
with thought of fate over-weening
amb'tion.

"Base fortune now I see that in thy wheel
When men aspire,
They tumble headlong down."

But Faustus end in comparison to the
grand and daring character of his is as
William Hazlitt has said 'is abrupt and
fearful' Faustus is gone. There follows
a chorus. It's a quiet and solemn epilogue
by Marlowe in formalised verse. No
moral can represent the experience which
the play has given but as convention
demands a moral, as the play is a morality
play this is said:

"Faustus is gone . Regard his hellish
fall,

Whose fiendful fortune may exhort
the wise

Only to wonder at unlawful things,

Whose deepness doth entice such
forward wits

So practice more than heavenly
power permits."

College Planning Forum Report 1975-1976.

The College Planning Forum was inaugurated by Prof. Ramanujam of D.G. Vaishnav College for Men, Arumbakkam. He gave an interesting speech on the "Twenty-point Programme".

The College Planning Forum celebrated the Community Development week, Plan week and conducted a series of discussions, seminars, debates and essay competition. The students took very keen interest in the activities of our Planning Forum.

The Youth Wing of the College, as part of its project work, was responsible for inspiring in the minds of the students a taste for gardening and keeping the class rooms and the College campus neat and tidy; kitchen gardens have been laid out successfully by the enthusiastic League members. The students have also voluntarily contributed towards the above mentioned schemes. A contribution of Rs. 250 was made towards the purchase of useful articles for the blind to the Pallavaram Social Service Centre and a humble contribution of Rs. 200 was made towards the purchase of a Wheel Chair for the disabled in the T.B. Sanatorium Hospital. Fruits were distributed to the children there. Our League members put up a variety entertainment for the inmates of the T.B. Sanatorium as part of their activities.

The visits of the students to the places of Agricultural and Industrial interest were arranged. The visit to TAFE (Tractor and Farm Equipment Limited) was quite interesting to the students. A well organised "J" Farm and Product Training Centre is being maintained at Pudupakkam near Madras, where the dealers from all over the country are being trained in the operation and maintenance of Tractors. Besides training to dealers, training is also imparted to students of Agricultural Engineering College during summer season. These people return to their places and act as instructors.

A visit to Poultry Farm at Kattankolathur was also arranged. The information given by the Farm authorities was vivid and of educative value. The students came to know about production of eggs and its marketing, etc. It is the third biggest Poultry Farm in the South.

Our next trip to the Manali Refinery of Nagpal Petro-Chemicals Limited proved to be both instructive and interesting to the Students. It was a thrilling sight to see the huge tanks, in each of which nearly 1,600 tons of oil can be stored. The main product is 'transformer oil' and 1,000 tonnes of this product alone are made every month. Of the Nagpal products, transformer oil is used by

Electricity Boards and industries as cooling and insulating liquid in transformers, while oils and jellies are used in several cosmetics and medical preparations.

Excursions to places of agricultural or industrial interest were arranged this year by the Planning Forum of our College utilising a grant from the Government. The participants were students of the final B.A. Class accompanied by some members of the teaching Staff. Our group consisted of 26 students of Final B.A. Economics and 10 Students of Final B.A. History. These excursions were expected to be of educative value and in that respect our trip to the Manali, Nagpal-Petro-Chemicals Limited proved to be both instructive and interesting.

We were received at the factory by Mr. Krishnan Iyer, General Supervisor and were taken round the factory and the laboratory by Dr. P. Desikan, Manager, Research and Development. In the laboratory he showed us a sample of white oil which had no colour or smell. He told us that it was very safe to apply it on the skin or even to drink. Such white oils are being made by exhaustive refining of some petroleum products in that plant for use in cosmetic and pharmaceutical industries. The plant makes petroleum jellies. Its products are used by the makers of various cosmetic creams such as Ponds, by the makers of Vicks Vaporub, Johnson & Johnson and others

It was a thrilling sight to see the huge tanks in each of which nearly 1,600 tonnes of oil could be stored. Feed stocks are obtained from the neighbouring Madras

Refineries and partly from abroad. The main product is "transformer oil" and the plant makes 1,000 tonnes of this product alone every month. The main refining operation is treatment of suitable oils once or more times with fuming sulphuric acid. After the reaction, the products are settled and the acid sludge removed. This sludge is not wasted but converted into sulphuric acid in a special plant which is "the only one of its kind in Asia". After moving the sludge the oil is neutralised, freed from sulphonites by solvent extraction and finally purified by percolation through a mineral bed. The laboratory analyses the products at the various stages of the manufacture. In the warehouse there is provision for filling hundreds of drums as they move down a conveyer on rolls. Unfortunately we could not see the filling operation at the time of our visit. Of the Nagpal Products, transformer oil is used by Electricity Boards and industries as cooling and instaling liquid in transformers. While oils and jellies are used in several cosmetic and medicinal preparation. The petroleum sulphonete by-product is used as an addition for some special oils.

The plant has been put up in 1970-71 at a capital cost of nearly Rs. 6 crores. It is a 'Public Limited Company' with participation from "financing institutions" such as IBRD, ICICI etc. It is managed by a Board of Directors with Mr. G. B. Newalkar as Chairman. Mr. S. R. Nagpal is the Managing Director.

After the trip all of us rested a little in the shed near the Refinery Canteen. We then took some refreshments and took leave from that place.

Vital Role of Agricultural Mechanisation In India's Food Production

(A. SIVASAILAM, Managing Director, TAFE, Pudhupakkam)

Food Production—Gravity of the situation:

The crucial role that Agriculture plays in India's economic development hardly needs emphasis. Agriculture which is the biggest single sector of India's economy accounts for about one half of India's national income. The rate of our economic development is directly linked with the rate of exemption of our agricultural sector. When the First Five-Year Plan was drafted in 1951, our Agriculture was in a precarious state. High priority, therefore, was accorded to agriculture in the First Five-Year Plan which envisaged self-sufficiency in food in five years. The success achieved in the Agriculture sector during the First Five-Year Plan period was outstanding. The output of food grains in the last year of the Plan exceeded the target by more than four million tonnes. The Second Five-Year Plan was of course, not as successful as the First Plan in the Agriculture sector, but nevertheless, the target for food grains was achieved although there was substantial failure in the case of each crops. The schemes for increased agricultural production during the Third Five-Year Plan aimed at expansion of irrigation, increased use of improved agricultural implements, intensive agricultural programmes at the district level and extension in area of cultivation by use

of cultivable waste land in the country. Thus, foodgrains production which stood at 82 million tonnes at the beginning of the Third Five-Year Plan came down to 72 million tonnes during 1965-66. During the Fourth Five-Year Plan, the production during the first few years was heartening and the advent of Green Revolution brought about a breakthrough in the economy of the country. But, the subsequent years saw unprecedented drought. Natural calamities and the global crisis on account of shortage of petroleum products including fertilizers, adversely affected Indian agriculture. In the Fifth Five-Year Plan, emphasis is being laid on intensive use of fertilizers, high-yielding varieties and farm machinery. Thanks to good rains, the country has produced adequate food grain production and is planning to build up buffer stock. From available reports, it is seen that a buffer stock of five million tonnes of food grains may be built up this year to ensure price stability which would be the first step towards building a buffer stock of 12 to 13 million tonnes over the next few years. Even though the foodgrains position this year has been very good and the rabi hopes are high, imports have continued and by the end of the year, commercial purchases may total about

five million tonnes, together with the already built stock of more than two million tonnes. In order to build the buffer stock which would protect the country from the emergency of a bad crop year and also from the fluctuating world food grain prices, the country expects assistance from either the World Bank or from a U.N. sponsored World Fund. The Finance Ministry which has taken the stand that the most effective instrument to hold price line would be an adequate buffer stock as supported by the instance of 1970-71 when the country had a nine million tonne buffer stock, hoped that the U.S. might step up food aid to supplement the country's efforts to build up the foodgrains buffer stock. According to the latest indications, the U.S. food aid this year may be at the same level as last year, viz., eight lakh tonnes, although the U.S. Administration has already indicated to the U.S. Congress possible aid to India to the extent of five lakh tonnes. Though there is satisfactory food production in our country which is largely due to monsoons, alarm lights are going up elsewhere in the world to indicate that the world food situation is deteriorating and that unless quick and ameliorative steps are taken, we may be heading for disaster. The fact of the matter is that one by one the major geographical regions of the world which once were net exporters, are now becoming net importers. To make things worse, other sources of food supply like the ocean are not keeping up with demands. In actual fact, the world fish catch which expanded from 22 million tonnes in 1950 to 70 million tonnes in 1970 is now on the decline, a point not sufficiently appreci-

ciated by many. This has increased the pressure on grain production. Meanwhile, statistics indicate that in the grain consuming industrial countries, diminishing returns on key agricultural inputs such as fertilisers and energy may severely constrain efforts to expand supply rapidly. Hence, in the interest of our country, it is better that we take steps to stabilise our production so that, we can help ourselves without expecting food supply from other countries in the world. The present favourable food grains situation should not let us in to a complacent mood and we should realise the fact that the need for stepping up the country's food production has never been more critical or urgent than what it is today. We have to take up urgent steps to increase our food production and in this connection, should not be choosy in our methods considering the emergency situation. Faced with such a situation, the country is in need of imaginative and bold ventures in farming methods to break away from stagnation.

Agricultural Mechanisation Unavoidable:

Of all the agricultural inputs that are known to increase productivity, perhaps the most significant one is that pertaining to the field of engineering. The important role that agricultural mechanization plays in developing productivity has come to be recognised and accepted in our country. During the Second Plan, a capacity of 11,000 agricultural tractors was licensed but actual production commenced during the Third Plan period in the course of which a further capacity of 19,000 was sanctioned. The demand for farm

machinery has increased manifold on account of several factors such as multiple cropping, use of high-yielding varieties, etc. In fact, the tractors and high-yielding varieties are considered now as the two eyes of progressive farming. The demand for tractors is on the increase. The demand stood at 38,000 to 40,000 in 1973-74 and the indigenous production of tractors stood at 31,088 in 1974-75 which is expected to go up to 40,000 during 1975-76. The aggregate requirement of the country is said to be nearly 80,000 tractors per year which according to our Minister of State for Agriculture and Irrigation, will be achieved by 1978-79.

Agriculture in India is being practised on large scale in the fields around the villages. The bullocks available in the villages are the source of energy for farming. Given the will and resources, the bullock need not remain a source of energy for Indian agriculture. At the current rate of increase in population in the country, its food requirement will go up by about 80 per cent in the next 25 years. Besides, the nutritional value of the food produced will have to be improved. How can the country hope to do all these? It will need many inputs like fertilizers, better seeds and water in larger and larger quantities, but the most crucial input is energy, the importance of which not many realise fully yet. The country just cannot double its food production by 2,000 A.D. at the present level of available energy taking bullocks and other resources into account. It is estimated that the energy needed for agricultural operations excluding irrigation is a quarter horse power

per hectare to double food production. Since there are 140 million hectares of cultivated land in our country, it will need an extra 35 million h.p. "Where will this vast amount of energy come from?" asks Dr. B. S. Pathak, Dean of the College of Agricultural Engineering, Pant-Nagar Agricultural University. A man's energy is equal to one-tenth of a horse power. Even if twenty million additional farm labourers are available by 2000 A.D., the total extra energy available will be a mere two million h.p. Energywise, a pair of bullocks is equal to one horsepower. In other words, the country will need another seventy million bullocks to have 35 million h.p. That the bullock population can double by 2000 A.D. is just unthinkable. So, man and bullock may not be in a position to provide us the additional energy required for doubling the food production to keep pace with the population increase. The country will have to naturally look to inanimate and non-animal sources of power. Whether any one likes it or not, the mechanisation of Indian agriculture is unavoidable if food production has to be doubled from 110 million tonnes to 220 million tonnes.

Benefits of Mechanisation :

Like many modern inputs such as improved seeds, fertilisers and insecticides, the use of tractors also :

- (a) increases yields
- (b) reduces cost of cultivation
- (c) enables completion of various agricultural operations in time and also

coverage of a larger area in a shorter time.

(d) enables completion of reclamation, soil conservation, etc., which cannot be done efficiently and economically with animal power and

(e) provides the farmer with leisure time to attend to other farming activities.

Such drastic summarizing of a vast subject is justified by the need to set out the fundamental clearly, more or less in order of importance, so that, in the task of wisely deploying tractors, there is no confusion as to the objective.

To illustrate the benefits of tractors clearly, let us discuss these ideas in some detail. It is generally believed that tractors are useful only for dry land operations and not for wet lands. Wet land agriculture is important for us, since it produces the food needed by the country. Specially designed Cage Wheels and also Paddy Disc Harrows have now made the tractors useful for wet land puddling work also. In Tamil Nadu the use of tractors for wet land work has become increasingly popular and has definitely helped the farmer in completing the transplanting work without losing the season. Tractors are also used for threshing and particular mention has to be made regarding overcoming threshing problems in certain rice varieties like Sona, IR-8, etc. Multiple coping is a new farm strategy followed in areas with assured irrigation facilities. This is rendered possible in view of the release of short duration high-yielding varieties in India. In the same area two to three

crops and sometimes, four crops are raised in one year. Since time available for seed bed preparation, sowing, etc., is too short in such cropping system, tractors are used for timely completion of work. With tractors various farm operations can thus be carried out with ease and efficiency.

Future for Mechanisation :

There are three classes of farmers, viz., the rich, the middle and the poor. The rich farmers can purchase tractors with their own money. The middle class farmers can take loan from commercial banks or land development bank and purchase tractors. The poor farmers can hire the tractors for their farm use. Custom Service Units set up by both Government and Private Agencies are trying to help the poor class farmers in their agricultural operations. Thus, all kinds of farmers can use tractors and farm machinery for increasing production. Since tractors are used for most vital and difficult work in farming viz., seed bed preparation, wet land puddling, etc., the other items of light work in farming, viz., weedinghoeing, harvesting, etc., are left to the unskilled workers. In tractor farms, employment opportunities have been created for unskilled work. Further, workers who have been driving bullocks have become tractor operators thereby, getting increased wages in their own villages. All these factors have created a very bright future for tractor farming in our country. Another question that generally comes up in tractor farming is, whether an average Indian farmer can operate and maintain a tractor which happens to be a compli-

cated machine. There are number of companies in agricultural machinery industry who are doing very fine work in providing tractor training facilities either at their own school or conducting training courses in the individual territories. If th readers will forgive me for referring to my own company for just a moment (TAFE), it may be interesting to know that a well organised "J" Farm and Product Training Centre is being maintained at Pudupakkam near Madras, where the dealers from all over the country are being trained on the operation and maintenance of tractors. Besides

training to dealers, training is also imparted to students of Agricultural Engineering Colleges during summer season. These people return to their places and act as instructors, thus spreading the knowledge acquired in as wide and as effective a manner as possible.

Conclusion:

Agricultural mechanisation is inevitable and all steps to accelerate it will bring quick results by way of increased agricultural productivity in our country.

Read Somewhere

By

N. SUDHA — I B.A. (Hist.)

1.

When money is lost

Nothing is lost,

When health is lost,

Something is lost.

When CHARACTER is lost,

Everything is lost.

2.

He who knows not and knows not

that, he knows not is a fool show him.

He who knows not and knows

that he knows not is simple Teach him.

He who knows and knows not

that he knows is asleep awaken him.

He who knows and knows that

he knows is wise follow him.

Teacher's Day Celebration

(Mrs. Jayalakshmi Nagarajan, (Nee) Subramanian, III B.A. Litt.)

I woke with a start. The day was bright and the very air smelt of happiness and jubilations. Why this excitement? Why this extraordinary feeling of delight? I rubbed the sleep from my eyes. Oh! It was Teacher's Day! What a fool I was to realise it so late! This was the D. Day for us, Students. We had an elaborate plan for celebrating Teacher's Day.

We dressed ourselves with special care. We wanted to look our best - bright and cheerful - for our Teachers always complained of our 'Sleepy' and 'dull' look. It was our wish to make them happy in all ways. On reaching College, we found to our great delight, the resplendent and smiling countenances of our teachers. They all had the 'we-are-off-the-burden' look. There was wild commotion in the College, all due to excitement.

The day commenced with we, the senior students, taking class for our juniors. This was a very delightful part of the programme, for we and our teachers enjoyed it very much perhaps they saw their own images standing on the dais in front of them, acting like them-sermonising, chiding, teaching. For us it was a delight to see our own teachers sitting

before us as our students and we glowed with joy, for we were their teachers. Some very interesting and exciting incidents occurred. Our teachers accepted all our fun with a sweet, gracious smile that becomes of them very much; there was no hard feelings on their part, nor any offence meant on our part.

The afternoon session was equally delightful. It was devoted to a variety entertainment for our teachers. Two charming girls performed a bewitching gypsy dance. Our College has quite a few 'nightingales' and they came out with their harmonious notes with 'full-throated ease'. Our College President, Jayanthi Rajaram, one of the 'nightingales' and a very talented actress, with another student enacted a hilarious Tamil comedy and she further entertained us with mono-acting. A beautiful poem dedicated to our teachers written by one among us, was read out. The programme clinched with a 'blessing song' evidently for our teachers.

All the much awaited excitement seemed to be over at last. But the most exciting moment of our lives was yet to come. Our most revered and loved Principal thanked us profusely. It only

made us feel guilty for we felt we could have done more. But praise from such a quarter made all of us rapturous.

There was a humble offering of Tea. The Tea was not up to the mark, nevertheless, our kind Teachers were immensely impressed. Probably, it is the spirit that pleased them.

It is a humble opinion of mine that the juniors show as much or even more zeal in celebrating the Teacher's Day. They should not only follow us but excel too, in each step. This is one of the many ways in which we can show our genuine love for our Teachers to whom we are immeasurably indebted.

ON BREAD

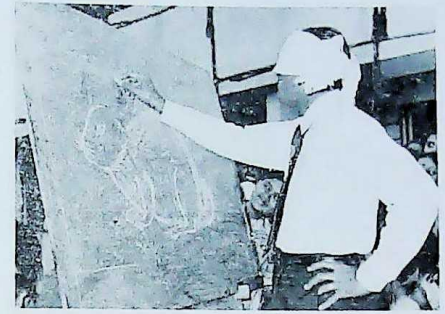
COMPILED BY
M. PRAGNA — P.U.C. 'F'

For Bread the merchant labours long and late ;
For Bread the beggar goes from gate to gate ;
For Bread the sailor loses hearth and home ;
A thousand, thousand miles bread-seekers roam ;
For Bread the wild birds fall in nets and gains ;
For Bread do men commit a hundred sins,
For Bread the soldier dies in siege and fight ;
For Bread the minstrel carols day and night ;
For Bread man study all that man may know ;
The House that wanteth Bread is filled with Woe ;
For Bread Unites the family as one ;
Its lack divides the father from the son ;
For Bread are weddings made and sermons said ;
Of all good things, the first and best is Bread.

Sports Day Celebrations

Chief guest, Prof D. S. Luther of Y. M. C. A. and his wife being received by our Principal

'Where is the missing ear?' Prof. Luther tries to find out participating in the **Guest Item**, before receiving the Prize (below)

Members of the Staff in "BRICK-WALKING RACE"

Muthamizh Vizha

Welcomed
by
our Chairman
Shri S. N. Bhatt,

The gathering
was addressed by
Mr. Justice M. M. Ismail

and

Sri M. P. Sivagnanam

OUR REVERED FOUNDER CHAIRMAN WITH HIS WIFE

Shri NANALAL BHATT

Shrimathi DEV KUNVAR NANALAL BHATT

“ May they enjoy a long and healthy life ” is our prayer to the Almighty

THE TEACHER

(ELIZABETH JOHN, III Litt.,)

For love and knowledge stands She,
And the very embodiment of kindness be,
As the plant that nourishes the flower,
So She with her knowledge and power,
Makes a strong out of the weak
And the best out of the better
All in her eyes are one ;
Rich and poor in her eyes no difference makes,
And with a kindness that most becomes her
Treats every one as her very own.
Anxious as She ever is
For the uplift of her children
Rebuke she does but occasionally
Only to better them,
Willingly She gives but receives none,
Her selfless service we do admire,
And call upon the Almighty to bless her,
May She ever happy be
Especially on this day dedicated to her,
And we will on her for ever dependent be
For how can the branches survive without the tree.

Jane Austen In Our Midst

(Miss V. MUTHULAKSHMI, Department of English.)

The year 1976 is a memorable year in that it is the bicentennial year of the birth of one of the best-known English novelists—Jane Austen. Jane Austen is the choice of one and all. The School marm can go into ecstasies over an Elizabeth Bennet or a Darcy while an old grandmother can spend her hard won leisure hours going through the much thumbed pages of the novelist's works. Such is the universal appeal that Jane Austen holds out to all readers.

In our College we resolved to make the year truly a remarkable one by celebrating the bicentennial of the birth of Jane Austen. Further the year fittingly follows the world-wide celebrations of the Women's International Year, and it is only quite suitable that this should be the concluding phase of the International Women's Year.

The students with great enthusiasm came forward to remember Jane Austen in various ways.

With a view of discussing and analysing her novels, the students of the Branch XII (English Litt.) read out extremely original and thought-provoking papers on the novels. A few of the papers took up the comparative study of the heroines of the various novels, while some others sought to bring out the techniques adopted by the author in her

novels. There was an equal response from the audience and many interesting and illuminating angles of the author stood revealed.

Having a keen interest in the art of sketching and painting, some of the students presented attractive and pleasing portraits of Jane Austen. There were a few in colours as well as a few in pen and ink, while a few others did them as pencil sketches.

As the highlight of the celebrations, we had a meeting arranged on 31st January. Mrs. Saraswathi Ramamoorthy of Queen Mary's College was the Chief Guest of the afternoon. We were fortunate to have a lady's views on the works of a person of the same sex. Mrs. Ramamoorthy analysed the technique of the author, saying that the author chose the best medium of a quiet country life to explain some of the fundamental truths of life; the special feature of the Author is that she is able to move within her prescribed limit, without her works becoming interpretations of the tragic or of the rich aristocratic or of the poor suffering masses. Yet the readers are more than content with what she has to provide. The very serenity and humour with which some of the problems of life are resolved are pointers to the wonderful skill of the author.

That afternoon the students presented a tableau of various scenes from the novels. They were successful in drawing out the dramatic elements in her novels and presenting prose pieces, novels-as-dramas. Once again there was abundant variety in the choice.

It began with scenes from "Emma", the portion enacted was the 'Boxhill party'. The pretended coyness and the thinly veiled vulgarity of the Eltons is made quite clear; Miss Bates, the poor garrulous spinster, is truly hurt by the thoughtless remarks of Emma, who provoked by Frank Churchill, forgets the manners that are due to one of her breeding. But there is Mr. Knightley to check Emma, making Emma not only realise her petty behaviour but also making her repent for her behaviour. Here we get the hint of what is to follow later, that Knightley would be the ideal man for Emma.

Scenes from "Persuasion" were presented with much perfection. The last few incidents of the novel were well dramatised, Capt. Wentworth learns the sustained love of Anne Elliott towards himself. So overcome is he that he writes a letter to her, confessing his weakness and his own undying love for her; yet he is not too overcome as to be unable to contrive to pass on the letter to Anne. Of course, the consequence of this can only be too well guessed. Anne and Capt. Wentworth, the lovers, after

a separation of eight years are able to come together.

"Pride and Prejudice", the eternal favourite of all readers followed the first hall scene where Elizabeth Bennet and Darcy meet, where the dominant features of their characters—prejudice in her and pride in him—were well featured—this continued into the scene of the first proposal, where Eliza in all wounded pride—a result of ignorance of the true state of affairs—rejects the offer of Darcy. Yet, the piece ended with the reconciliation of the two with wedding bells sounding quite close.

Young Catherine Morland, her head filled with whimsical romantic ideas meets Isabel Thorpe and Henry Tilney in Bath. Later to add to the air of romance and to introduce the Gothic atmosphere, the scene shifts to the castle of the Tilneys, where once again Catherine's vivid imagination feeds itself avidly on queer ideas concerning the people resident at the castle, especially Colonel Tilney. But Henry Tilney, rich in reason, though a youth, is able to cure the fanciful thoughts.

The celebrations came to an end with a small tea served on the lawns of the college under the shade of the trees—converting the scene into a typical garden party scene of Jane Austen herself.

Jane Austen's Heroines

(V. KADAMBARI, II B.A. Litt.)

Wilber L. Crops states in his book, "The Novel which from Richardson downward had been a faithful record of the dilation of heart and imagination become in the closing years of the eighteenth century the literature of crime insanity, and the nightmare. Romanticism had drunk immoderately of new emotion and needed sharp castigation from good sense. While the philosophers were teaching that a man should enlighten his generation without pay, and in the meantime were publishing expensive editions of their novels. Jane Austen quickly went on with her work making no great effort to get a publisher, and when a publisher was got she continues herself with meagre remuneration and never permitting her name appear on a title page. She is one of the sincerest examples in our literature of 'Art For Arts 'Sake'.

Yet a century and a half have passed since her death and yearly the applause of posterity has grown louder. All discriminating critics admire her books, most educated readers enjoy them; her fame, of all English Novelists is the most secure — These are interesting facts of all those who have chosen the novel had been more careful to keep its Laws than Jane Austen. It is, this that gives her advantage over other Novelists. She

did not write about the most sensational topics; but as a master of her craft she outshines all. And when we turn to analyse our admiration for her it is the triumphs of her craft that first strike us. Let us now focus our attention on her skill at characterisation mainly the females and justify how far the character monger has succeeded.

Giving an estimate of Austen's art of characterization David Cecil says, 'Jane Austen is endowed in the highest degree with the one essential gift of the novelist, the power to create living characters: It is true that she only draws them in their private aspect'— Her just and consistent fidelity to character plays a large part in the subtlety of her discrimination not only in fools but less obviously diverting people. Her clarity of imaginative vision, and her fidelity to what she saw with it, make her characters real especially her heroines were very real to her. "I must confess" she writes of Elizabeth "that I think her as delightful a creature as ever appeared consistent fidelity to character plays a large part in the subtlety of her discrimination not only in fools but less obviously diverting people. Her clarity of imaginative vision, and her fidelity to what she saw with it, make her characters real especially her heroines were very real to

her. "I must confess" she writes of Elizabeth "that I think her as delightful a creature as ever appeared in print and how I shall be able to tolerate those, who do not like her, at least I do not know". In general "pictures of perfection made her sick and wicked". Elizabeth's singing is pleasing, though by no means Capital. She has a physical energy very uncommon in the novels of the periods. She goes out walking in very unlady like fashion; she is not a bit afraid of getting wet or dirty. And Catherine Morland commits mistake after mistake, but without forfeiting our sympathy.

Let us now bow to convention and start analysing her heroines chronologically. 'Sense And Sensibility' is probably Jane Austen's earliest and certainly her simplest novel; on the didactic, or alligorical level Elinor is the heroine and Marianne her foolish foil. In fact they are twin heroines contracting each other in their mode of existence. Marianne it is quite clear, does gradually acquire sense; but it is also true that Elinor becomes increasingly sensitive as the book progress. While the former has everything but prudence, the latter is always a person of sense. While Elinor announcing her friendship with Edward F. is conducted on the level of mind. Marianne dismisses him to be a 'spiritless...tame and sets on the stage her encounter with Willoughby which is due to an enchantment in his gift of a horse. Elinor's prudent negligence, and steadiness give her a control and make her vary from Marianne outwardly. Marianne mistakes this for

coldness However we are given a hint of Elinor's true nature. Elinor is overcome by an emotion and distress beyond any thing she has ever felt before. When she hears of Edwards' engagement with Lucy.

In a very superficial way the behaviour of the two sisters is strongly contrasted, but a profounder sense tells that both the sisters are stirred by their respective suitors. Marianne has yet to learn sense, but already tasted the values of sensibility. In the second volume, the scene is shifted to London where Marianne hopes to renew her attachment to Willoughby she is not only disappointed but deeply humiliated for he both ignores her and behaves coldly towards her. Her experience now parallels Elinor's.

We cannot help censuring the excesses to which she has laid herself open or at least we are forced to wish that she could moderate her emotional responses. But we cannot stop loving her, however insensibly she behaves. She is no Isabella Thorpe, nor a mere parody of *Richardson heroine*; she is a fully developed human being whose hopes and despairs we sympathize with. We love her partly for her sensibility. She learns something of her sister's fortitude in facing life; and she resolves that in the future, 'My feelings shall be governed and my temper improved'. She so governs Brandon's proposal. Elinor on the other hand, as the plot untwists the difficulties between her and Edward F moves towards a glorious fulfilment of her deepest wishes.

Catherine—a thin awkward figure, a sallow skin without colour, dark long hair and strong features—so much for her person;.....she was fond of all boys' plays.....she was often unattentive and occasionally stupid..... What a strange unaccountable character! Indeed to a strange heroine we are introduced in 'Northanger Abbey' "whose mind is as ignorant and uninformed as the female mind at 17 usually is". The author manages to suggest her appearance and disposition on her first arrival at London. She is able to sketch her as both a typical *Gothic heroine* and the inverse.

Amidst her ill-formed judgments regarding her friends we could see her as a good natured girl. She accepts Isabella unquestioningly as a friend largely because of the older girls' spirits. This acceptance is questioned briefly when she expresses some jealousy about the relationship of Catherine to Miss Tilney—but modified when James Morland and Isabella become engaged. Catherine is shocked when Captain Tilney and Isabella commence a flirtation but she is too good heartedly naive to be suspicious. She grows resentful however of Isabella's insensitivity, but is rather surprised, when she hears that Captain Tilney and Isabella have become engaged, that she does not much regret the loss of Isabella's friendship. This is not the end of her relationship to Isabella who urged Catherine to intervene with James on her behalf. But such a strain of shallow artifice could not impose even upon Catherine"...... She was ashamed of Isabella and ashamed

of having ever loved her.....wrote to James on her behalf.—No, James should never hear Isabella's name mentioned by her again. If the relationship to the Thorpe shows Catherine the values of commonsense in evaluating life's difficulties, the relationship to the Tilney's discloses the limits of this virtue. She meets and is attracted to, rather baffled by Henry Tilney; she becomes the friend of Eleanor; she is treated with affectionate kindness by the rather terrifying General Tilney. Her increased intimacy with the Tilney's evokes an invitation to Northanger Abbey. The setting of the major part of the second volume, the anti-climax regarding Catherine's gothic adventure is traced by the author. Having expected "long damp passages.....narrow cells and a ruined chapel.....some awful memorial of an injured and ill-fated nun" she strives in vain to find out Mrs. Tilney who she imagines to be still alive and cruelly imprisoned. At last she is purged of her gothic illusions by Henry Tilney. She is suddenly dismissed without explanations on General Tilney's return from London. She returns to Wiltshire in deep humiliation. She sees unresolvable irony between the strong heart and the clean mind, she has been educated by her experiences at Bath and at the Tilney's to the superior value of commonsense. Now she learns that good sense cannot deal with the crisis that has forced her sudden expulsion. But the happy denouement is less than ten pages away; the heroine in the arms of her beloved Henry; and Jane Austen writes sardonically "I leave it to be settled by whom ever it may concern; whether the tendency

of this work be altogether to recommend parental tyranny or reward filial disobedience."

To create an entirely charming girl is one of the rarest achievements in fiction. Very few Novelists have ever been able to do it. Noble girls abound, good, tragic pathetic and touching girls; quite steady and constant girls. But the lovely April of *der Prime* is one of the hardest things for a writer to catch. That a girl of 21 should have caught it is one of the most amazing facts of Literature-Elizabeth has wit, sense, honesty, and a warm heart; but it is not these which capture us, it is her time of life which gives to all these attractions such a sparkling freshness. Her social position like that of most Austen heroines is so-so. To say that Darcy is proud and Elizabeth is prejudiced is to tell but half the story. They are results no doubt, but they are also the necessary defects of desirable merits; self-respect and intelligence. Elizabeth has good reasons to credit herself with the ability to discern people and situations extraordinarily well. She understands her family well, knows Collins from the first letter he writes, comprehends the merits and deficiencies of the Bingley's almost at once, appreciate Lady Catherine's appearance at first meeting. Her failures are with intricate people who moreover stand in great intimacy to her. It is only to Darcy that she cannot be just, cannot be gentle. She never gives herself a chance to realise what she really feels about him.

When she makes her well known remark, that "hope I never ridicule what

is wise and good." She finds from Darcy that "my good opinion once lost is lost forever"—a chilling comment which she acknowledges to be a defect, but not a laughable one. She meets Wickham, finds him charming and very easily believes his allegations that Darcy has behaved abominably and that in fact both Darcy and his sister suffer from very excessive pride. In the second volume the relationship of Darcy and Eliza is resumed in Kent at Rosings and at Hansford. Despite his calls at the parsonage and their chance encounters in Rosings Park her prejudice against him increases. She is bowled over when Darcy tells her that he loves her. She is angered by the tone and implication of his remarks. She refuses and dismisses the proud Mr. Fitzwilliam Darcy. This no doubt is the beginning of Eliza's gradually successful efforts to know herself thoroughly. Soon she is handed Darcy's justly famous letter written in proud tones which reveals that Darcy is telling the truth after all. She grows ashamed of herself and reflects, "Had I been in love, I could not have been more wretchedly blind."

A crisis is called for to break the placidity of her reflections, and this comes in the stunning news that Lydia Bennet and George Wickham have eloped; in her anguish Eliza blurts the story out to Darcy who is most consolatory and kind. Afterwards she regrets telling Darcy about the elopement and decides that Darcy will be far from her reach once for all. "She began to comprehend that he was exactly the man who in disposition and talents would most suit her". But now it is too late

such an alliance can never be until she discovers that it has been Darcy who has been responsible for arranging the marriage between Lydia and Wickham. "Her heat did whisper, that he had done it for her". And she is right, they both are betrothed at last.

Fanny is one of the passive gentle heroines of Jane Austen. The heroines of all the other novels have a certain rebelliousness from the volent Marianne Dashwood, the gothic infected Catherine Morland, though the prejudiced Elizabeth Bennet and God-playing Emma Woodhouse to the finally independent Anne Elliot. Only Fanny is a simple accepting figure. She comes off pretty well, partly because her author places her among people who compel our interest partly because she is not sentimentalised and partly because she has like Anne, a compelling sweetness which takes us over. When she first arrives at Mansfield she is a girl of ten years exceedingly timid and shy, and shrinking from notice. She comes under a shadow that of charity she is taken by the Bertrams out of pity for her mother. But before she even has time to be frightened by Lady Bertams' silence, awed by Sir Thomas' grave looks and tested by Bertrams, children she is made miserable by her aunt Norris. Only Edmund provides some consolation for her distress. Thus Fanny is introduced rather conventionally and throughout there is no question of self-contradiction in her character, she behaves with a consistency, a steadiness which quite plainly show an unquestioned set of values. On the other hand, she is no mere wooden

character. Fanny stands alone in her unqualified disapproval of putting up a play at Mansfield Park. Edmund though he disapproves, is gradually persuaded by the others. Only Fanny holds out against the plan. She maintains her, resistance throughout the early stages but she reluctantly accepts to play the role of the Cottager's wife. This is no mere weakness she never weakens a moment but her acquiescence at last gives a human dimension to her character a portrait not always achieved in fiction.

Her relationship to Henry Crawford is another case in point. She disapproves of him from the beginning for she sees him flirt overtly with Maria Bertam, who is openly engaged to James Rushworth. She thinks him a trifle. She stands steadfastly against the heated persuasions of Sir Thomas and Edmund. But when she realises that her judgment regarding Edmund and Miss Crawford is wrong, she begins to change her opinion of Henry. Indeed she is a mixture of delicate balance of faithfulness (in her love for Edmund) and a very human change of mind. Fanny returns to visit her family. She finds a cramped house, atmosphere which is confused and inefficient, a bedraggled mother; a coarse talking and foulsmelling father; and two rosy faced boys, ragged and dirty. She is delighted to go by the end of two months, she has gentleness, virtue, wisdom and endurance but she has very honestly unelevated responses as well. We may agree with David Cecil when he remarks that "Fanny" is a little wooden a little charmless and rather a prig; by comparison to the other heroines she certainly is.

On her first appearance in the book, Emma comes before us as a match-maker. She claims the credit of having brought Mr. Weston and Miss Taylor together. Since all her other attempts are so disastrous we may perhaps incline to agree with Mr. Knightley's scepticism about this one. As the story proceeds Emma becomes very active that she mismatches almost every couple in Highbury. And when the story is over, and everybody despite Emma's efforts, has married the right person, and she has seen the error of her ways, there is still a furative delight to be taken in the birth of a Miss Weston for whom she would make a match hereafter with either of Isabella's sons. She makes innumerable mistakes. But her principal mismatches are three: Harriet Mr. Elton, herself and Frank Churchill and Harriet and Frank. The comedy lies in the contrast between what we know and what Emma sees. Noticing that Mr. Elton is really courting Emma and not Harriet we admire the skill with which Austen has made Emma misinterpret. We delight ourselves in our superiority to Emma's limited insight. All the details of Emma's reflection on her brother-in-law is turned against her by the reader. Emma has high pretensions to judgment, and is mistaken, herself-deception causes us amusement. Her first mistake leads her to a first awakening which is very partial. She has not learned to manage others; she has merely decided to tread more carefully in future. Soon follows her two serious mistakes she is encouraging Harriet to think seriously of Frank, she is in fact encouraging her to think of Mr. Knightley.

It is by discovering this mistake that she discovers her love for Mr. Knightley. Her repentance is indeed genuine. Towards the end of the novel we find her eyes towards Donwell the proper home, which she views with honest pride.

Anne Elliot is the central figure in 'Persuasion' almost from first to last. Almost everything is seen and felt from the heroine's point of view. She is no Marianne Dashwood, her feelings are controlled, the experiences of joy which come to her are based on reality and are the reward of years of waiting almost without hope. In suffering and self-allegation she is much more like Elinor for she represents the loveliest medium of fortitude and gentleness. Her feelings are reinforced by the seasonal background. Various incidents that take place throughout the story strengthens her character. Captain Wentworth is overpowered by his rashness in encouraging Louisa's attentions, to soothe his injured pride his folly proved in fact, that Lady Russels' impression of him had not been wholly wrong. He had concluded earlier that Anne had given way timidly to cover persuasion and had looked for a wife who had strong head and sweetness. Such a one she thought he found in Louisa. It is in fact a shock to Captain Wentworth when he realizes to what length his folly has carried him, only Anne could be depended on."

The journey to Lyme forms the foundation. She meets the Henvilles and the recently bereaved Captain Benwick, whose grief she helps to alleviate. This however is not the climax of the visit only a com-

mentary on Anne's state of mind. The climax comes on the final walk which the party takes before leaving the waiting place. When everyone is too upset and some faint when Louisa has fallen, Anne alone takes over and with calmness and decision orders Benwick and her brother-in-law to give some assistance to Wentworth. She suggests that a surgeon be fetched and that Louisa be carried to the inn. So, ends the first volume never informing Anne what a profound depression her behaviour at the accident has made upon Wentworth.

Besides she meets Walter Elliot at Bath, who is a recent widower. She enjoys typing with the idea of marrying him, and likes to think of being the future Lady Elliot of Kellynch Hall; but after a month she feels some hesitation. She learns from Mrs. Smith, a former school friend, that William Elliot is deceitful, hypocritical, dishonest. So Anne is as far as the book's terms are concerned now free to reject him, both because the attachment would be without love and because it would be imprudent. The happy denouement is nearing. In a discussion with Harville Anne discloses her own strong commitment to a certain aspect of the systems of values implied by the word 'Love'. The warm and enthusiastic statement spurs Wentworth to tender Anne a proposal of marriage. Anne's judgment is now maturer and firmer, than it was when she was a girl of nineteen.

Jane Austen is often compared with Shakespeare. On account of many characteristics she had in common with

him, and we can justly attribute this to her. Her most virtuous characters or say heroines have their faults. Her good women Anne Elliot, Elinor and Fanny are all different. In her six books she never repeats a single character. Isabella Thorpe and Lucy Steele are both calculating flirts but not the same sort of flirts. It is true that such energetic, capable girls as Elinor, Elizabeth and Emma have much in common. So have the more passive girls like Fanny and Anne. But no reader is ever in danger of confusing Elnor with Elizabeth or Anne with Fanny. In all her novels, every heroine has at least one person of her own sex to set her off; each has two suitors, one good and one bad. As Dr. Chapman put it ".....each heroine is furnished with a pendant rival or foil; Marianne with Elinor, Elizabeth with Jane, Catherine with Isabella, Fanny with Mary, Emma with Jane; Anne Elliot whose case does not fit this scheme quite nearly has two foils to set off her beauty". Marianne's affections are vied by Willoughby and by Colonel Brandon though Elinor's attachment is but to one person, Edward Ferrars; Elizabeth must decide between Wickham and Darcy; Catherine is beleaguered by John Thorpe, while she loves Henry Tilney; Fanny is importuned by Henry Crawford though her heart belongs to Edmund. Emma considers Frank C. but she is always, rather unconsciously in love with Mr. K. while Anne, though her heart remains true to Captain Wentworth, must endure the attentions of William Walter Elliot. In short there are more or less the same pattern all the way through and the miracle of her genius is that

she is able to exhibit so many variations within a relatively narrow and even repeated framework. In every novel of Jane Austen there is one female character placed at the centre, who seems to represent the novelist herself and who is an anxious spectator and judge of all that is going on around her. Being players themselves, these anxious spectators do not see the whole of the game. But they see more than the other players they read, mark, learn for their own benefit sometimes they also teach. sense and sensibility" this is Elinor's part. She is not a sprightly and humorous creature, and not much like the author except in her good sense and clear insight. But none is a better mouthpiece of the author's caustic reflections than Elizabeth: and "Anne she lays bare more of her heart and lets out more of her in most thoughts. Fanny Price's is a different type, but as a simple young girl watching intently and learning to fit herself into a society entirely new and strange, she has a similar function. Catherine Morland is a neophyte, bewildered by her first experiences, who is taught series by series of disillusionments and misadventures. As a girl making her debut, she is obviously like Fanny Burney's Evelina:

Emma Woodhouse with her mental power not inferior to Elizabeth's has to be schooled by an arduous course of blunders and humiliations due to misconceptions of what is going on under

her eyes. Only after many reverse and some bitter pangs do these characters attain to anything like the novelists' omnisciences. The reader sees far more than they can and is invited to smile at their aberrations. But they are placed at the centre they are obliged by their situations to be watchful and critical. The story in each case shows them assimilating experiences, acquiring fact and judgement and adjusting themselves with more or less pain and difficulties to their circumstances and obligations and it is largely through their eyes that the story in all its bearing grows clear to the reader.

Basically Jane Austen's heroines are quite intricate and complex and Emma provides the study of a woman who is a mixture of variety wilfulness and fundamental generous feeling. Elizabeth is prejudiced, Fanny though praised to be a strong headed and a perfect character is also attributed with faults. Mary Crawford is a mixture of sympathy and selfishness, shallowness and commonsense. The vivid intensity of Austen's vision fuses them together into a single breathing human being. All her heroines except Anne and Fanny are self-deceivers. She presents remarkable psychological studies of women avoiding passion and prejudice. In fact her characters are small cameos, not massive sculptures. She outshines, all the others in her field and remains as a personage of whom England is justly proud.

United Nations and West Asian Crisis

(G. P. Nalin, III Hist.)

The United Nations Organisation has been created for the maintenance of international peace and security, development of friendly relations among the nations, achievements of international problems of Economic, Social or humanitarian character and the promotion and encouragement of respect for human rights and fundamental freedom for all without distinction of race, sex, language or religion.

The United Nations has also played a very important role in bringing to an end the war between the Arab countries and Israel and thus by interfering in that conflict it prevented the break-up of the Third World War.

It was in 1948 that the Jewish state of Israel came into existence. The United States immediately recognised the state, so did the Soviet Union. The five neighbouring Arab states, Egypt, Trans Jordan, Iraq, Syria and Lebanon announced that their Armed forces would enter Palestine to restore order on May 20th. The United Nations appointed Count Folke Bernadotte as mediator to bring about a settlement between Israel and the Arab states. The Arab legions of Trans Jordan obtained the surrender of the walled city of Jerusalem, but the Jews controlled the road to Jerusalem.

Count Bernadotte obtained a ceasefire for four weeks from June 11th 1948, but his proposals for a settlement were rejected by all the parties. A second ceasefire was obtained on July 18th, Count Bernadotte was assassinated by the Jewish terrorists on September 17th and he was succeeded by the American Ralph Bunche. Despite the orders of the United Nations the truce was not observed faithfully by all the parties and by the early months of 1949 the Jews had occupied some of the frontier territories of Egypt.

The question of the international status of Jerusalem was undecided. The city was divided into two separate sections Jewish and Arab. Israel proposed the protection of the city by the United Nations commissioner but opposed international administration of the city.

After the nationalisation of the Suez Canal by Nasser in July, 1956, there were threats of invasion of Israel. On October, 29th forces of Israel invaded Sinai to destroy the Arab bases there. In five days Israel captured many places and occupied most of the peninsula east of the Suez canal. A joint Anglo-French Ultimatum was issued on October 30th ordering Egypt and Israel, to stop fighting

Shrimathi Dev Kunvar
and
Shri Nanalal Bhatt
being received on the
occasion of our

College Day Celebrations

Our Chairman Shri S. N. Bhatt
delivers the Welcome Address.

The Chief Guest
addressing the gathering.

The Chief Guest
with our
Founder-Chairman
among the audience.

The Gold Medalists

C. Bhanumathi, B.A. (Econ.)
receiving the Gold Medal.

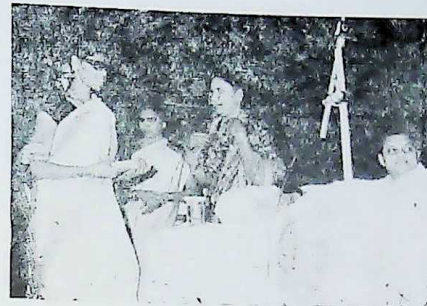
S. Jayanthi, B.A. (Hist.)
receiving the Gold Medal.

L. Jayanthi, B.A. (Litt.)
receiving the Gold Medal.

N. Jayanthi, B.Sc.

K. R. Padmini
(Blind Student)
receiving her Prize
for Proficiency
in History.

Jayanthi Rajaram
the best
Outgoing Student.

Our talented two
coveted
the Special Cash Awards
from the appreciative
Members of our Management
in addition to the
College Prizes.

Jane Austen in our midst

Attempting to portray
ELIZABETH and DARCY
are the Students of
the I Litt. Class.

Advanced English Students
in NORTHANGER ABBEY.

Mrs. Saraswathy Ramamurthy
sharing her valuable thoughts
with the audience. (below)

A scene from an English Play.

Garba Dance.

A scene in a Tamil Play.

A Dance Drama.

JANE AUSTEN — by Zandra Mary, II Litt.

and asking them to withdraw ten miles from the Suez canal.

On June 5th 1967 Nasser declared War on Israel after series of incidents which were taken by Egypt to close the port of Elai'h in the Gulf of Aquaba. The six day war from June 5th to 10th resulted in the pre-October 73 frontiers or again sought to be changed.

In the Security Council both sides alleged violation of the cease fire by the other.

United Nations' Truce observers first left for Egyptian Israeli frontiers on October 24th to police the new middle East Ceasefire. The observers from Sweden, England, Argentina, Ireland, Austria, France, Canada, Australia, Chile and Italy were deployed to positions East of the Suez canal for the first time.

Diplomatic activity, meanwhile continued in Washington and came to find permanent West Asia settlement. At the United Nations the Security Council agreed to add troops from Canada, Poland and five other countries to the Swedish, Finnish and Austrian contingents already in West Asia. The new war raged in full blaze from October 6th to 22nd, 1973 the date on which the ceasefire was announced.

On October 11th the mighty fleets of the two Super powers faced each other. Both were kept in alert provided they received respective orders to help the warring parties directly or indirectly.

The Security Council calls upon all parties to the present fighting to cease all

firing and terminate all military activity immediately not later than 12 hours after the moment of the adoption of this decision in the positions they now occupy.

The Security Council's vote on the resolution was China, objecting that the "two Super Powers" sought to push through a measure maintaining a 'no peace no war' situation, refused to participate in the vote.

The Soviet Union agreed to the creation of a United Nations peace-keeping force in West Asia without Soviet Union American or other big power contingents. United States Secretary of State, Henry Kissinger also supported the plan.

Mrs. Golda Meir referring to the Egyptian demand for the restoration of areas occupied by Israel after the ceasefire dead line of October 22nd, she said that there was no question of Israeli forces withdrawing to the lines they occupied on October 22nd. In fact there were no definite lines on October 22nd. The 17 day West Asian War came to an end by the great efforts of United Nations. Israel withdrew her forces from Sinai.

The entry of oil into the Middle-East was marked a new stage in the strengthening of Arab solidarity, one of the leading features of the Arab-Israel conflict.

Japanese refineries which depend on West Asia for over 80% of their crude oil sought suspension of Jet fuel sales to United States forces in their country. Many countries in Asia and Europe are likely to ration oil. The Arab suppliers have increased oil prices,

Oil Producing and Exporting Countries have not imposed any conditions on oil companies in fixing of their selling prices. The world was facing the grim prospect of oil famine, with Arab oil producing countries escalating their oil war and deciding to cut crude production.

The decisions are viewed as a reflection of Arab concern to bring all possible pressure to bear to win World support for turning the Middle-East ceasefire into a settlement with Israel on Arab terms.

The latest concessions agreed to by the United States and Israel are indicative of the likely solution of the Arab-Israeli conflict. With this may perhaps end the oil war initiated by the Arab countries.

The oil crisis which reached its peak in October, 1973 was due to the Arab countries which raised the price of the oil to such an extent that it affected the Economy of mostly all the countries in the

World. Last year this crisis has been brought to a peaceful settlement due to the genuine efforts of the United Nations. The United Nations has fixed a standard rate for the oil price to which the Arab countries have agreed thereby bringing peace to the Economy of all the countries of the World.

Thus during the thirty years of its existence the United Nations has become pretty firmly established in the minds of the people throughout the world as a symbol of the hope that a major war in future can be avoided. The United Nations presents a method, an institution, and an opportunity. Its influence and prestige have increased as it has dealt with succeeding crisis in the post-war world. The problem of strengthening the United Nations in the future is essentially one of contributing to the achievement and, the maintenance of international peace and security. The success of the United Nations is linked with the future of the modern civilization.

The Need to Preserve Wild-Life

V. N. ALAMELU, P.U.C. 'G' Batch

Forests serve mankind in many ways. They cradle our culture and civilisation. Yet it is the touchstone and measure of the value of the human weal and satisfaction. Yet it is a paradox that the forests have been recklessly wronged by us. Man has the powers to see. It is the human insensitivity to the mysteries of existence which lies at the root of many of our problems. Man is made to see. It is by seeing that he possesses, enjoys, cherishes and in reality he celebrates. We have ceased to see. That is, we have ceased to live.

With the growth of science the world has turned into a magma, in which man does not know what to do and whither he should go. The epics breathe the magic of our forests. The forest conservation is the essence of wild-life preservation. To state the obvious, plant-life is the basis of animal life. The forest is the recreation of automated man. It is a therapist-physician to the jaded nerves of the city-dwellers. After a long and weary life man cherishes himself in the forests, He understands the environment from which he came and to which he returns. It is the virginal beauty of the woods that inspired many of our sages and poets—Dyaneshwar, Tukaram and Ramdas to muse on them. The twilight beauty, the magic scene

attracted many poets—Wordsworth, Thoreau, Muir and Leopold. Wilderness has always appealed to human mind. Wilderness creates a sense of wonder, one to feel, to express and it is an illustrious list of all witnesses in favour of it. It is a living library, a vast outdoor museum, in which man comes to know the secrets of nature.

The term wild life conservation implies a broad sense. To the layman, it merely means the natural hoarding of wealth. To "Havemayer" and others it means it is a protection against, "wilful waste" so that the future generations may be benefited by this. It is against "woeful want". Immediate steps have been taken to preserve the natural existing haunts so as to provide for multiplication and renew the primeval grandeur of our forests. The "National Parks and Sanctuaries" have been dedicated to this. The "Indian Board of wild-life" has recently preserved and conserved certain forest areas as "Protected" in which hunting, shooting, capturing are prohibited. Our country once endowed with rich and varied fauna and flora is diminishing in its beauty for the steps taken in the past do not agree in the present in the conservation of the same. In 1887 the first act, "wild birds and animals protection act" came

into existence. This was followed by the act of 1912. These both were found to be inefficient and so in 1927 an act was drawn up in favour of the protection and conservation of the forests.

The twilight emotion when one enters the forest is indescribable. It is a magic show. It is a friendly place. Take a stroll in the cool shade of the trees. The forest will take possession of you. The songs, chatters and the creeks of the birds will attract you. Enthralled we see never before the dazzling unity of kinsmen with one another and with the whole Universe. As Shakespeare has exclaimed, "One touch with the nature makes the whole world kin."

The magic scene of the trees is irresistible. As Joyce Kilmer exclaimed, "A tree is lovely poem". Man has always looked upon nature without question. The forest trees when in bloom and with the canopy of colours take possession of us. It is the tender fragrance and sweetness—the language of the soul. Man is absorbed in it. As Cowper says 'Nature is but an effect whose cause is God. The Forests proclaim the birth of day and in the fading light they proclaim the note of departing. Wild-life conservation means the protection of forests. The wild beasts disappear if deforestation is done. Birds, animals and forests have inspired and recreated man when after a dim and bustle of city life. It is a place of serenity, peace and tranquility. The poets' imagination is widened. This has given rise to creation of many literary works. Forests are an asset to a country. They help in the national economy of a country. They are helpful in the rainfall, protect

soil erosion caused by floods and bring much foreign exchange. For instance, recently rhinoceros was exported to U.S.A. at Rs. 2 Lakhs per rhinoceros. In India it is worth Rs. 1 lakh and in foreign countries it is worth Rs 2 lakhs. This figure is according to the 1975 census. So by this the wealth of a country not only depends on the natural resources but also on the products available in the forests and wild beasts. Certain kind of species are very rare in other countries. India no doubt is rich in such rare kind of species. The timber—teak, sal, etc., available from the forests are used in building purposes and furniture. Sandalwood is an important forest product. Oil, scented sticks and ornamental boxes are made from sandalwood. The ivory which is very costly and precious is useful in making boxes and jewels. Honey, wax, resin, gum, pulp are all forest products. Medicinal herbs are available in large quantities in the forest. Skins and hides are animal products. They increase the wealth of a nation. The skin of snakes, deer, etc., bring much foreign currency. Certain soft wood such as willow, juniper and bamboo help in the manufacture of paper. Teak and sal are available only in India on the slopes of the Western Ghats. Forests are rare in India when compared to Africa and other countries, and so need to be preserved jealously. Wild life conservation policy has been drawn up by the State Govt. The State is constituted to overcome the difficulties and hindrances that may arise. It is the responsibility of the State to shoulder all the problems. In the "National Parks" and "Sanctuaries" are created keeping in view of the requirements of agriculture and other human uses of the land. Usually it

is created by an Order or Gazette notification from the State Govt. The object is to preserve the natural sceneries and historical objects which are of national significance. The "Indian Board of Wild-Life Preservation" act as a guide, coordinators, and advises. Afforestation has been encouraged. Maharashtra, Gujarat, Assam, Karnataka are the states richly endowed with forest vegetation.

Forests in the world are broadly classified into the following types :

- (1) The deciduous forests, (2) Coniferous forests, (3) The ever green forests, (4) The Mediterranean forests (5) The Savannahs or grassland.

In the spring season in the month of April or May there is a beauty in the

deciduous forests which yield good variety of timber. The evergreen forests have a charm and beauty of their own. It is interesting, sensuous and pleasant to observe nature in its own kind. Fruits are borne in the respective seasons for the vociferous birds, parrots, bears and for other animals. From aeons of time man has always tried to conquer the nature. In the recent "Five-Year Plan"—the Government has allotted some funds for the preservation and conservation of wild life. In the world of departing values, birds and animals are the only treasures left. So they are to be guarded jealously in the cause of human welfare. The trees bloom no less gloriously. It is with pride we should strive to protect our wild-life. Man is mortal but nature is immortal !

A Child's Dilemma

BY

RUGMANI ACHAN — I B.A. (Litt.)

Chubby cheeks,

And sticky fingers,

Mischief gleaming in her eyes,

with little hesitation, the child, gives her hand,

To the man who had called himself her father,

What is a father She wonders —

Why does he go in the mornings ?

And what does he do till evening ?

Mummy said he brings food for them

But had not she seem mummy cooking the food in the Kitchen ?

"Well! it is hard to understand these big people,

Wish my toys could speak to me."

The Need to Preserve Wild-Life for Human Welfare

V, KAMESWARI, I,Econ.

"Every time a 'useless species is exterminated our own destiny is endangered."

Imagine a future when people know about tigers, cheetas and polar bears only in the way people today know about dinosaurs and dodos — as pictures in an encyclopaedia or skeletons in a museum. Imagine of the world's seas without whales, its rivers without isocodiles, its skies without eagles and its forests without wolves or orangutans. We must think hard because there is a good chance that we shall live in such a world.

More than 900 species and sub-species are now endangered—310 mammals, 320 birds, 190 reptiles and amphibians, and 99 freshwater fishes. And some wild-life experts estimate that a century from now very few animals will be left on earth at all—except for various pests and the few domesticated animals that man may choose to keep for his food and clothing.

What of it? After all, some will say, thousands of animal species vanished from the earth long before nani arrival through the inevitable working out of evolutionary law. We are not worse off because mastodons and dodos no longer walk the earth. Would tigers or alligators be missed any more keenly?

The most common answer is that these threatened animals must be preserved for cultural and aesthetic reasons—for the sheer pleasure of seeing them and knowing that they exist. But more is at a stake here. Indeed, it is from a different perspective entirely that one must now make the case for ending the continuing sacrifice of whole species to man's momentary needs and desires. For each of these endangered species has its own niche in the earth's living scheme, and man cannot eliminate a single specie without potentially affecting the whole tightly knit fabric of life.

Little more than a century ago millions of alligators inhabited Florida, Yet, because of various causes only 35,600 remain. If the alligator's precarious state is not a matter of public alarm, it does make to an appreciable difference in the matchless preserve of the Everglades. As the waters recede—from both draught and draining the alligator digs down to the lowered water-table.

With its long snout and powerful tail it clears away rubble and establishes new holes.

Rescued in the process are other forms of marine life—snails, turtles and

fishes including the gambusia, a tiny fish that lives mainly on mosquito larvae. Without the alligator's aid—the alligators dig holes with their snouts in which the gambusia thrives—the stranded gambusia would die off—and the mosquitoes multiply. More pesticides would be introduced and that in turn would take a toll of birds, leaving increasing swarms of other insects to ravage crops. Such is ecology—the network of the interdependent life that only man breaks at his pleasure.

This wilful disruption of the natural balance has its counterparts, the eagle being a prime victim: Besides the delight they give simply by soaring through the sky, eagles share with the falcon and other raptors a less ethereal, more useful role; they prey upon mice, rabbits, squirrels and the like.

Even from the greediest point of view, the wanton extermination of a jading species is self-defeating. For, in whales, and other animals of economic value to man, there is what scientists call a maximum sustainable yield—that is, a limit beyond which "harvesting" can no longer leave the species numerous enough to reproduce at a stable rate.

Observing this limit would seem to be a matter of the simplest self-interest. Yet Japanese and Russian whalers go on exterminating a major source of their income from the sea as though today's catch were everything and tomorrow's supply a matter of no interest whatsoever.

Beyond the ecological risks and economic folly of wanton elimination, one

must take account of the benefits to humanity that may well have been sacrificed. For example, if the fruits fly, that seemingly dispensable insect, had been wiped out a century ago by some early and successful pesticides, it is doubtful that scientists would know nearly as much as they do today about genetics.

It happens that the fruit fly has a life cycle of less than two weeks, remarkable fertility, and other major advantages for laboratory study, enabling geneticists to observe scores of generational changes within few years.

In the same way, whales and dolphins are proving of unexpected but inestimable value in the study of heat exchange mechanisms and circulatory systems. The sword-fish has warned us of an unsuspected overdose of mercury in the sea. And the brown pelican and peregrine falcon have given us timely notice that DDT can adversely affect reproduction.

The natural world is still so full of wonders, with potential for illuminating life, that when man pushes any species to extinction he jeopardizes his own future in ways that he cannot even conceive. Yet he is doing just that, not viciously as a rule, but mindlessly.

It is a curious logic that lets him in fully club to death, say, the last of Great auk's and half a century later reverently value an auk's egg in a museum as the awesome relic of a vanished part. And "awesome" is surely the right word. For as the Great naturalist William Beebe put it:

"When the latest individual of a race of living things breathes no more another heaven and another earth must pass before such a one can be again."

Fortunately and encouragingly, demand for adequate protection to those species have recently been building up round the world, and awareness mounts that the tiger's salvation depends solely on the actions of its most mortal enemy, man. Is it too late?

Richard Perry, an outstanding British authority on tigers, is gloomy. "Only a super-optimist", he says, "would expect that more than a few hundred will be alive by the end of this century."

But, Bill Conway, director of the New York Zoological Society, says: "By fascinating city people, zoo animals do more than anything else to interest these people in the fact of wild life and awaken them to the urgent need of saving at least a token number of our wild creatures before it is too late—for them and for us"

Quotable Quotes

BY

G. LALITHA, III B.Sc.

Better by far you should forget and smile
than that you should remember and be sad.
Not in doing what you like, but in liking what you do
lies the secret of happiness.

The small courtesies sweeten life;
the greater ennoble it.
Youth looks ahead, old age looks back,
Middle age looks worried.

Emergency and Its Aftermath

KALYANI MUKHERJI—II B.A. (Lit.)

When the clock struck twelve on the night of 14th August, 1947, it not only ushered in a new day to the world but also the priceless possession, freedom to our motherland. It is history that independence was ours at last after almost a century of relentless struggle against the mighty British Raj. The Saga of our freedom struggle is as sacred as the epics - Ramayana and Mahabharata. We can even say that the third epic is the unique of the three as it alone has fought with the weapons of Truth and Non-violence. Unlike Rama and Krishna who had come into the world for the destruction of the wicked and to establish dharma, Mahatma Gandhi, 'THE FATHER OF THE NATION' whose voice held the nation in sway, claimed no spark of supernatural or superhuman qualities in him. In all humility he proclaimed himself to be a tool in the hands of God and ascribed everything to the will of God. In a world torn by strife Gandhi's momentous leadership that finally took us to freedom shines like a beacon and will do so for centuries to come. Gandhi's voice that was truth itself drew the nation to him in its entirety. We are free because our fore-fathers who, had lived in the last century sacrificed their all for the common goal freedom. In the pre-independ-

ence days every Indian was obsessed with freedom and freedom alone.

When India became free on August 15, 1947 every Indian must have cherished fond hopes of better living as the hated alien rule was gone. The fact we were ruled by our own people made everyone happy and optimistic of rapid progress on all fronts. All the religious leaders we have had, had stressed that service to suffering humanity is service to God. Swami Vivekananda, the saint and Mahatma Gandhi, the political saint lived and died for the emancipation of the downtrodden.

The common man fondly hoped that the day when everyone would have the bare necessities of life would soon come. This was no vain hope as he had every reason to think that our own people who rule would do so only for the welfare of the masses. But his dream still continues to be a dream alone, even after 28 years of independence. Why have not we attained economic freedom?

In pre-independent India the air was pure and it was made fragrant with honesty and integrity and public life was devoid of corruption. Contrary to the expectations of the common man corrup-

tion crept into public life and slowly and steadily it gained the upper hand over the years after 1947. Men began to crave for a life of ease and luxury. Materialism displaced the sense of sacrifice. The sense of 'I' gained credence over the sense of 'WE'. Linguistic chauvinism pushed patriotism into the background. The cardinal fact that duties precede obligations and privileges was thrown to the wind. Workers, doctors, engineers and so on indiscriminately resorted to strikes at will for more wages and more rights. This unhealthy trend hampered progress and economic growth had almost come to a standstill. Gandhi's teaching that the means should be as pure as the ends you want to achieve was flouted times out of number. Unfair means were resorted to for the realisation of unjust ends. The threat of external aggression has always loomed large over our nation and till now we have had three conflicts with Pakistan and one with China. The emergence of regional parties and parties without any principle retarded the growth of nationalism to a very great extent. Though we can legitimately feel proud of the fact we are the largest democratic nation, the belligerent attitude of the opposition has jeopardised the very existence of democracy.

In a healthy democracy the party that rules and the opposition work in unison as far as measures that concern the amelioration of the people. The opposition hits out at the ruling power only when it goes astray and does something injurious to the interests of the people and the nation. But in the recent years the opposition without any sense of fairness and

moderation launches a tirade against the ruling party irrespective of the effects of the measures undertaken by the Government be they good or bad. The opposition parties went to the extent of inciting the people to rebel and revolt against the duly elected Governments. Even appeals were made to the police and armed forces to refrain from obeying orders and maintaining law and order. The most powerful publicity medium 'the press' also was made use of by some opposition parties for their destructive ends. Some of the newspapers relentlessly carried on a campaign of slander of the characters of some of the members of the Government and the ruling party and truth was distorted. Every opportunity was made use of to disturb the orderly functioning of Government and this in turn led to unrest and pessimism in the minds of the people.

Instead of marching ahead we found ourselves going backwards. Economic, social, moral and political progress had received a great setback and its repercussions were proving to be alarming. The indifference of the people to what was happening around, the unhealthy conduct of the opposition and the threat of external aggression from our hostile neighbours had placed our very political freedom in peril. Did we attain freedom at the cost of untold suffering and greatest sacrifice by millions of our brethren only to fritter it away, after just 28 years, for materialistic, short term ends? The answer was an emphatic no. But something drastic had to happen to cure the nation of what was proving to be an incurable malady. Something had to be done to safeguard the hard won freedom, something had to be done to preserve the unity of the nation,

to make the common man's dream of possessing necessities a reality, to enable our nation march ahead towards greater freedom politically, economically, socially and morally.

One of the greatest thinkers of all times Ralph Waldo Emerson has observed "our chief want in life is somebody who shall make us do what we can".

Smt. Indira Gandhi, the Prime Minister of our country emerged as the individual who shall make everyone do what he can. By the proclamation of Emergency, she averted the impending catastrophe. On 26th June, 1975 Emergency was proclaimed to save the nation from violence and disruption. A great stateswoman that she is who evolved the 20 point economic programme in the wake of emergency for the alleviation of people's sufferings.

Emergency has certainly awakened the giant (India) that was in deep slumber. Everybody is directed to the responsibilities one has towards the society and the nation. Once individuals become disciplined other good things automatically follow suit. The new economic programme evolved by the Prime Minister strives to achieve

- (1) Reduction of prices; display of stock position;
- (2) Agricultural land ceiling; redistribution of land;
- (3) Housing sites in rural areas;
- (4) Abolition of bonded labour;
- (5) Liquidation of rural indebtedness;
- (6) Minimum wages for agricultural labour;
- (7) Better irrigation for greater productivity;
- (8) More power for greater production;
- (9) Development of handloom sector;

- (10) Better cloth for more people;
- (11) Socialisation of urban land;
- (12) Property valuation; punishment for tax evasion;
- (13) Confiscation of smuggler's properties;
- (14) Liberalisation of investment procedures;
- (15) Worker participation in industry;
- (16) National permit scheme for road transport;
- (17) Income-tax relief to the middle class;
- (18) Essential commodities at controlled prices for students;
- (19) Controlled prices for text-books and stationery; and
- (20) Increased employment and training opportunities.

The speedy implementation of the programme has resulted in the fall in prices of essential commodities and that is good for whole community. Since this measure will considerably lessen the expense incurred in the hostels, more students will find it easier to pursue their higher studies in the years to come. The voluntary disclosure scheme has brought more than 1,500 crores of black money into circulation and it made many people to disclose their assets that brought more revenue by way of tax. The drive against smugglers and income-tax evaders has been intensified. Slaves working in the places of erstwhile Maharajas have been set free.

The foremost and most salutary effect the emergency has had is the inculcation of discipline. The attainment of other objectives will be only a matter of time. Among people there is a new refreshing, healthy sense of nationalism, patriotism, will to march forward and robust optimism of greater things that are sure to happen in the years to come. May the dreams of THE FATHER OF THE NATION come true under the dynamic stewardship of Smt. Indira Gandhi.

YOU AND I

N. PREMCHANDRA — 'F' Batch

You are the cloud,
I am the rain,
You are the nightingale,
I am the song,
You are the Inspiration,
I am the poem,
You are the joke,
I am the laughter,
You are the Venus,
I am the love,
You are the Cleopatra,
I am the Antony,
You are the flower,
I am the perfume,
You are the beloved,
I am the lover,
You are the moon,
I am the moonlight,
You are the star,
I am the star light,
You are the Goddess,
I am the prayer,
You are the bliss,
I am the penance.

The Poetry of W. H. Auden

Miss S. MYTHILI, Dept. of English

Auden published his first volume of poems when he was twenty-three. Readers could see that there was unquestionably new talent and Auden made it clear that his voice was that of 'an individual sensibility alive in its own time and capable of vigorous expression.' The poetic treatment which was highly original and the memorable phrases which were richly poetic made an immediate impact on Auden's readers and contemporaries. The impact was of political, moral and aesthetic significance. Monroe Spears sees in the reception accorded to Auden a parallel to the reception of Eliot's 'Waste Land' ten years earlier. Alvarey, a perceptive critic comments that "where Eliot transformed the sensibility of his age, Auden caught the tone of his", and Lehmann said that "the vision of his generation was in fact, largely formed by him."

Like all great poets Auden believed that the poet alone is unable to say that 'an existence is wrong' and said that the poet 'pours out his forgiveness like wine'. He exercised a great influence on his contemporaries, especially by his poetry known for its rich imagery. The image of the 'beggared cripples' in "Twelve songs", a series of songs which is about art as wish-fulfilment, the image of the 'unscalable mountains' with 'cold cascading streams from which

'None may drink except in dreams' are a few instances to show the originality and the high communicative power of

them. The momentary vision of the high unscalable mountains with their cold cascading streams is a Blabeau image which throws light on Blake's influence on Auden. The images in the *Night Mail* show how well-knit the imagery usually is, in Auden's poetry.

"Night Mail" is, in fact, about the most important theme in Auden, namely Universal love. The deceptive simplicity and the apparent light vein in which the poem seems to have been written recalling to our minds Wordsworth's "Lucy Gray" and Brownings "Andrea Del Sarto" and "Last Ride Together".

The original version of "Night Mail" gives a dramatic account of the nightly journey of the postal special from Euston to Glasgow. The controlling image of the poem is the journey of the Mail which climbs the Beatlock and runs through Glasgow towards its destination. The Mail carries letters of all kinds. Auden's long catalogue of the letters has rendered the poem deceptive and simple. (This explains the appearance of the poem in anthologues meant for beginners)

The symbolic meaning of the poem runs parallel to the surface meaning of it, thus making the communication on two levels highly-effective and interesting. The night mail symbolises the force which conquers man's spiritual darkness or ignorance. The climbing of the Beat-

lock implies the difficult nature of the task of conquering the darkness. When the mail runs thundering across 'miles of wind-bent grasses' the birds turn their heads towards her'. The bird symbol may be familiar to those who know Prospero's Ariel. 'Sheep-dogs cannot turn' the course of the night mail. What the sheep-dogs stand for can be explained by referring to Nietzsche's 'herd ideal'. The 'Jug in the bedroom gently shakes', thereby suggesting that man who has accepted the life lived in spiritual darkness has a momentary revelation of the significance of love in his domestic love. (But the consanguineous love which can even unite animals together is too weak to open up the fountains of universal love in man.)

When it is spiritual 'dawn', the climb is complete, the cranes set up in the industrial town of Glasgow (the materialistic world) look like 'gigantic chessman' but even this materialism lacks the power to keep the people of Scotland in spiritual darkness "Men long for News". But even those thousands who are still fast asleep in their world dreaming of tempting monsters 'shall wake soon and hope for letters'. They cannot be deaf to the gentle knocking of the "postman" suggestive of God's angels who awaken in man his capacity for Universal love.

'Let a florid music praise' one of the "Twelve songs" demonstrates Auden's power at its height. It exposes the dichotomy between the outward and the

inward impulses of love. While the Fourth song of the "Twelve songs" ('The Dream') has Auden's image which explains the Freudian theory of the unconscious impulses and motives". The sixth song of "Twelve songs" is one of the best poems which bear testimony to his lyrical gift, pictorial and symbolic imagination.

Auden's popular ballad 'James Honeyman' illustrates Auden's mastery of the ballad form. His narrative gift, allusive poetry and control of the theme contribute to the richness of the ballad. *The Managers* contrasts the priggish, competent followers of Apollo who manage the world and the erratic unruly, individualistic followers of Hermes (of whom the poet is one).

"Music des Beaux Arts" which has invited much significant commentary from Auden scholars, is about 'the human position' of suffering. "On his Island" is also another popular poem, which reveals the power of symbolism and imagery in Auden's poetry.

In his Foreword to his *Collected Shorter poems (CSP)* he says that he never consciously attempted to revise his former thoughts. But he has always felt like Valery that 'A poem is never finished; it is only abandoned'. This is highly suggestive of Auden's self-criticism and his ideal of artistic perfection which recall to our mind the fact that Yeats often felt dissatisfied with his great poems when they appeared in print.

HOLIDAY

JAYANTHI RAMASAMY — III B.A. (Litt.)

Welcome art thou!

Thou reliever of every man.

It is to thee we look upon

When after tiresome toil

Thou are more welcome than spring.

To Those that did suffer the pangs of winter

Is there a better blessing

After a tiresome working?

You are a bringer of joy

To us, who with ease spend

Every hour of you.

Your very name puts mirth and cheer,

Into the heart of every worker

But, are thou to be a breeder of

An idle mind or an ideal one?

The dissipated do advantage take of you,

The good do find some joy in you;

In that they can some thinking do

While thou still remainest as

Unaffected and innocent as a baby new.

Religion Unto Man Unto God

(R. BAMA, P.U.C. --'F' Batch)

“Religion, what treasures untold,
Resides in that heavenly word !
More precious than silver and gold,
On all that this Earth can afford”.

These are the words of a great poet and to sum up in a nut-shell the significance of Religion in human life.

What then is religion ? Various interpretations have been given by thousands of learned men and women from time immemorial. The essence of religion and of religious life is a code of conduct, which transcends all other mundane factors in this world.

All religions have the source in God who is their fountain-head. From God has flown religion to man and that is true of all religions.

The right code of conduct leads in its wake to a sense of God-realisation, and ultimate dissolution with God. The methods may vary, but the final goal is the same.

To define religion in its relation to man is therefore to codify his conduct and behaviour in all walks of life, and relative to everything else. This behaviour has kindness, compassion, tolerance and

purity of the body and soul and prayer as its foundation.

The origin of life, though biologically known, has God's grace right from the start. The grace is omnipresent and those who are blessed with the divine eye could discern it in all their actions, speeches and deeds. God's hand in creation of the whole universe and of all animate and inanimate objects in it, could therefore be seen and felt by the chosen few.

All religions have laid down a summary of their doctrines for everybody to follow in their daily lives. We thus, have the 'Geetha' for the Hindus, 'The Ten Commandments' for the Christians, 'Quran' for the Muslims, etc. These gospels are words of wisdom uttered by God or through his messengers and although the texts may refer to a particular context, their application is universal and has relevance at all times and under all conditions.

There has however been lately some impinging on one religion by the observance of others. Patently, these observances vary from one religion to another and some wise acres start to question why they should stick to the canons of their religion when some or all of such

canons are not insisted on in another religion. Some of those who raise such doubts eventually turn out to be agnostics and they are often hard to be convinced.

It is therefore invidious for anyone to compare any one doctrine with the observances stipulated (or not stipulated in others). All laws, and those include God's laws have relevance to the context and time. To argue therefore why a doctrine is or is not necessary would be like the story of the blind men and the elephant, in which each asserted that his findings were correct to the exclusion of the others' opinion.

Social and economic revolutions have in some cases brought about a revulsion to

the established order. As a policy these revolutions may (or may not) be valid in a particular set of circumstances, but by and large, the average individual draws solace, particularly in times of sorrow or difficulty by looking up to a power above for comfort. That is the individual's birth right and cannot be extinguished by enforcement of man-made laws.

In the foregoing an attempt has been made to bring about the relationship of Religion unto man. As God has created everything in the Universe, it follows that man is also a minute atom of God, albeit in miniature. If therefore we live in the ways laid down by God (or according to the scriptures of each religion) we shall reach Godhood by religion and thus merged into that Eternal Force, which is Omnipotent, Omni-present and Omniscient.

WOMAN

N. SEWAIMANI — P.U.C. 'F'

A woman is something both evil and good
A mysterious being to be understood ;
An angel when lively, a devil when mad
A woman can make you both happy and sad.
Oh ! woman, Oh ! woman what can she be ?
She is a necessity, whatever she is
She's no doubt the heart of the family ;
And solves her problems most diplomatically
She's the better and bitter half ;
A nurse, a cook, a laundress and housewife.
Afraid of a cockroach,
She'll scream at a mouse ;
But she'll tackle a husband as big as a house.
She'll take him for better, she'll take him for worse ;
She'll break his head open and then be his nurse.

*The Perfection of Art Lies in the Concealment of Art.

JAYANTHI RAMASWAMY, III B.A. Litt.

When there is a Clarion cry in support of Science, there is yet a feeble, yet, firm voice in support of art. Art has been in existence ever since the advent of man on earth and has little chance of death unless man's aesthetic sense becomes numb. Therefore, it cannot nor will not encounter an end.

The field of art is a vast ocean. It caters to the aesthetic sense of man, in the form of music, painting (sculpture) and literature. A man who has a sense of appreciation is never victimised by grief. Whenever Fate brings him curse, he seeks solace in art. He loses himself (heart and soul) and becomes forgetful of his physical existence. He has a faratic love for art and therefore becomes totally engrossed in it.

The expression 'sense of appreciation' has become arbitrary. What is meant by a 'sense of appreciation?' No definition can do full justice to its implications. Perhaps, it also means unravelling the artistry in a piece of art. The beauty in art lies hidden and therefore it has to be liberally unravelled if its value is to be assessed.

An artist employs subtleties to aggrandize his work of art. In any form of art this

* Adjudged the best in the English Essay Contest.

device of subtlety is used. The paintings of Michael Angels, Raphael and Leonardo da Vinci are still esteemed for their beauty. Though it is not possible to enjoy its beauty personally, one can detect its beauty from the descriptions of various writers like Ruskin. A lay man or a man who believes in systematic way of life finds not the elements of beauty in the paintings. Only a contemplative man probes into the emotions embodied in the piece, and enjoys its beauty. He only can realise the degree of realism in it and understand the implications of that work of art.

In the field of music, there is greater effect brought out. "Music hath charms to soothe a savage breast." Any form of music tickles us. Fast music puts spirit into us and induces us to dance. Yet there is not the element of beauty present in it. Fast music is a transient remedy for a grieved soul. If a man is to realise sublimity of thought, he has to take refuge in melodious music where subtle artistry is employed. An ardent lover of music is transported to spiritual heights when a melodious note is played. That is perhaps the reason for Beethoven's immortality as against the premature death of Jazz.

An apt example can be quoted from the history of Indian music. Revered Thyagaraja has earned immortal fame. His songs are devotional and adhere to a particular raga and also bring out the essence of that raga. In such music, beauty lies hidden and therefore one can assess its value if only one unravels the element of beauty.

Similar examples can be cited from literature. Critics esteem the work of an author by virtue of the artistic elements employed. The novels of Erle Stanley Gardner and James Hadley Chase are read for their story-value but a lover of literature finds art present only in classics. The novels of Hardy, Dickens and Jane Austen give an authentic picture of their society. The readers are able to imagine the circumstances portrayed. They present an unusual image in their books. Other authors use devices like irony and satire to lighten the effect.

When readers understand the artistry of the author they decipher the hidden beauty. In trash there can be no artistry

and therefore they are excluded from classics.

The beauty in each case is shrouded by emotions which sometimes lead to sublimity of thought. It is due to this factor that art has remained novel through all the ages. Concealment of beauty is one of the attributes of art. Greater effect is produced if the implication is subtle.

Beauty lies concealed and it can be deciphered only by contemplative minds. All men are not born with extraordinary talents, but all men can train their tastes to a refined thinking so that beauty in each form can be realised. The hidden beauty will remain hidden, if no man cares to bring out its value. Hence man should not ignore his aesthetic sense, but train himself to be at least a debutante if not a great artist.

If it is to be so, the 'sense of appreciation' should be developed so that every man sees beauty in every piece of art. Very soon he would realise, A thing of beauty is a joy for ever'.

OUR CLASS

M. JALAJA — P.U.C. 'F'

Our Class is a pot of dirty lot,
All like bugs in a tiny lot,
For you will see all over-a dot,
The result of our pens we got,
On our clean black boards we often drew,
On the ground, rubbish, we often threw,
Often mischievously ran about in the Class,
And in our runs broke many a window glass.
All say we are a naughty little set.
But still we are every ones pet,
So you see we always did our best.
And the poor servant maid did the rest.

Laughter is like Sunshine

ELAZABETH JOHN III B.A. L.TT.

Laughter is a faculty afforded to human beings alone. If beasts were also privileged to enjoy this boon, the world would be the most interesting place to live in. Laughter is endowed with magical charms and in the most fascinating way it mitigates pain and obliterates sorrow.

'Laugh and grow fat' is a familiar saying. This implies that laughter and joy are among the necessities of life that promote health and prosperity. A morose or shrewish person finds many obstacles placed before him, in the journey of life. He finds it very difficult to get along well in society. Whereas a sanguinous and jolly person is always welcome in society and is ever capable of making others forget their worries.

The happenings in the life of every individual will serve to illustrate this idea. If a person were constrained to attend a funeral ceremony he will do it with much hesitation. This is not due to his cowardice to face and console the bereaved ones but because he is less willing to visit a place where there is no mirth or cheer. Of course one should sacrifice one's happiness sometimes to share others' sorrow.

Why do many people who are oppressed with worries take refuge in entertainments of various sorts? They believe in

temporary happiness and trust that their perplexities will be forgotten for the time being. It only reflects their utter helplessness amidst sorrow. Yet they are wise enough to be eager to extricate themselves from the worries. A hilarious comedy is more welcome by the audience than a grim tragedy. A tragedy, no doubt, is thought-provoking. A comedy on the other hand, while it provides amusement, also alleviates the oppressions of a person.

Malvolio, a character in Shakespeare's 'Twelfth Night' is a striking example of an unwanted person. He tries to impose his authority on the others and thus prevent them from merry-making. This puritanical inclination of his brings in a lot of unpleasantness. Not only does he abstain from laughter and the other pleasure of life but he expects the others also to follow his example. But no, the others are not to be carried away by his imposing facade. Maria, the very embodiment of jollity, opposes Malvolio with her wit and sense of humour. Small wonder that she enjoys the love and respect of all. In fact she even takes the lead in her circle.

In spite of all the prevailing evils one should learn to keep tune to the changing world. To make the wheel of life smoothly run it is indispensable

that one should lubricate it frequently with laughter and fun. Where there is laughter there is bound to be a lot of pleasantries too. One can successfully become popular among people by merely being sweet-natured and jocular. But for cynics and recluses, there can be no person who dislikes fun and laughter. There is life bustling in the people who are eager to be merry and cheerful. They are apparently optimists who are always prepared to ignore the unpleasant things in life. By taking things easy they are bringing sunshine into their life. Would not a pessimist be constantly tortured by the darkness in his life? This darkness, as is obvious, is the outcome of his indifference towards the sweet side of life.

As Pope says 'happiness is a State of mind', the mental temperament contributes a lot to the nature and outlook of every individual. If a person is capable of provoking laughter in others, he enjoys a good standing in society. He brings light and warmth not only in his life but in the life of others as well. His very jollity will awaken a sense of goodness in others. The saying 'Laugh and the world will laugh with you, Weep and you weep alone' is applicable to one and all. Only when one is merry, the world is prepared to join him but when one is bitter and brooding, even friends will desert him leaving him in helplessness. Therefore, is it not wise to laugh and be merry with the world rather than weep alone?

IF I WERE A MAN

JAYANTHI RAMASAMY — III B.A. (Litt.)

I would I were a man!
Yet in vain would I pray
To opt for things beyond my way.
How I long to be a man
To display my might and strength!
Alas! This womanly mould
Impedes my ventures bold.
God Almighty has endowed man a special gift,
Which to woman he denies and widens the rift -
Man, an independent life he leads
Unconcerned of his deeds.
Is he like woman bound
To give an account sound?
Yet, O woman bewail not thy loss
You have been assigned for a better course.
You stand for beauty and grace
Therefore leave aside your strength but consider your beautiful face
It is yet natural in mankind
To bemoan for what they not find.

Our College In Quotations

V. N. ALAMELU — P.U.C. 'G' Batch

Success comes to those who dare and act
But seldom goes to the timid.
Rome was not built in a day.
It is the soldier who becomes the general.
Many hands make lighter work.
A bird in hand is worth two in the bush.
The darkest hour is before dawn.
Health is wealth.
It is never too late to mend.

Do not look a gift horse in the mouth.
Every medal has its reverse.
Victory is the result of work.

Knowledge is power.
Uneasy lies the head that wears a crown.
New brooms sweep clean.
Variety is the spice of life.
At the foot of the candle it is dark.
Rolling stone gathers no moss.

Need makes the old wife trot.
Art is long, life is short.
No man can serve two masters.
As you sow, so you reap.
Live and let live.
A thing of beauty is a joy for ever.
Little strokes fell great oaks.

Blood is thicker than water.
Handsome is that handsome does.
A living dog is better than a dead lion.
Two blacks do not make a white.
To err is human, to forgive is Divine.

Virtue is its own reward.
As you make your bed so you must lie on it.
It never rains but it pours.

Short debts make long friends.
Houses go mad when women pad.
Neither a borrower nor a lender be.
A man's gift makes room for him.
Virtue ennobles but vice degrades.
A soft answer turneth away wrath.

Character is destiny.
Open rebuke is better than secret love.
Learn to live and live to learn.
Lamb at home and lion at chase.
Exaggeration is only half-truth.
Give and spend, God will send.
Every man is the architect of his own fortunes.

Fools who came to scaff remained to pray.
One cannot put back the clock.
Read not to contradict, not to believe,
But to weigh and consider.

Work is worship.
Old is gold.
Marriage is a lottery.
Each for all and all for each.
No news is good news.

All About Me

V. ANNAPOORANI — I B.A. (Econ.)

Meditation on God is my Capital.
Reason and sound logic is the root of my experience.
Enthusiasm is the vehicle of my life.
Songs are my Soul companion.
Hope is the best source of my power.
Sorrow is my friend.
Knowledge is my weapon.
Patience is my virtue.
Submission to divine-will is my pride.
Truth is my Salvation.
Worship is my habit.
And in prayer lies the coolness of
my eye and heart and the peace of mind.

Men of Greece

Mrs. U. NATESAN, Dept. of History

The Greeks were the most remarkable people who have ever existed. The most remarkable period in the world's history belongs to Greece. The Greeks were considered to be "politically weak, numerically small, materially too poor". And yet all science, literature, and art began with these people. To the Greeks we owe very many things.

There were some great Greeks about whom it has been said that even in their decay they were accustomed "to take little and to give much". The Greeks of the ancient world took little from the other peoples and gave much to them, not only to the nations of that time but to all the nations of our own time.

For example, we have some men like Pythagoras, Euclid, Hippocrates, and Dionysius. In the island of Samos, there was born a man called Pythagoras who set up a monastery and in this works of Homer were learned by heart, music, and gymnastics were encouraged and the disciples were taught very many things, Euclid filled a great space in the floor of one of his rooms with firm, smooth sand. On his knees, bending over this bed of sand he drew certain shapes and figures, circles squares etc, what interested him in life was only that which was true for all time and in all places. Hippocrates set himself to the laws of the human

body. He knew that the science of medicine would constantly improve and that what he taught would only be partially true. He wrote a little book which is still studied by medical students, Dionysius used to listen to the sounds of lips of men whenever he heard them talking and chattering, because he wanted to discover what was eternal in those sounds, By this he unveiled to mankind the mysterious and unsuspected laws which govern language and so discovered the science of grammar.

We see from these that the Greek mind was an original mind. a questioning, and exploring mind, a mind centered on spiritual inwardness, and never lost or unbalanced in the whirl of the external things." The Greek thinker divided the things of life into two parts, the temporal and the eternal. He was interested only in the eternal and he spoke of it as Excellence. It became for him the only Reality.

In every thing they did, in architecture and sculpture in philosophy and science, the great men of Greece exercised this same quality of mind. They discarded all ornamentation and concentrated on the simplicity of truth, they cared for what was essential and they sought structure. If we keep this thought in mind, the thought that Greek genius consciously rejected what is unessential to

truth and consciously chose to be interested only in spiritual realities then we can understand the influence of the greatest men on the thought of the whole world.

There was an Athenian, a great statesman and law giver, named Solon whose wisdom and virtue remain to this day a treasured possession of the human race. He changed the character of Athenian natural life and laid the foundations on which its future glory was virtually established. That Greeks were a courageous people as well as seekers of the true, the beautiful we may see in the type Miltiades. At the battle of Marathon he delivered Greece from the despotism of an oriental civilisation. Further evidence of this martial spirit is to be found in the glorious act of a spartan named Leonidas who gave up his life at the battle of Thermopylae. The name of Theronopylae has passed into the History of mankind. It has inspired herosm of every kind. When we think of the famous

battle of Salamis we think of Themistocles and Aristides.

Then it was Pericles who lifted Athens to a great height of glory unequalled in the world, One of his greatest friends was Phidias the famous sculptor. Then after Pericle's death disaster befel Athens but the, glory of Greece continued. The Great Socrates has inspired a youth named Plato to search for truth in the mysterious depths of the human souls. Never has there lived on this earth, a man of so far reaching genius as plato. Socrates, Plato, and Aristotle are the three name which no one can ever forget. Thus Athens became the centre of Man's spiritual life and although Philip of Macedon and Alexander his son led their armies to incredible victories, finally subduing Athens herself, the glory of the city continued and it was acknowledged to be the light of whole. Those few Greek names are known to and honoured by all civilized mankind.

THINK IT OVER

S. KALAVATHI — II B.Sc.

1. Two fathers and two sons shot a duck. And none of them shot the same Duck. Only three Ducks were shot. Why?
2. The one which begins with T and ends with full of T.
3. What is that which has Ten after zero?
4. What is that which has 3 feet but still cannot walk?
5. What is that which comes twice a 'week' and once a 'year'?
6. What is that which is yours but others use it often than you?
7. What is that Question for which you can't answer 'Yes'?
8. What is that which if you remove the whole of it still some is left?
9. What is the land full of flowers?
10. Difference between Teacher and Driver.

(Answers Page No. 65)

BALANCE SHEET

JYOTHI VOHRA — III Litt.

Liabilities are these :

To the Almighty God who gave me being,
And spread these fields and lakes ;
My duties from my birth decreeing,
To kith and kin, to town and land,
And to the mighty realms outside me ;
To give the best at my command,
As He may gently lead and guide me ;
To pay to all the debt I owe,
Of daily kind words softly spoken,
And seek to heel and hearts I know
So many of them bruised and broken.

Assets are the life God given :

To guard and use as best I may,
The joys of earth, the hope of heaven,
The friends I meet upon the way ;
My Home, my friends uncounted,
My music, my flowers, my books, my birds,
And Pegasus, on whose back mounted,
I feel the magic power of words ;
Seas, skies, hills, stars outshining,
Amid the darkness of the night ;
And sorrow's scourge my soul refining
And cleansing my poor human sight.

PROFIT AND LOSS ACCOUNT :

Losses are the chances gone ;
Of doing little acts of kindness ;
The deeds so frequently ill done,
Through selfishness, and blindness

The hours I waste the days I pass,
In futile feeble low endeavour,

The thousand splendid things alas
So often be missed for ever.

Profits are smiles I win,
By simple acts of daily duty,

The light which shines for me within,
The bright eyes of beauty,

The words of honest praise I got,
When deaf to all the fools who flatter ;

My face towards the hills I set,
Intent upon the things that matter.

CERTIFICATE:

God grant that when my Balance Sheet awaits
His Audit, that I may face it ;

My explorations all complete and that
some worthy deeds may grace it ;

That due depreciation made,
its errors altered and forgiven,

His signature which will not fade,
will be my passport into Heaven.

Think it over

ANSWERS :

1. There were a Grand father, Father and Son. Father was both. Father and Son.
2. Tea pot.
3. Ox.
4. A yard.
5. The letter 'E'
6. Your own name.
7. Are you sleeping?
8. Whole-some.
9. Garland.
10. Teacher trains the mind ; Driver minds the train.

THE HERO

RUGMANI ACHAN — I B.A. (Litt.)

They say I am a Hero,
Lead, is flying around me,
I am scared of death,
Not because of me, but for my two toddlers,
Who await me patiently.

I think of the day I left them,
My little son said — "I want a ball,"
And my daughter — a doll,
Had they known the hell I was going to,
I bet they would have said nothing.

My thoughts are disturbed by a siren,
I picked up my gun and got ready for the run.
My eyes sighted enemies,
My hand worked on the trigger,
I fired and fired till all the rounds were over.

I saw men lying, blood,
Flowing from their fresh wounds,
I tripped and fell over a body,
My hand was full of his blood.
Blood! blood! — it drives me mad,
I ran straight into the gun of my enemy.

I wake up to find myself comfortable;
I strain my ears to hear the sound of firing,
But all was calm and quiet.
I run out of the hospital,
as soon as discharged.

I catch the first train to my home,
To reach, to find my wife and children awaiting me,
I picked up my children and told them —
that I was the real Hero,
Who returned to his prize,
Who awaited him.

Puzzles for Puzzlers

G. LALITHA — III B.Sc.

Find the ODD MAN out.

- (i) Forecastle, (ii) boiler room, (iii) underpass, (iv) mizzenmast, (v) Crow's nest.
- (i) Scalpée (ii) Thermometer, (iii) Airniroscope, (iv) Sphygmanometer, (v) Altimeter, (vi) Catheter.
- (i) Bear, (ii) Tiger, (iii) Puma, (iv) Mallard, (v) Leopard.
- (i) Square, (ii) cube, (iii) Foot, (iv) yard, (v) Pint, (vi) prism.
- (i) Cucumber, (ii) Tomato, (iii) Artichore, (iv) Watermelon.

ANSWERS :

- (iii) Underpass is not a part of a ship.
- (v) This is used to judge the height of aircraft, the others are all names of medical or surgical instruments.
- (iv) Mallard - a bird (duck). The rest are animals.
- (v) Pint - measure of liquid, all the others are measures of solid.
- (iii) All the others bear seeds and indeed are technically fruits.

L is for lighting the lamp of learning.
E is for her robust enthusiasm.
C is for the Commendable caretaking.
T is for the thousand things she taught me.
U is for her unique ways of handling things.
R is for her abundant refulgence.
E is for her eyes with love light shining.
R means right and right she'll always be.

1. Nature has planted in the human heart ability to cope with any difficulty or sufferings that may come to man unprovoked.

— Mahatma Gandhi.

2. Youth is happy because it has the ability to see beauty. Anyone who keeps the ability to see beauty, never grows old.

— Franz Kafka.

3. Kindness is a language the dumb can speak, and the deaf can hear and understand.

— Bovee.

4. The Union of the family lies in the love ; and love is the only reconciliation of authority and liberty.

— R. H. Benson.

5. There is a great man who makes every man feel small. But the real great man is the man who makes every man feel great.

— G. K. Chesterton.

6. Think for the flame for the light, but do not forget the lamp holder standing in the sheds with patience.

— Tagore.

7. Look up, and not down ; Out and not in ; — Forward and not back and lend a hand.

— Edward E. Hale.

8. World is my country ; All mankind are my brethren, to do good is my religion ; I believe in one God and no more.

— Thomas Paine.

CRY!

J. AMUDHA, I B.A. - LITT.,

A busy morn, a busy mother
Eight O' clock, Eight O'clock is
Everybody's cry, Everybody's cry,
The child with socks and shoes,
Started to school, suddenly
Stopped and cried to remove the shoes,
The mother, its a trick
Played by the boy, she thought
Not knowing in his shoes
A scorpion has caught,
Drove the child, to school

Knew not she

The child will never hers be
On the way too the child did cry
To stop it the nurse never tried
But the child cried and cried
Until its throat was dried.
The teacher too neglected him, wearied
Proceeded with her lessons.

**Statement about ownership and other particulars about
SHRIMATHI DEV KUNWAR NANALAL BHATT
VAISHNAV COLLEGE MAGAZINE**

FORM IV

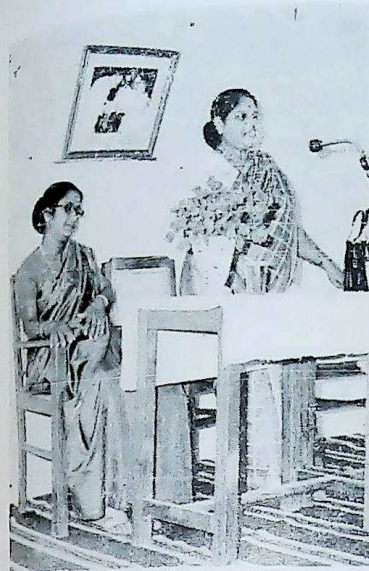
(See Rule 8)

1. Place of Publication ... Shrimathi Dev Kunwar Nanalal Bhatt
Vaishnav College, Madras-44
2. Periodicity of its Publication ... Annual
3. Printer's Name ... Sri A. V. Rao
Nationality ... Indian
Address ... Manorama Press, 168, J. J. Khan Road,
Madras-14
4. Publisher's Name ... Mrs. D. Thangam Seshan, M.A.,
Principal
Nationality ... Indian
Address ... Principal, Shrimathi Dev Kunwar Nanalal
Bhatt Vaishnav College, Madras-44
5. Editor's Name ... Mrs. D. Thangam Seshan, M.A.,
Principal
Nationality ... Indian
Address ... Principal, Shrimathi Dev Kunwar Nanalal
Bhatt Vaishnav College, Madras-44
6. Names and addresses of individuals who own the newspaper and partners or share-holders holding more than one per cent of the total capital
Shrimathi Dev Kunwar Nanalal Bhatt
Vaishnav College, Madras-44

I, Mrs. Thangam Seshan, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

(Sd.) D. THANGAM SESHAN
(Signature of Publisher)

SOCIAL SERVICE ACTIVITIES

Dr. A. Jayalakshmi Rao
addresses a gathering

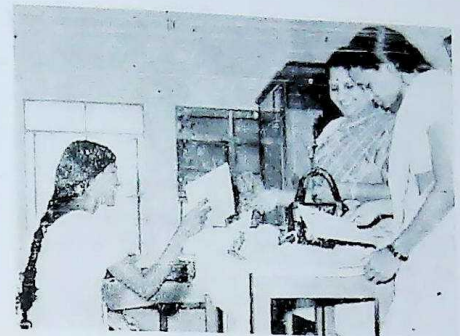
★

Dr. (Mrs.) Rao distributing new clothes
to the women workers.

★

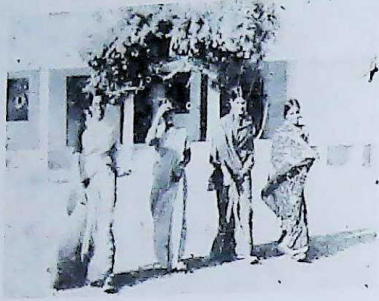

Our Chairman's wife (right) and
their daughter Shrimathi Bhama (above)
Planting coconut saplings.

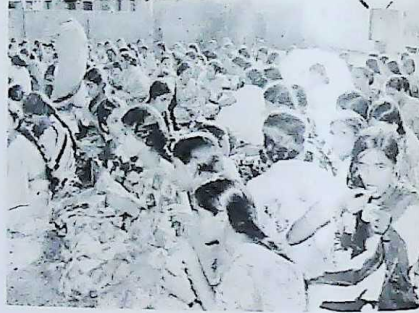

Sandhya receives her Certificate
from Dr. (Mrs.) Rao.

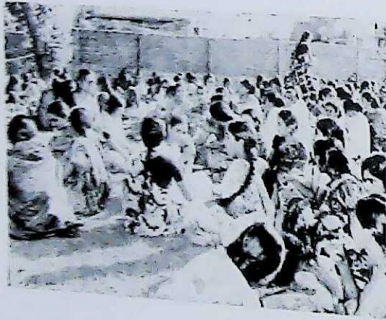

Jayanthis and Nadira lead the Principal.

The softies wetting down the throats.

All formalities dropped!

தமிழ்ப் பேரவையின் தொடக்க விழா 4-9-75 அன்று கந்தசாமி நாயுடு கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் திரு. ஞானசுந்தரம் அவர்களின் தலைமையின் கீழ் நடைபெற்றது. அவர்களின் ஒலியும், திருக்குறளும், கம்பன் சிலம்பின் கவிதைய அற்புதமும், நிலம்புகழ் சங்க செவ்வியமும் தமிழரின் நிகரிலாச் செல்வக் களஞ்சியம் எனக்கூறிச் சுவையாய்க் கருத்து மனது பொழிந்தார்.

8-9-75 அன்று கல்லூரித் தமிழ்ப் பேரவையின் சார்பில் நடந்த பாரதி விழாவிற்குத் த. பெ. ஜெயின் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் திரு. தி. வேணுகோபாலன் சிறப்புச் சொற்பொழிவாளராக அழைக்கப்பட்டிருந்தார். 'பாரதியார்?' எனும் கேள்விக்கு மறுபதில் 'பாரதியார் ஒரு கவிஞன்' எனச் செல்வி காவேரியும், 'புதிய அறம் பாடவந்த அறிஞன்' எனச் செல்வி வேறாமாவும் தம் கோணத்தைச் சுவையாகச் சித்தரித்தனர். பாரதியின் பைந்தமிழ்ப் பாடல்களைச் செல்வி கெளரியும், செல்வி. சீதாலக்ஷ்மியும் பாடி அவையோரைப் பரவசப் படுத்தினர். பின், 'பாட்டுக்கொரு புலவன்' எனவும், 'நீடுதியில் நீக்கப் பாடிவந்த நிலா' எனவும் பாரதியை வருணித்து, 'கவியரசர் தமிழ் நாட்டுக்கு இல்லை யெனும் வசை கழியவந்த பாவலன்' எனப் பாரதியைப் பற்றி உரைத்து அவையோரைக் கவர்ந்தார் திரு. வேணுகோபாலன்.

"தமிழுண்டு தமிழ்மக்கள் உண்டு

இன்பத் தமிழுக்கு நாளும்செய்வோம் நல்ல தொண்டு"

எனும் குறிக்கோளின் முதற்படியாகக் கல்லூரியின் கன்னி முயற்சியாக, முத்தமிழ் விழா இருநாட்களும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. 18-9-75 அன்று சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்த நீதிபதி இல்லமாயில் அவர்கள் இவ்விழாவினைத் தொடங்கி வைத்தார். குஜராத்தியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட கல்லூரி நிர்வாகி, செந்தமிழ்த் தாய் இளமுறுவல் கொள்ள, செம்மைத் தமிழிலேயே வரவேற்புரை நல்கியது இவ்விழாவின் சிறப்பு அம்சமாகும்.

இயற்றமிழ் பற்றிச் சிறப்புரை ஆற்ற வந்த திரு. அ. ச. ஞானசம்பந்தன் அவர்களும் இயல்பிற்கொப்ப, தென்றலில் உள்ள குணமையையும், தேனிலே உள்ள இனிமையையும், குழைத்தளித்தார். வாழ்க்கையினைக்

காப்பியமாய் மாற்றித் தந்தாலேயே, வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிப்பதாலேயே, சமயத்தால் வாழ்க்கையைத் திருத்துவதாலேயே இயற்றமிழ் இணையற்ற இன்பத்தைத் தருகின்றது என்றார்.

பெண்ணுரிமையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, முத்தமிழ்க் காப்பியமாய்ப் 'பாஞ்சாலி சபதத்தைப் பாரதியார் படைத்துள்ளார் எனக்கூறினார் பூவண்ணன் அவர்கள். எளிய பதங்கள், எளிய நடை, இனிய சந்தம் இவற்றைக் கொண்டிருப்பதோடு சமுதாய வாழ்க்கையில் பெண்ணுரிமை பற்றிச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுவதாலேயே இத்துணைச் சிறப்பைப் பெற்றுள்ளது என நயமுடன் விளக்கினார்.

முத்தமிழ் விழாவின் இரண்டாம் நாளன்று தலைமையுரை ஆற்றிய திரு. ம. பொ. சிவஞானம் அவர்கள் விளங்கும் காலக் கடல் தனிலே மூன்று வேந்தர் பறை கொட்டும் முத்தமிழ்க் காப்பியமாகிய கற்பொளிர் சிலம்பு நாடகத்தை அற்புதமாக விளக்கிக் காட்டினார்.

இசைத் தமிழ் பற்றி இசைக்க வந்த திரு. கி. வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள் மழலை இன்பம் தோன்ற, குளிர் மதியின் மயக்கம் பரவ மதுரத் தமிழிசையின் சிறப்பினைச் சுவை பட விளக்கினார்.

"மலரினும் மெல்லிது காமம் சிலர்

செவ்வி தலைப்படு வார்" அதன்

என்ற பொருளை, எழுகின்ற இளம்பரிதியின் இதமான கதிர்களைப் போல இனிமையுடன் நயமுணர்த்திக் காட்டினார் திரு. நா. பாண்டு ரங்கன் அவர்கள்.

முதல் நாள் திருமதி கலா தாக்கர் நன்றியுரை வழங்கவும், இரண்டாம் நாள் செல்வி காமாட்சி நன்றி கூறவும் முத்தமிழ் விழா இனிது முடிவடைந்தது.

தமிழ்ப் பேரவையின் சார்பில் கவிதைப் போட்டி, பேச்சுப் போட்டி, பாட்டுப் போட்டி ஆகியவை முறையே 20-11-75, 9-12-75 10-12-75 ஆகிய நாட்களில் நடைபெற்றன. பல மாணவியர் பங்கேற்றுப் பரிசுகளையும் பெற்றனர். இத்தகு சிறப்புகளைப் பெற்றதும் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேரவை.

குறளமுதம்

சு. மைதிலி-புகழக வகுப்பு.

உலகிலுள்ள சிறந்த பொருட்களிலெல்லாம் சிறந்த பொருள் மனிதன். அம்மனிதனிலுள்ள பொருளெல்லாம் சிறந்தது மனம். அம்மனத்திலிருந்து வேண்டிய நன்னெறிகளை வகுத்த தூயோன் வள்ளுவன். தமிழ்கலை வகுத்த தூயோன் வள்ளுவன். தமிழ்பாலிலிருந்து கடைந்தெடுத்த புத்தம்புதி வெண்ணெய் அமிழ்தினுமிளிய திருக்குறள்.

‘யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்’ என்ற ஒற்றுமைச் சங்கினை ஊதி, ‘உலகம் ஒன்றே; அதில் வாழும் மக்களனைத்தும் ஒரு தாயின் மக்களே’ என அனைத்துலகம் அறிய முரசு கொட்டினார் சங்கச் சான்றோர் கணியன் புரங்குன்றனர். அவர் வழி வந்தவரே வள்ளுவர்; அவர் உள்ளத்திலிருந்து உதிர்ந்த வாடாமலரே உலகு போற்றும் திருக்குறள். அந்த வாடாமலரில் அறிவுத்தேன் பெருகும். ஒழுக்க மணம் கமழும். அவ்வாடா மலரிலுள்ள தேனைச் சிறிது பருகி இன்புறுவோம்.

இறைவனின் தன்மையைத் தெய்வப் புலவர் எவ்வாறு காட்டுகின்றார்? ‘வாலறிவன்’ என வாழ்த்துகின்றார்; ஆதிபகவன் என அறைகின்றார். அல்லாமல் ‘தன் தெய்வம், தன் தெய்வம்’ என்பார்க்கும் உளம் இயையப் பாடியுள்ளார். கல்வி எனும் அதி காரத்தில் கற்றலின் பயனை உலகத்தாருள்ளதே பதியுமாறு விளக்கியுள்ளார்.

‘கற்க கசடறக் கற்பவை; கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக’

‘‘யாதாலும் நாடாமல் ஊராமல் என்னொருவன் சாந்துணையும் கல்லாத ஆறு’’

என்ற குறட்பாக்களிலும் சிறந்த விளக்கம் தேவையே? இக்கருத்தை எந்நாட்டவரும் ஏற்றுக் கொள்வர். தமிழகத்தின் தலைசிறந்த சிந்தனையாளர் வள்ளுவர். உலகில் தோன்றிய ஒவ்வொரு பேரறிஞரும் ஒவ்வொரு துறையில் தம் மேதைத் திறனைக் காட்டியுள்ளனர். ஆனால் வள்ளுவர் ஒருவரே உலமத்தவர் போற்றும் ஒப்பற்ற நூலியற்றிய மாமேதையாவர்.

திருவள்ளுவர் ஓர் ஒப்பற்ற சான்றோர். உலகஞானி. அவர் உள்ளத் தடத்திலிருந்து எழுந்த ஊற்று திருக்குறள்; ஒழுக்க மணம் கமழும் பூஞ்சோலை; தேன்றல் குளிர்ந்து வீசும் இனிய சிற்றில். இனிய தமிழ் மொழியிலமைந்த ஞானப் பொன்மொழி திருக்குறள்.

‘‘வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்த வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு என்பது பாரதியின் வாக்கென்றே?’’

தாய்

சி. ராஜகண்ணு-மூன்றாம் ஆண்டு, வரலாறு.

வித்தாய் மடியில் வைத்தாய், மாதம் பத்தாய் சுமந்தெனை ஆர்வமுடன் பெற்றெடுத்தாய் முத்தாய் முல்லைக் கொத்தாய் கொஞ்சி மொய்த்தாய், நல்ல பேரினைக் கொடுத்தாய்!

சத்தாய் உணவைச் சமைத்தாய், பிள்ளை சமத்தாய் உண்ண நாடும் செய்தாய் பித்தாய் கிடந்து பெரிதாய் அன்பைப் பெய்தாய் நீயே அன்றே தெய்வத்தாய்!

குழந்தாய் என்றே அழைத்தாய், உள்ளங் குளிர்ந்தாய் எனே நீ அன்புடன் அரவணைத்தாய் குழைந்தாய் பாசம் பொழிந்தாய் தேனில், குழைத்தாய் சொல்லை நீ எனக்கு மொழிந்தாய்!

வினைந்தாய் மலராய் விரிந்தாய் மணமாய் விடிந்தாய் எத்தன் வாழ்வில் பகற்பொழுதாய் வடிந்தாய் புனலாய் வளர்த்தாய் பயிரால் வாழ்கிரும் எனக்கென தாயே நான்முழுதாய்

நனைந்தாய் மழையில் காய்ந்தாய் வெயிலில் நடந்தாய், குடும்பத்தேர் சனைக்கா திருத்தாய் முனைந்தாய் பனியில் சனைத்தாய் இல்லை துணிந்தாய் எதற்கும் தோள்நீ கொடுத்தாய்

மறந்தாய் உன்னை நினைந்தாய் என்னை அருந் தாய்ப் பண்பை’ உலகுக்கு அறிவித்தாய் நானும் மெலிந்தாய் அதற்கு வருந்தாய் உழைத்தாய் ஓயாது, துயிலும் நீத்தாய்

தனதாய் எதையும் நினைத்தாய் யில்லை எனதாய் எண்ணி எல்லாம் சேமித்தாய் சினந்தாய் இல்லை செய்பிழை பொறுத்தாய் சிரித்தாய்! நீதான் அம்மா பூமித்தாய்

‘‘ எல்லோருடைய இடத்தையும் தாய் வகிக்க முடியும்; ஆயின் தாயின் இடத்தை யாராலும் வகிக்க முடியாது’’ - எம்ர்சாப்

கெஞ்சுகின்றேன்

ஐ. அமுதா—முதலாண்டு-இலக்கியம்.

பெண்ணுரிமை பற்றிப் பல பேருண்மைகளைப் பெண்ணொருத்தி நவில நான் கேட்டிருந்தே கண்ணொருத்தி இழந்தா ளென கைம்பெண் நிலைகண்டு எண்ணத்தில் தோன்றியதை நவில வேண்டுகின்றேன்.

பொட்டோடும் பூவோடும் ஓர் குழந்தை மட்டின்றி மகிழ்ச்சியோடு வளர்கிறது அன்னை வீட்டில் காலமகள் செய்த கோலத்தில் அவளும் காலமகளை வியக்கும் வண்ணம் கன்னியாய் மலர்ந்தாள்.

காளை ஒருவன் வந்தான் இடையில் அவள் வாழ்வில் வேளையே இல்லை இருவர்க்கும் களிப்பின்விடில் காலமகள் செய்த கோலமென்று ஓர்நாள் காலமகள் அவளைத் தன்பக்கம் அழைத்தாள்.

சொல்லவோ வார்த்தையில்லை கன்னியின் துயரத்தை பொல்லாத சமுதாயம் அத்தோடு விட்டதா? வெள்ளாடை போர்த்திப் பொட்டும் அழித்து துள்ளும் உள்ளத்தை அடக்கி அழகெல்லாம் குலைந்தது!

பூவும் பொட்டும் மஞ்சளும் அவனோ கொடுத்தான்? தாவும் அவள் நடையை அவனோ கொடுத்தான்? மனமெனும் மேடையின் நாயகனும் வந்தவன் மனமெனும் சிறையில் என்றும் நிற்பானோ என்ற ஐயமோ?

ஐயம் வேண்டாம்; தேதினியில் பெண்ணின் சொத்தை அவனாக்கே கொடுத்து விடுங்கள், கெஞ்சுகின்றேன்.

உபகாரத்தைவிட அனுதாபமே அதிக உதவி செய்வதாகும்' —ஆள்பரி.

'ரொட் சிக்னல்'

இ. எம். புனிதகுமாரி—புருமுக் வகுப்பு.

“மோகன்...மோகன் என்ன செய்யறே? இன்னும் புறப்படலியா?”

“டாடி, ஷூ ரொம்ப டர்ட்டியா இருந்திச்சு. பாலிஷ் பண்ணேன்”

“நோ, நோ. அப்பா ஒருத்தன் இருக்கேள்லே. நான் செய்யறண்டா அந்த வேலையை.”

“இல்லிங்க டாடி...இன்னைக்கு நானே செய்யப் போறேன். சுதாசூட அவளுடைய ஷூவை அவளே பாலிஷ் பண்ணிக்கிறாள்.”

“அப்படியா...சரி இப்போ டைம் என்னுன்னு பாரு! ஓ காட்! எயிட் தர்ட்டி ஆயிடுச்சில்லே, காள்வெள்ட் பஸ் வந்துடுமே! நான் செய்யறேன் ராஜா.”

‘சரி டாடி’

‘மிட்டே ஆயாகிட்டே உனக்கு என்னென்ன கொடுத்தனுப்பணும்?’ மனோகர் தன் ஓரே மகன் மோகனின் ஷூவைப் பாலிஷ் போட்டுக் கொண்டே கேட்டார்.

‘எனக்கு...எனக்கு டாடி...உங்களுக்குப் புடிச்சதை...’ வாசலில் கார் ஹாரன் ஒலித்தது.

‘மோகன் ரெடியா’

மோகனின் நர்சரி ஸ்கூல் வாட்ச்மேன் கேட்டுக் கொண்டே உள்ளே வந்தான்.

‘ஓ, நான் ரெடி’ நீ ரெடியா? எங்கப்பா தான் உள்ளே ரெடியாகலே’

‘மோகன் பத்திரமா போயிட்டோவான்?’

‘சரி டாடி’

‘பை...பை’—மோகன்

‘பை...பை’—மனோகர்.

‘ஏன் மோகன் அப்பாயீது ரொம்ப கொடுபாயா! அப்பாவுக்கு வழக்கமா கொடுப்

பியே, அதை ஏன் கொடுக்கலே...’ வாட்ச்மேன் கேட்டான்.

‘சாரி—டாடி’: மோகன் ஓடிவந்து மனோகரின் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு இரண்டுகன்னங்களிலும் அழுத்தமாகத் தனது தளிர் இதழ்களால் முத்தமிட்டான். மனோகர் பதிலுக்கு முத்தமிட்டதும் மகிழ்ச்சியால் துள்ளி ஓடினான்.

‘ராஜா! மெதுவா போடா’—மனோகர். நர்சரி ஸ்கூல் கார் நகர ஆரம்பித்தது.

மனோகர் ஒரு பெரிய ஆபீஸர். அவருக்கு மோகனைவிட ஒரு பிடிப்பு இந்த உலகத்தில் வேறு இல்லை. சொல்லப் போனால் மோகனுக்காகவே அவர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்.

பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்புமே அழகிய முகமும், அன்புள்ளமும். இனிய பண்புகளும் உடைய சாந்தியை அவர் மணந்து கொண்டார். திருமணம் செய்து கொண்ட பின்பு, அவர் வாழ்க்கை சொர்க்கமாக இருந்தது. மனதிற்கு இனிய எல்லாப் பண்புகளும் நிறைந்த மனைவி ஒருத்தி கிடைத்த போதிலும் அவர் வாழ்வில் ஒரு குறை இருந்தது. அதுதான் எட்டு ஆண்டுகளாக அவர்களுக்குக் குழந்தையே பிறக்கவில்லை. பல மருத்துவர்களைக் கலந்து அறிவுரை பெற்றதும் மோகன் பிறந்தான்.

குழை தன்னியதும் வாழையின் முடிவு என்னவோ அதுதான் சாந்தியின் வாழ்க்கையில் நடைபெற்றது. அதிலிருந்து இந்த நான்கு ஆண்டுகளாக மோகனுக்கு மனோகர் தான் அப்பாவும் அம்மாவும் இருந்து வருகிறார். மோகனை ஸ்கூலுக்கு அனுப்பிவிட்டுத் திரும்பிய மனோகர் உள்ளத்தில் நிழலிட்ட பழைய நினைவுகளை விலக்கிவிட்டு ஆபீசுக்குப் புறப்படத் தயாரானார்.

‘டிரிங்...டிரிங்’

மேஜையின் மீது இருந்த டெலிபோன் ஒலித்ததும் மாஸையில் நடக்க விரும்பும் டைரக்டர்ஸ் மீட்டிங்கில் ஸ்பீச் தயார்செய்து கொண்டிருந்த மனோகர் திறுத்திவிட்டு போனை எடுத்தார்.

இயற்கை

இரா. சித்ரா தேவி
இரண்டாமாண்டு, பொருளாதாரம்.

இளவேனில் என்றுவரும் எனக் காத்திருப்போம்
விளக்காமல் சொல்லும்படி மேகத்தைக் கேட்போம்

விண்வெளியில் மிதந்துவரும் வெண்முகிலே நில்!
விசுகின்ற காற்றும் உன்தன் வாகனமோ சொல்.

உன்னழகைக் கண்டு மயில் ஆடுகின்றது ஏன்?
உலகமெல்லாம் உன்வரவை தேடுகின்றது ஏன்?

தாகம் வந்தால் கடலின் தண்ணீர் குடிக்கிரும்!

சோகம் வந்தால் மழையெனவே கண்ணீர் வடிக்கிரும்!
மோகம் வந்தால் மலையின்மீது மோதிடவே துடிக்கிரும்
கோபம் வந்தால் இடியெனவே விம்மி வெடிக்கிரும்,

மின்னல் உனது புன்னகையோ கார்க்கேகமே உன்
மேரி மினுக்கும் பொன்னகையோ விளம்பிடுவாய் நீ.
விண் அதில் இடி உனது சிரிப்பொலிதானோ?
வெயிலவனை சிறையெடுக்கத் துடிப்பதும் ஏனோ?

நிலவெனும் நங்கை உலவிடும் நள்ளிரவில்
மெல்லேன அதிர்ந்த மின்ன லென
தடுமாற்றம் இன்றியே அசைந்தாடும் தேரென
சீரடிகள் செக்கச் சிவக்க நடைபயின்றி

மணமகளை சிறந்தா ளென
மண்ணுலகார் மகிழ்ந்து நிற்க
கன்னியிந்த இளவேனில் வருவதாலோ சொல் மேகமே!

‘உலக இயற்கைப் படைப்பில் தானும் ஒருவன் என
உணர்ந்தவனுக்கே மகிழ்ச்சி உரியதாகும்’—விவேகானந்தர்.

‘மனோகர் ஸ்பீக்கிங் ஹியர்’
‘எஸ்’
‘என்ன விஷயம் சீக்கிரம் சொல்லுங்க.
தலைக்கு மேலே வேலை குவிச்சிருக்கு’

‘.....’
‘என்ன?’

மனோகரின் முகம் கல்லாக மாறியது.
வேதனைக் கோடுகள் அங்குமிங்கும் நெளிந்து
நெளிந்து துயரத்தின் உச்சத்தைக் காட்டின.

‘டாக்டர்...இதோ உடனே புறப்பட்டு
வரேன். என்மகளை எப்படியாவது காப்
பாத்துங்க டாக்டர்.’ இதோ ஒரு நிமிஷத்
திலே வந்துடேறேன்.

மோகன் ஸ்கூலில் விளையாடும்போது
வழுக்கி விழுந்துவிட்டானும் மோகரின் மண்
டையில் பலந்த அடிபட்டு, இரத்தம் அதிகம்
வீணகிவிட்டதாம். இப்போது உணர்வற்ற
நிலையில் இருக்கிறானும்.

மனோகரின் உள்ளம் தீயாகக் கொதித்
தது. மவுண்ட் ரோடு வழியே மனோகரின்
பெரிய டாட்ஜ் கார் பறந்தது. தூரத்தில்
சிக்கனல் சென்டர் தெரிந்தது. ரெட் சிக்கனல்
எரிவதற்கு முன்பாகச் சிக்கனலைத் தாண்டிவிட்ட
வேண்டும். இல்லையெனில் பூன்று நிமிடம்
தாமதமாகிவிடும்.

மனோகரின் கைகள் பரபரத்தன. கால்
ஆக்ஸிலேட்டரை ஒரு அழுத்து அழுத்தியது.
அவர் கால்களுக்கு அப்படி ஒரு அக்ர சக்தி
எங்கிருந்துதான் வந்ததோ! ஸ்பீடா மீட்டர்
நில் இருப்பதைக் காட்டிக் கொண்டிருந்த
பூன் என்பதற்கு ஒரு தாவலாகத் தாவினது.

இன்னும் கொஞ்சம் நேரம்.

இன்னும் கொஞ்ச தூரம்.

சிக்கனலைத் தாண்டி விடலாம்.

ஹாரனைவிட்டு கை நகரவேயில்லை. சிக்கனலை
நெருங்க முப்பது நூற்று அடி இருக்க ரெட்
சிக்கனல் கண் சிமிட்டியது. முன்னே சென்ற
வாகனங்கள் அனைத்தும் ஒன்றன் பின் ஒன்
ருக நின்றன.

ரெட் சிக்கனலைப் பார்த்தார். அது அவர்
பின்னையின் உயிரைக் குடித்து எப்பம் விட்டது
போல் தோன்றியது. அவர் மனம் காத்திருக்க
விரும்பவில்லை. காலை ஸ்டாப்ட்
செய்து வாகனங்களின் இடுக்கின் வழியாகப்

புகுந்து முன்னே சென்று வேகமாக ரெட்
சிக்கனலைக் கடக்க ஆரம்பித்தார். இவர்
சிக்கனலை மதிக்காமல் பறந்த வேகத்தில் சாலை
யின் குறுக்காகச் சென்ற ஒரு சிறிய வேளை
இடித்துத் தள்ளிவிட்டுப் போயே விட்டார்.

வேன் பக்கத்தில் இருந்த மினாட்பாரத்
தில் ஏறி இறங்கி ஒரு குலுங்கு குலுங்கி நின்
றது. அந்த இடத்தில் ஒரே இரத்தமாகக்
காட்சியளித்தது.

‘சார்...டாக்டர் சார்...என் பின்னையைக்
காப்பாத்துங்க. நான் எவ்வளவு பணம்
வேண்டுமானாலும் தருகிறேன், தயவுசெய்து
காப்பாற்றுங்கள் சார்.’ மனோகர் ஆஸ்பத்
திரியில் டாக்டரிடம் தன் மகனைக் காப்பாற்ற
வேண்டும் என்று கதறிக் கதறி அழுதார்.

‘மிஸ்டர் மனோகர், கவலைப்படாதீங்க.
ஜி. ஹெச்.சுக்குப் போன் பண்ணியிருக்கி
றேன். இரத்தம் ரொம்ப வீணாயிடுச்சி. உங்க
பையனுடைய குரூப் இரத்தம் கிடைப்பது
கடினம். ஜி. ஹெச்.சில் இரண்டு பாட்டில்
தான் இருந்ததாம். அதை அனுப்பி வச்
சிருக்காங்களாம்...அரைமணி நேரத்தில் வந்
திடுமனு நினைக்கிறேன். வந்தபிறகுதான்
நான் காரண்டி சொல்ல முடியும்.’ ‘மேலும்..
ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தார். டெலிபோன்
மணி ஒலித்தது. டாக்டர் ஆவலோடு எடுத்தார்.
செய்தியைக் கேட்டபின் மிக அமைதி
யாக, வருத்தத்தோடு போனை வைத்தார்.

‘டாக்டர். என்ன ஆச்சு? என் மகன்
பிழைக்க மாட்டானா?’

‘மிஸ்டர் மனோகர். என்ன செய்வது
கைக்கெட்டியது வாய்க்கு எட்டாமலே போயி
டுச்சு. ஜி. ஹெச்.சிலிருந்து வேனில் இரத்தம்
அனுப்பியிருக்கிறார்கள். வருகிற வழியில்
எவனோ ஒரு படுபாவி ரெட் சிக்கனல் இருந்த
தைக் கூடக் கவனியாமல் வந்து வேனில்
மோதிவிட்டானும். இரண்டு பாட்டில் இரத்
தம் முழுவதும் கீழே கொட்டிவிட்டதாம்.
யாரோ ஒருவன் ஒழுங்கை மீறுவதால் ஒரு
உயிரை நாம் அனுவசியமாகப் பலிவிட வேன்
டிமிருக்கிறது. நான் என்ன செய்ய முடியும்?
என்னை மன்னித்து விடுங்கள்.’

மனோகர் ஓடிச் சென்று தன் மகனைக்
கட்டிப் பிடித்துக் கதறினார்.

மோகன் என்ற இளமொட்டு தீயில்
விழுந்து கருகியது.

‘எல்லா உயிர்களும் இன்பத்தையே விரும்புகின்றன. அதை அறிந்தும் தன்
இன்பத்துக்காகப் பிற உயிர்களுக்குத் துன்பம் செய்பவன் இன்பம் காண
மாட்டான்’—புத்தர்.

பெண் உரிமை

தி. ஆ. மாலதி—புகழக வகுப்பு 'அ' பிரிவு.

கவிசொல்ல வந்திருக்கும் நான்
கவிக்காகத் தவியாய்த் தவிக்கவில்லை
வளர்கின்ற தமிழினிலே பாரதியின்
வழியினிலே எழுதிவந்தேன் நான்.

அவசரநிலை குறித்து அலறுகின்ற வானொலியில்
அமரகவியின் ஆவேசக் கவிதையை
அமர்ந்து நான் தினமும் கேட்பேன்
வந்தேமாதரம் என்று வாய்விட்டுச் சொல்லும்போது
வாழ்கின்ற மக்கள் யாவரும்
பாய்கின்ற சிங்கம் ஆகாரோ.

பட்டங்கள் பெற்றும் சட்டங்கள் செய்தும்
பாரிஸில் பெண்கள் ஓங்கிட வேண்டும்...என்று
பாரதி சொன்னான் அன்று.
சட்டங்கள் செய்து—நாட்டின் நலிவுதீர்ப்
பொலிவுடன் பாரதம் புன்னகை புரிய
புதுப்பாதை கண்டதும் பெண்தானே!

வாழ்கின்ற மக்களில் நாம்தான் அதிகம்
ஆளுகின்ற பதவிகளில் ஆண்கள் தான் அதிகம்
உலகநாதனே உமையோடு சரிபங்கு கொண்டான்—இந்த
உண்மையை உணர்ந்துவோம் ஆண்களுக்கே.

கடமை செய்வீர்—நம் தேசத்து வீரக்
காரிகைக் கணநீர துணிவுற்றே
கவிதை இயற்றினான் பாரதி.
கடமையைச் செய்வோம்—பாரதத்தின்
பண்பைக் காப்போம்.

கற்புநிலை என்ற சொல்லை இருகட்சிக்கும்
பொது என்று சொல்ல வைப்போம்;
ஆனால் ஹிப்பிகளின் வாழ்வு இருசாரார்க்கும்
இனி இங்கில்லை என்று சூளுரைப்போம்.

பெண்கள் வேதம் படைக்கவும் நீதிகள்
சொல்லவும் வேண்டி நின்றான் பாரதி—கூட
சாதம் படைக்கவும் செய்திடுவோம்—என்று புதிய
தெய்வ சாதியும் படைக்கச் சொன்னான்.

கல்லூரி மிதித்துவிட்டால் காரிகையரின்
கைவண்ணம் வீட்டில் காண்பதில்லை—என்று
கவலையுடன் சொல்லும் பெற்றோர்
கணக்கில் அடங்கார் அடங்கார்.

நாணிக்கோணி நிலம் பார்த்து
இனம் பார்க்கும்போது இதயத்துடிப்பின்
பதம் பார்க்கும் கருவி இல்லையே என்று
பழங்காலப் பெண்கள் சொல்லக் கேட்டேன்.

தான் பார்த்துப் பிறந்தவள்
தளதள மேனியுடன்—நிமிர்ந்த
நடையும் நேர்கொண்ட பார்வையும்
அஞ்சாத சிங்கமென அசைந்தாடி வந்து
அவள் எதிரில் வந்து நிற்கும் போது
வியக்கும் கண்களில் விழிகள் ஆடாமல்
என்ன காலம் இது! என்று
இயம்புகின்றாள் எங்கள் கிழவி.

விரைவில் சந்திரமண்டலம் வீடு அமைக்க
விஞ்ஞான அற்புதங்கள் பல நாம் கற்றாலும்
பசியோடு வரும் ஏழைக்குப் பசி என்று அன்னமிட்டுப்
புளித பாரதத்தின் பண்பைக் காப்போம்.

'ஆண்டவனால் படைக்கப்பட்ட ஜீவராசிகளுள் மிகவும்
உத்தமமானவள் பெண்.'

—காந்தியடிகள்

குமரி முனை

ப. கோமத், இரண்டாம் ஆண்டு.

இந்தியத் தாயின் பாத கமலத்தைப் புவிதமாக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ள முக்கடலையும் தென் னெல்லையாகக் கொண்டது குமரிமுனை. இது பரப்பிலே சிறியதாக இருந்தாலும் பழமையும் பெருமையும் மிக்கது. புராண மகத்துவமும், வரலாற்றுச் சிறப்பும் கலை உயர்வும் கொண்ட பல இடங்களை யுடையது குமரி மாவட்டம். செழிப்பான மலைப்பகுதிகள், வற்றாத ஜீவநதிகள், அடர்ந்த காடுகள், ஐம்பது மைல் நீளங்கொண்ட கடற்கரை, இவையாவும் சேர்ந்து குமரி மாவட்டத்திற்கு இந்திய நாட்டினுள் ஒப்பற்றதோர் இடத்தைக் கொடுத்துள்ளன. இக் கடற்கரையில் உலாவி, சூரிய உதயத்தையும் மாலையில் செழும்பழம் முழுகும் காட்சியையும் பார்க்கும் பொழுது கண் மட்டுமன்றி உள்ளமும் குளிர்ச்சி அடைபடும். பெளர்ணமியன்று, சூரியன் மறைவதையும், சந்திரன் தோன்றுவதையும், ஒரே நேரத்தில் இங்குதான் காண முடியும்.

‘வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்’ எனத் தொல்காப்பியமும், ‘தென் திசை குமரியாடி வருவதை சிலம்பும் மேகலையும் தெளிவுற எடுத்துக் காட்டுகின்றன. காசியையும், கன்னியாக் குமரியையும் ஒரே நிலையில் வைத்துப் போற்றிப் புகழ்வதை ‘கங்கையாடிலென் - குமரியாடிலென்’ என்ற வரி உணர்த்தும்.

உலக நலனுக்காகப் பரமனை நோக்கித் தலம் செய்து நிற்கும் அன்னை, பகவதியை ‘நிலத்திரைக் கடலோரத்திலே நின்று நித்தம் தலம் செய்யும் குமரி’ எனப் பாரதி கூறிச் செல்கின்றார்.

ஆழ்கடலின் நடுவே அமைந்த விவேகானந்தர் பாரை அவரது அறிவுரைகளை மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறவும், அவர் ஞானோதயம் பெற்ற பாரையிலே ஒரு ஞாபகச் சின்னம் எழுப்புவதற்காகவும் கட்டப்பட்டது. சபா மண்டபத்தில் விவேகானந்தரின் கம்பீரத்தோற்றம் கொண்ட ஒரு வெங்கலச்சிலை எழுப்பப்பட்டுள்ளது. அதன் எதிரில் அன்னை

சாரதா தேவியின் படமும் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் படமும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. பக்கத்தில் தேவியின் பாதம் பதிக்கப்பட்டுச் சுற்றிலும் விளக்குகள் போடப்பட்டுத் தக்க பாதுகாப்புடன் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

தியான அறை ஒன்று அமைக்கப்பட்டு எப்போதும் அமைதியுடன் விளங்கி செயல்படுகிறது. தரையின் பளபளப்பும், சிற்பங்களின் வடிவம் சபா மண்டபத்தின் வாயிலில் அமைக்கப்பட்டுள்ள இரு யானைகளின் சித்திர அமைப்பும் போற்றத்தக்கவை. இவற்றைக் கண்டு களிக்க நம் நாட்டவரும், அயல் நாட்டவரும் வந்து குவிகின்றனர். அலைகடலின் நடுவே அமைந்த இப்பாரையையே காண வருவோருக்குப் போதிய வசதியுடன், அரசினரால் இலட்சக் கணக்கில் நன்கொடை அளித்துப் படகுத் துறை கட்டப்பட்டுள்ளது.

குமரித் துறையிலே நீராடி மகிழ்ந்த நம் அண்ணல் காந்தி ‘புனித நீராறு குமரித் துறையைச் சூழ்ந்துள்ள கடல் நீரும் குமரி அன்னைையைப் போலவே கன்னிப் பெண்ணாக இருக்கிறது’ என்றார். காந்தியின் அஸ்திமையிங்கு கரைத்ததன் ஞாபகச் சின்னமாக வட இந்தியக் கட்டடக் கலையிலே ஒரு மண்டபம் கட்டப்பட்டுள்ளது. அஸ்திமைய வைத்திருந்த பீடத்தில் காந்தி ஜெயந்தியன்று, (அக். 2) பகல 12 மணிக்கு மட்டும் சூரிய ஒளி படுமாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளது ஒரு தளிச் சிறப்பாகும். உலக அறிஞர்களின் ஒளி விளக்காகத் திகழ்ந்த விவேகானந்தர் பாரையையத் தன்னகத்தே கொண்டு, கலையம்சம் மிகுந்த பல இடங்களையும் கொண்ட இக்குமரிமுனையின் பெருமையினை யாராலும் எடுத்துரைத்தல் இயலாது.

அசுரனை வதம் செய்வதற்காகக் குமரி அன்னை திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் கன்னியாகவே இருந்தாள். சுசீந்திரம் தானுமாலயன் (தானு-சிவன், மால்-விஷ்ணு) அயன்-பிரம்மன்) அன்னை பகவதியைத் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பினர். உடனே

குமரி அன்னை, கன்னில்லாத் தேங்காய், காய்க்காய், வெற்றிலை, கணு இல்லாக் காய்க்காய், இவற்றை எடுத்துக் கொண்டு கோழி கூட்டினர் வருதல் வேண்டும் என்றார். தானு மால்யன் அவற்றைக் கொண்டு வரும்போது வழியில் வழக்காகப் பாரை என்னும் இடத்தில் வைத்துப் போது கோழி கூவிவிட்டது. எனவே வைத்துப் போது குமரியாகவே இருந்துவிட்டாள். இன்னும் அந்த இடத்தில் கோழியும் டாள். இன்னும் வந்த பொருட்களும் கல் அல்லச் சமைந்து கிடக்கின்றன.

குமரி அம்மனின் வடிவம் கலையம்சம் க்கேது. அம்மனின் முகப்பொலிவு காண் போர் உள்ளத்திற்கு அருளைத் தந்து தெய்வீக உணர்வை யூட்டும். இக்கோயிலின் கீழ்வாயில் ஆண்டுதோறும் ஐந்து முறைதான்

திறக்கப்படும். தேவியின் ஒளிவிடும் முக்குத் தியை கடற் பிரயாணி ஒருவன் ‘கலங்கரை விளக்கம்’ என எண்ணிக் கப்பலைச் செலுத்தவே கப்பல் பாரையிலே மோதி சின்னாயின்புள்ள இதன் கீழ்வாயில் எப்போதுமே அடைக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும், கடற்கரையிலுள்ள காந்தி மண்டபம் அதனையடுத்து தவநிலையிலுள்ள விவேகானந்தர் ஆதிசங்கரர் ஆலயம், ஆகியவை குமரிப் பெருந்துறையை இந்து சமயத்தினரின் புண்ணிய ஸ்தலமாக மட்டுமல்லாமல் இந்தியத் தாயின் தவப் புதல்வர்களது ஞாபகச் சின்னங்களைத் தன்னகத்தே கொண்ட ஒரு புனித இடமாகவும் திகழ்கிறது.

‘சொல்மிக அருகிய இடமே; அறிவு பெருகிய இடம்’ - சோபாக்களில்

உவமைகள் பொருந்துமா?

கன்னல் இனிதாய் இருக்குமா? - அது கம்பன் கவிபோல் சுவைக்குமா? விண்மீன் வாணில் கிரிக்குமா? - அது வள்ளுவன் குறள்போல் ஒளிருமா?

நிலவு குளிராய் இருக்குமா? - அதில் நிறையும் ஒளியும் குருமையா? பாரதி பாட்டைப் போலே அதில் பொங்கும் வீரம் தரும்புமா?

இமயம் உயர்வாய் இருக்குமா? - அது எண்கீழ்க் கணக்காய் இலங்குமா? மென்மை அதிலே ஒலிக்குமா? - அது உயரிய உண்மைகள் உறைக்குமா?

மின்னல் நிறங்களைச் சொரியுமா? - அது மணிமே கலைபோல் மயக்குமா? இயற்கையின் அழகு உண்மையா? - அது தமிழ்த் தாயினும் தண்மையா?

ரா. உஷா,
புகழக வகுப்பு.

‘உயிர் வாழ்க்கைக்கு நம்பிக்கை முக்கியமானது’

- மாஜிஸி.

காலம்

கனகதுர்க்கா—இளங்கலை, மூன்றாம் ஆண்டு.

காலம் என்பதொரு புருவாம் - அதைக் கண்டதுமே வலை எறிவாய் - அந்தக் கோல வலையும் நழுவிடின் - பின்னர்க் கொஞ்சம் புருவும் இருந்திடுமோ?

காலம் என்பதொரு மழையாம் - அதைக் காணும் போதே விதைத்திடுவாய் - அந்த மூலத்துளியும் தவறவிடின் - பின்னர் முளை நெல்லும்தான் விளைந்திடுமோ?

காலம் என்பதொரு உருவாம் - வழி காட்ட அதையே தொடர்ந்திடுவாய் - அந்தச் சீல உருவும் உதிர்ந்துவிடின் - பின்னர்ச் செல்லுமிடமும் தெளிவுறுமோ?

காலம் என்பதொரு சுடராம் - அதைக் காற்றுக் கணையாவிதம் பெறுவாய் - அந்த வாலைச் சுடரும் புலகந்துவிடின் - பின்னர் வந்தவழிதான் புரிந்திடுமோ?

காலம் என்பதொரு கனவாம்; அதன் களிப்பிலேயே விழிப்புறுவாய் - அந்த ஞாலக் கனவும் கலைந்துவிடின் - பின்னர் ஞான வெறியும் முண்டிடுமோ?

'காலம் தவறிய பிறகு அறிவு தோன்றினால் ஒரு பயனுமில்லை; செய்த கருமங்களின் விளைவை அனுபவித்தே தீர வேண்டும்'.

இளைப்பில்லை காண்

நா. க. மாதங்கி-3. சிவகாமசுந்தரி: மூன்றாமாண்டு, ஆங்கில இலக்கியம்

“ஆணும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால் அறிவில் ஒங்கி இவ்வையகம் தழைக்கும்” என்ற கவியின் கனவு நனவாகும் தான் எந்நாளோ? சிவனின் சக்தியில்லை; சக்தியின் சிவனில்லை என்ற உண்மையை சக்தியின் சிவனில்லை! அப்படியா அறியாதார் அவனியில் இல்லை! அப்படியா அறிவாதார் அவனியில் இல்லை! இனத்தை நம் நாட்டில் மட்டும் ஆண் இனத்தை உயர்வாயும் பெண்ணினத்தைத் தாழ்வாயும் கருதுகின்ற நிலை என்? இந்த அனைத்துலக மகளிர் ஆண்டு (1975) எனும் இப்பொண்ணிடில் நாங்கள் வாதிட வரவில்லை எனினும் பெண்களின் கடமையையும், பொருமையையும் எடுத்துக்கூறி அவர்களுக்கும் சில உரிமைகள் வேண்டும் என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறோம். ஆண்களைவிடப் பெண்கள்தான் அதிகம் வேலை செய்கிறார்கள். ஆண்கள் அலுவலகத்தில் கடிதத்தைப் பார்ப்பார்கள். ஆனால் பெண்கள் வீட்டில் அவ்வாறு நடந்து கொள்வதென்றால் வீட்டில் உள்ள வேலைகளுக்கு முடிவு எது?

பெண்தான் எதிர்கால சமுதாயமான குழந்தைகளை உருவாக்குகிறாள். வானத்தில் மேகம் தழுவது போலவும், கடலில் அலை எழுவது போலவும், அழகிய பறவை சிறகை வீசிப் பறப்பது போலவும், பெண் தனது உள்ளத்து எழும்பு விருப்பவழி நடக்கும் உரிமையுடையவளாதல் வேண்டும். பெண் இன்னல் பொறுத்து இன்முகத்தோடு பணியாற்றுவது போல் ஆண்மகன் செல்வதில்லை. பெண்ணை மதித்துப் போற்றுவதுதான் நாகரிகம். பெண்ணைக் கட்டுப்படுத்துவதோ, அடிமைப்படுத்துவதோ, கொடுமையாக நடத்துவதோ அநாகரிகம். பெண்ணுரிமை இல்லாத நாடு 'பக்கவாயு' நோய் உடையவளை ஒத்தது என்பது எங்களது நோக்கம் பெண்ணை குடும்பத்தின் குத்து விளக்கு. அணையாத ஒளி பெண் ஆவாள். பெண்களுக்குப் பலம் குறைவுதான். ஆனால் அவர்களுக்கு உள்ள துணிவு ஓர் ஆணுக்கு உள்ளதைவிட அதிகம்.

அடுப்பூதும் பெண்களுக்குப் படிப்பு எதற்கு? என்று வினவுகின்றனர் விந்தை மனிதர். பெண்கள் சமையல் அறையில் வேலை செய்வதற்கென்றே பிறந்தவர்கள் என்பது அவர்கள் கொள்கையோலும். மேலும் பெண்களும் கற்றுவிட்டால், ஆண்களுக்கு அடங்கி நடக்க மாட்டார்கள் என்றும் பெண்கள் கற்பதால் கற்பு நெறி கெட்டுவிடுகிறது என்றும் இயம்பும் அறிவிலிகள் எம் எதிரில் வந்தால், 'சிறைகாக்கும் காப்பு' எவன் செய்

பும் மகளிர் நிறைகாக்கும் காப்பு' என்றியும் பும் எமதருமை வள்ளுவரை எம் துணைக்கு அழைத்து 'கற்பு' என்பது நான்கு சுவர்களுக்கு நடுவே இருந்து விட்டால் மட்டும் வந்து விடாது என்பதை விளங்க வைப்போம்.

“குஞ்சியழகும், கொடுத்தானைக்

கோட்டழகும்
மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல - நெஞ்சத்து
நல்லல் யாம் என்னும் நடுவு
நிலைமையால்

கல்வி அழகே அழகு' என்று நாடாடிகிலும், இன்னும் பல பாக்களிலும் பெண் கல்வியின் சிறப்பு, குன்றில் இட்ட விளக்குபோல் பிரகாசிக்கின்றதே! ஆயிரத்தில் ஒருத்தி சந்தர்ப்பவசத்தால் தவறுவதற்காக பெண்களே கற்கக் கூடாது என்பது ஒரு சிறு காயத்திற்கு உடல் முழுவுதல் கட்டுப்போடு வதுபோல உள்ளது. நெல்லுக்கு இறைக்கும் நீர் புல்லுக்கும் பாய்வதுபோல் அறிவுக் காக்க கற்ற கல்வி அலுவலுக்காகவும் உதவுகிறது. 'மூடன் ஆஸ்தி முழுவுதல் நாஸ்தி' என்பதுபோல பெண்களுக்குப் படிப்பின்மையினால் பொருளியழப்பு ஏற்படவும் இடம் உண்டாகிறது. படிப்பில்லாத தாய்மார்களுக்குள்ள அறியாமை அவர்கள் மக்களையும் சாரும். 'ஆண் படித்தால் ஒருவன் தான் படித்தவனவான். பெண் படித்தால் ஒரு குடும்பத்தையே படிக்க வைத்ததாகும்' என்கிறார் ஓர் அறிஞர். ஒரு குடும்பத்தில் உள்ள ஆணும் பெண்ணும் வேலை செய்வதால் எத்தனையோ பொருளாதாரப் பிரச்சனைகள் தீருவதில்லையா? எத்தனையோ பெண்கள் உலகின் பல்வேறு துறைகளிலும் பணிபுரிவதை நாம் கண் கூடாகக் காண்கிறோம். எனவே, எம்முடைய உடன் பிறப்புக்களே! இறியும் பெண் கல்வி பெருமை உடைத்தன்று என்று எண்ணுமல் பெண்களுக்குக் கல்வியை உடைமை ஆக்க பெண்களே! கொள்வோம். பெண் படித்தால் உறுதி கொள்வோம். பெண் படித்தால், செயலாளர் போலவும், கணக்கர் போலவும், காவலர்களைப் போலவும், தாயைப் போலவும், நண்பர்களைப் போலவும் இருந்து காப்பாள். குடும்பமாகிய இருளுக்கு மாதரே விளக்கு போன்றவர்கள்.

அடுத்து நாம் கூறப்போவது மன உரிமை. பெண்களுக்கு அவர்கள் பெற்றோர்கள் வரதட்சிணை கொடுப்பது உழுவதற்கு மாட்டையும் கொடுத்து அதன் செல்வுக்குப் பணத்தையும் கொடுப்பதுபோல உள்ளது. படிப்பறிவு இல்லாத பாயர

துன்பமொரு முடிவில்லை; திசைநோக்
கித் தொழுகின்றான்;
எம்பெருமான் பின்பிறந்தார் இழைப்
பரோ பிழைப்பென்றான்”.

இராமனுக்குப் பின்பிறந்தோர் பிழையே
புரிய மாட்டார்கள் என்று பேசி,

“ஆயிரம் இராமர் நின்கேழ் ஆவரோ
தெரியினம்மா”
என்று பரதனைப் பாராட்டுகின்றான்.

பிறகு பரதனுக்கு இராமன் இருந்த
இடத்தையும், படுத்த புல் படுக்கையையும்
காட்டினான்.

‘இராமனுக்குத் துணைவன்; எனக்கும்
என் தம்பிக்கும், லட்சுமணனுக்கும் மூத்
தோன் குகன் என்னும் பெயரினன்’ என்று
பரதனால் கோசலிடம் அறிமுகப் படுத்தப்
படுகின்றான் குகன். இந்த அறிமுகம் இரா
மனிடம் குகனுக்கு இருந்த அன்பையும்,
மற்றவரது மனங்கவரும் வகையில் நடந்து
கொள்ளும் பண்பான நடத்தையையும் காட்டு
கிறது.

‘நீ யாவன்?’ எனக்கேட்ட இலக்குவ
னிடம்,

‘அன்பு தானாக வருவது; அதை விலைக்கு வாங்க முடியாது’—லாங்பெலோ

“தேவ நின்கழல் சேனிக்க வந்தனென்
வேட்டுவன் நாயடியேன்” நாவாய்

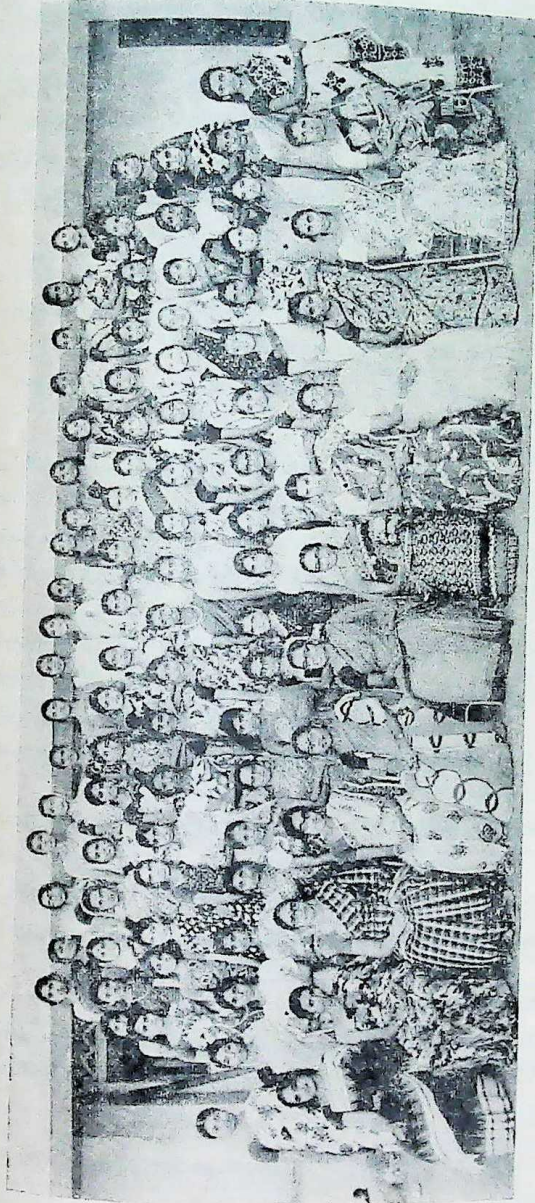
என்று அடக்கத்தோடு தன்னை அறிமுகப்
படுத்திக் கொள்கிறான் குகன்.

இராமன், சீதை, இலக்குவன் ஆகிய
மூவரையும் ஓடத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு கங்
கையைக் கடந்து எதிர்க் கரையில் சேர்க்
கின்றான்.

“குகனே நீ என்னுயிர் அணையவன்;
என்தம்பி நின்தம்பி
இந்தச் சீதை நின்கேள் இவ்வுலகம்
நின் அன்பில் கண்டவன் நான்.”
நின்னதே;

என்று இராமனால் பாராட்டப் பெறுபவன்
குகன்.

நாவாய் வேட்டுவனும், நானிலம் போற்
றும் நாயகனும் இராமனின் அன்பனும், பண்
பின் உறைவிடமாய் விளங்கும் ஓர் உயரிய
பாத்திரமே குகன்.

Out going students of III Economics

பாவேந்தன் பாரதி

சா. பாக்கியலக்ஷ்மி - புருகு வகுப்பு

பாரினிலே	பலர்புகழ்ப்	பண்மொழியைப்	பறைசாற்றினான்
ஊரினிலே	உலகினிலே	உயர்வென்று	ஏற்றினான்
தேரினிலே	திணைமொழியை	நிதம்வைத்துப்	போற்றினான்
தெருவெல்லாம்	தமிழ்முழக்கம்	செய்திதிடத்தொன்	டாற்றினான்
கண்ணள்	குழலிசையைக்	கனிவாகக்	காட்டினான்
காதலின்ப	வேதனைையைக்	கண்ணொதிரே	தீட்டினான்
கடவுள்துதி	பலபாடி	பக்திச்சுவை	மூட்டினான்
காணுவோம்	சுதந்திரமே	என்றுகவலை	ஓட்டினான்
வேதம்பல	சிறுறடியில்	விரிவாக	வெளியிட்டான்
ஏதயின்றிப்	பாஞ்சாலிப்	பயன்கதையும்	பாடிட்டான்
சேதமின்றி	மக்கள்	வாழவழி	தேடிட்டான்
பேதமின்றி	நாம்வாழ்ச்	சுதந்திரமே	நாடிட்டான்
பற்றுதலைப்	பாரதத்தில்	பண்புடனே	காட்டினான்
அஞ்சுதலை	விட்டொழித்து	அன்னியரை	வாட்டினான்
ஆறுதலை	யாரிடத்தும்	அன்புடனே	காட்டினான்
மாறுதலை	மடியவிட்டு	மாண்பினையே	ஊட்டினான்
பரிதிபோன்று	உலகினிலே	கவிதையொளி	வீசிடவே
சூதிமீலே	வலிமையெனும்	வீரமிகு	வித்திட்டான்
அறுதிசெய்யும்	அன்னியரைப்	பாங்கியரை	அழித்திடவே
உறுதிசெய்து	உரைத்திட்டான்	வேந்தனவன்	பாரதிதான்.

'ஒருவனுடைய பெருமையானது அவனுடைய பணத்தையும் அந் தன்மையும் பொறுத்தல்; அவனுடைய குணத்தையும் நடத்தையையும் பொறுத்திருக்கிறது'

—காந்தியடிகள்.

பெண் வாழ்வின் கண்

சா. மைதிலி - புருகு வகுப்பு.

"பெண்களறிவை வளர்த்தால் - வையகம் பேதமை அகற்றிடும் காணர் - பாரதி.

பெண் வாழ்வின் விளக்கேற்றத் தொடங்குகிறார். கடர் விட்டு எரியச் செய்யும் தாயாகவும் மாறுகிறார். அத்தாயின் மடியிலே தலையும் சேயாக இருக்கையிலே தெய்வமாகப் போற்றப்படுகிறார்.

அக்காலத்திலிருந்தே நாம் சக்தியைத் தெய்வமாகப் போற்றுகிறோம். அச்சக்தியின் வடிவமே பெண் எனில் அதில் ஐயமில்லை. அப்பின் சிசுரம், பண்பின் உருவம், அடக்கத்தின் இருப்பிடம், பொறுமையின் வடிவம்.

'திரிந்த நன்னடையும், நேர் கொண்ட பார்வையுமாகவே பெண் இருக்க வேண்டும்' என்று வலியுறுத்தினார் பாரதி.

சிவத்துக்கு சக்தியைக் கொடுப்பவள் பெண். அது போல ஆணுக்கும் வீரத்தைக் கொடுப்பவள் பெண்ணே. அவள் தாய் எனும் தானத்திலிருந்து ஊட்டி வளர்க்கிறார். நான்கு பேர் அவள் குழுவியைப் பாராட்டினால் எவ்வளவு மகிழ்கிறார்!

"சுற்றொழுதிந் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச் சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்" என்ற

பொய்யாமொழிக் கேற்ப உவகைக்கடலில் மூழ்குகின்றார். ஆனால் அதே மகனை நான்கு பேர் எனமாகப் பேசி இகழ்ந்தாலும் கூட எத்தனைப் பதற்றம் அடைகிறார்; துடிக்கிறார்; சற்றுக்கொள்; பத்துமாதம் சுமந்தவளாயிற்றே! "ஏதோக்கிப் பள்ளியில் இன்று பயிலும் சிறுவரே நாடுகாக்கும் தலைவராய் நானே வரப் போகிறார்" அத்தலைவரை உருவாக்குவது யார்? தாய்தானே!

புறநானூற்றுச் செய்யுள் வர்ணிக்கும் பெண் இதோ! போரில் தன் அன்புக் கணவனையும், ஆசைத் தமையனையும் இழந்த பின்னரும் நடக்கவிருக்கும் போரில் தன் ஒரே மகன் - பால் மணம் மாறும் பச்சிளங் குழந்தையையும் போருக்கனுப்பத் துணிந்தாள். என்னே அவளது வீரத்தன்மை!

அழகான செடியின் முழுப் பயனையும் பெற வேண்டுமானால், இனத்தின் உயர்வாலும், உற் பத்தியாலும் சிறக்க வேண்டுமானால் தோட்டக் காரனின் பாதுகாப்பும், அதனை ஏற்றுக் கொள்ளும் விதையின் தன்மையும் சிறப்புற வேண்டும் இப்பொருத்தம் ஏன் நமது நிகழ்கால வாழ்வுக்குப் பொருந்தக் கூடாது? இதற்கு விடையாக

அத்தகைய பெண்ணின் தன்மையைக் கூறுகிறார் நாமக்கல் கவிஞர்.

"அன்பும் ஆர்வமும் அடக்கமும் சேர்ந்தும் உண்மைத் தன்மையும் உறுதியு மிருந்தும் தன்னல மறுப்பும் சகிப்புத் தன்மையும் இயல்பாய் அமைந்த இன்பச் சொருபமாய்"

இருக்க வேண்டும் எனவும், இத்தகைய பெண் எவ்வாறெல்லாம் சிறப்புறுகிறார் என்பதைத் தன் மனக்கண் முன் திரையீட்டுக் காட்டுகிறார் கவிஞர்.

"தாயார் நின்று தரணியைத் தாங்கும்; தாரமாய் வந்து தளர்வைப் போக்கும்; உடன்பிறப்பாக உறுதுணை புரியும்; மக்களாய்ப் பிறந்து சேவையில் மகிழும்; சிநேகம் இன்றியும் சிரித்துப் பேசும்; காமமில்லாமலும் கொஞ்சிக் களிக்கும்; பெருமை மிக்கது பெண்ணியல் பாரும்?"

எனப் பெண்மையின் சிறப்பைக் கூறிய அக்கவி அப்பெண் மனத்தின் சிறப்பை எங்ஙனம் வரையறுக்கிறார் எனில்

"ஏனைய நாடுகள் எப்படி யாயினும் தமிழ்நாட்டினில் தானமும் தருமமும் புண்ணியம் வீரதம் தெய்வம் பூசனை ஆகிய இவற்றை ஆடவன் மறப்பினும் பெண்களே இன்னமும் பெரிதும் காப்பவர்"

மேலும் பாரதியார்,

"துன்பம் தீர்ப்பது பெண்மையினால்தான்! சூரப்பிள்ளைகள் தாயென்று போற்றுவோம் வலிமை சேர்ப்பது தாய்மூலப் பால்தான்! மாணஞ் சேர்க்கும் மனைவியின் வார்த்தைகள்"

"சாதம் படைக்கவும் செய்திடுவோம்; தெய்வச் சாதி படைக்கவும் செய்திடுவோம்" இவ்வண்ணமாகவே நினைவில் ஆழ்த்துகிறார் இவர். நாம் செயலில் காட்டுவோம்!

பெண்மை பெண் மனத்தின் சிறப்பு. தழைத்துப் பூத்துக் குலுங்க ஓங்கி நிற்கும் சிறப்புக்கொண்ட மரத்திற்கு பேர் அடிப்படை வண்ணப் படைப்புடன் வானளாவத் திகழும் கோபுரத்தின் சிறப்புக்கு அதன் அடித்தளம் இப்பொருத்தம் ஏன் நமது நிகழ்கால வாழ்வுக்கு அடிப்படை விரைவும், பாயும் திறனும் கொண்டு அம்பின் வெற்றிக்கு விட அடிப்படை

எனவே, அறுதியீட்டுக் கூறலாம். வாழ்வின் மென்மைக்குப் பெண் அடிப்படை என்று. இத்தகு தாய்க்கு - பெண்மைக்கு நமது மொழி கொடுத்திருக்கும் சிறப்பு தாய்க்கும், தாய்மொழி தாய் நாடு இதனினும் வேண்டுமோ சிறப்பு!

சுராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னமேயே பெண்கள் சிறப்புக் காணாமுறையில் "வாழ்க்கைத் துணைநலம்" என்ற தலைப்பில் பத்துப் பாடல்களை இயற்றியுள்ளார் வள்ளுவர் எனில் அது அப்பெண்மை அடைதற்குரிய சிறப்புக்கு வழியே ஆகும்.

அத்தகைய சிறப்பு இந்நாளில் மறைந்து வருகிறது எனில் அது நிகழ்கால நாகரிக போர்வையின் விளைவே ஆகும். இப்போர்வை நீக்கப்பட வேண்டுமானால் ஒளிகண்ட மலரென மலர வேண்டுமானால் சிந்திக்கும் நேரம் இதுவே! செயல்படும் வேளை இதுவே!

பள்ளிப்படிப்பு இருக்கத்தான் வேண்டும். கூடவே வாழ்க்கைப்படிப்பும் கொடியென இணைந்து வளர்ந்து வர வேண்டும். வளர்ந்து வருமேயானால் நாம், "பெண் வாழ்வின் கண்" என்ற தத்துவத்திற்குப் பொருந்துவோம். ஒரு கண் தாயானால் மற்றது தாரமாகலாம். தாய் என்ற கண் அத்தன்மைக்கே ஏற்றதாக இருக்குமானால் மனிதன் ஆக்கப்படுகிறான்

தார மென்ற கண் தரத்தோடு பொருந்துமானால் மனிதன் தெய்வமாக்கப்படுகின்றான்.

தாரமும், தாயுமாக வேண்டிய பெண் இப்பொழுதே - இந்நேரமே 'பட்டைத் திட்டப் பட்ட வைரம் ஒளி வீசும்; வளைக்கப்பட்ட பிரம்பு தேராம்' என்பதை உணர வேண்டும். உணர்வதோடு மட்டுமல்ல. எளிமை, ஒழுக்கம், அன்பு, கடமை, சுருணை இவற்றால் பட்டை திட்டப்பட வேண்டும்; வளைக்கப்பட வேண்டும். வருங்கால சமுதாயத்திற்கு வழி காட்டியாகவும் திகழ வேண்டும்.

நிறை எனும் பன்பிலுல் தம்மைத்தாமே காத்துக் கொள்ளும் பன்பினை மேற் கொள்ள வேண்டும், என்ற வள்ளுவரின் வாய்மொழி உணரப்பட வேண்டும்.

'பலமே வாழ்வு; பலமின்மையே மரணம்' என்ற விவேகானந்தரின் வீர வாக்களைக் கைக்கொள்வோம். செயற்கை வனப்பை விட்டு இயற்கை வனப்பில் பிடிப்புக்கொள்வோம். இந்த முறையில் வருங்கால சந்ததியின் வனப்பை 'நிலத்தின் தன்மை பயிர்க்குள தாகுமாம்' என்ற பாவலன் நினைவைச் செயல்படுத்துவோம். ஒருவன் ஒருத்தியிடத்திலும், ஒருத்தி ஒருவனிடத்திலும் மனத்தாலும் வாக்காலும் செய்கையாலும் கற்பு நெறி தவறாமல் நித்திய பற்றுதலுடையோராய், மன ஒருமையெய்தித் தம்முன் ஆதரவற்றுத் துய்க்கும் இன்பம் என்ற ஒளவையின் இன்பவழியினை உணர்வோம்.

"காத லொருவனைக் கைப்பிடித்தே அவன் காரியம் யாவினும் கைக் கொடுத்து மாதர றங்கள் பழமையைக் காட்டிலும் மாட்சி பெறச் செய்து வாழ்வெடி" என்ப

பாரதிவழி நிற்போம். 'தாய்மை பெண்ணினத்திற்கு இறைவன் தந்த வரம்' என்பதை மறவாது பொருத்தமற்ற உத்தியோகங்களை இகழ்வோமாக! இலக்கியம் கண்ட அக்காலம் தொட்டுத் திகழ்ந்து வரும் கற்றோராய், ஞானிகளாய், புலவராய், கவிக்கயில்களாய், அமைதிகாணு தூவராய், வருங்கால வாழ்வின் அழியாச் சின்னங்களாக உருக் கொள்ள வழி காண்போம்!

உலகியலின் துன்பங்களை உணர்ந்து அன்பு தத்துவம் போதித்த புத்தரின் முதல் வாக்களை 'நீ நினைக்கிறபடி ஆகிராய்' என்ற வாக்களைக் கொண்டு சிந்தனை, செயல், சொற்களை அமைத்து வருங்கால வாழ்வில் வளம் காண்போம்; வளம் பெறுவோம்; வரலாற்றில் இடம் பெறுவோம்; பெண் வாழ்வின் கண் என்பதை மெய்ப்பிப்போம்.

'பெண்ணுக்குப் பலம் குறைவுதான். ஆனால் ஆதம்பலமோ ஆணுக்கு இருப்பதைவிட பெண்ணுக்குத்தான் அதிகம்'

- காந்தியடிகள்.

முடிவு

நதியின் முடிவு கடலினிலே. அங்கு நிலையறு அலைகளின் இடையினிலே வெயிலின் முடிவு மாலையிலே அங்குக் கவிந்திடும் இருளின் சுருமையிலே! கல்வியின் முடிவு தேர்வினிலே அங்குக் கிடைத்திடும் வெற்றியின் மகிழ்ச்சியிலே! இளமையின் முடிவு முதுமையிலே அங்கு ஏற்றிடும் கடமையின் சுமைகளிலே! மனிதனின் முடிவு சிதைவினிலே அங்கு மருவிடும் உறவினர் அழகையிலே பக்தனின் முடிவு இறைவனிலே அங்குப் பெருகிடும் அருளின் ஒளியினிலே! இறைவனின் முடிவு இதயத்திலே அங்கு இருந்திடும் எளிமையின் மோனத்திலே!

சந்திரப்பிரபா சாம்பமூர்த்தி
புகழுக வகுப்பு.

'மகிழ்ச்சியின் சாவி பொறுமை'.

- ஓர் அறிஞர்.

Out going students of Branch XII English

அவளும் ஒரு அன்புத் தாய்

ஆர். சிதரா - இரண்டாம் ஆண்டு, வரலாறு.

அந்தப் பொன் அந்தி மாலைதலில், தன் வெம்மை மாறி குளிர்ச்சி பெற நினைத்த ஆதவன் நீலக் கடலை நோக்கி வேகமாகச் சென்றான். மெல்ல மெல்ல, இருண்டுகொண்டிருந்த வானத்தினில் இங்கொன்றும் அங்கொன்றும் மின்மினிசொல்லி மூலையில் கண்களைப் போல் ஒளிர்ந்தன. ஸ்ரீதேவியின் தேர்ப் பாலும் அவள் பெயரிலும், நிறைந்திருந்த எழில் ஸ்ரீதேவியின் நீலமலர் விழிகளிலும், தேனாறும் செல்லித் தரகளிலும், மாம்பழக் கழம்புக் கன்னங்களிலும், பொற்கிழை நிகர்த்த பருவ உடலிலும் பொங்கி வழிந்தது. காணியில் சுதிரவன் தோன்றியதினின்றும் மாலை அவன் மறையும் வரை வேலை செய்து களைத்த ஸ்ரீதேவியின் கோமள மாடியின் பங்களாவின்வழி வேகமாக வெளியே வந்தான். வீட்டில் - அது வீடு கூட அல்ல, ஒரு குடிசையினில், தனியே தலைவழி என்று படுத்திருக்கும் தாயார் மீனாட்சி அவர்மாரின் நினைவு ஸ்ரீதேவியைப் பற்றியதும் அவள் வேகம் அதிகமாகியது.

தெருவில் அந்தக் குழந்தைக்கு ஸ்ரீதேவியின் கண்களைப், பழுதியில் கோகுல கிருஷ்ணாளைப்போல் விளையாடிக் கொண்டிருந்த பாலகன் முரளி கவர்ந்தான். இரண்டு வயது கூட நிறையாத அந்த மழுவையிலும், ஸ்ரீதேவியைக் கண்டதும் தன் கருந்திராட்சைக் கண்களை மலர்ந்தித் தத்தியவாறு ஓடிவந்து, "க்கா" என்று மிழ்ந்தியது. சிறு வயதின்வரே குழந்தைகள் என்று ஸ்ரீதேவிக்குக் கொண்டுள்ள ஆசை. ஆவலுடன் குழந்தையை அள்ளிக்கொண்ட ஸ்ரீதேவி, அன்புடன் முரளியின் முகமலரினும் உடலிலும் முத்தமாறி பொழிந்தான். ஸ்ரீதேவி அவ்வாறு கொஞ்சிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில், வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்த குழந்தையின் தாய் பர்வதம்மாள் முரளியை அவள் கைகளினின்றும் வெடுக்கெனப் பறித்துக் கொண்டாள். பின்னர் கருமையாக, "தேவி, குழந்தையை இப்படி எடுத்துக் கொள்ளாதே என்று எத்தனை முறை சொல்வது? அவர் பார்த்தால் என்னைக் கோபத்துக் கொள்வார்?" என்று கூறிப் பின், "சமையல்காரப் பெண்ணிற்கு ஆசையைப்பார் கரி படிந்த கரங்களினால் தாக்கி குழந்தையினை மாசு படுத்திவிட்டான்" என்று முறுறு முறுறுத்தான். ஸ்ரீதேவியின் கண்கள் கலங்கி விட்டன. பதிலேதும் கூறாமல் எதிர்க் காரியில் சற்று தள்ளியிருக்கும் தன் குடிசையினே அடைந்தான். பக்கத்து வீட்டு வாசலில் வேயு 'பாண்டி' விளையாடிக் கொண்டிருந்த 4 ஓடிவந்து, தன் பிஞ்சுக்கைகளினால் அவளது கால்களைக் கட்டிக் கொண்டாள். "தேவிக்கா

எனக்கு என்ன கொண்டு வந்தாய்?" என்று ஆசையுடன் தன் கைகளை நீட்டினான் என்று தன்னை மீறிய பாசம் பொங்க, ஸ்ரீதேவி தன் பொட்டலத்தைப் பிரித்து, சிறு தேன் ஒன்றைக் குழந்தை கையில் கொடுத்தான் என்படித்தான் பாணுவின் தாய்க்கு முக்கில் வியர்த்ததோ! பாணுவின் குழலை வாய்க்கி வைக்கப்போன நேரத்தில் ஓடிவந்து, அவளது தடுத்து, தேன் குழலை மணலில் வீசியெறிந்த அவன் அன்னை ராஜி, ஆத்திரத்தினால் ஸ்ரீதேவியை பார்த்து, "தேவி குழந்தைதான் தெரியாமல் கேட்டான் என்றால் உனக்குப் புத்தி எங்கு போயிற்று? கண்ட கண்ட என்னெனயில் தலைக் குழந்தையிடம் கொடுத்தால், நாளை அவளுக்கு உடம்புக்கு வந்தால் நியா கலவிப்பாம். பெற்றவளுக்குக் கல்லா தெரியும் பிள்ளையின் அருமை" என்றான். ஸ்ரீதேவி இப்பொழுதும் ஒரு பதிலையும் கூறாமல் வீட்டினுள் செல்லத் திரும்பினான். அங்கு நிழல்படியில் நின்று வாறு வாசலில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு கொண்டு நின்ற மீனாட்சி அம்மனைக் கண்டு திடுக்கிட்டாள். ஸ்ரீதேவி நினைத்தவாறே அவள் தாயார் அழகை கலந்த குரலுடன், "எனடி, தேவி, இப்படிக் குழந்தைகளைக் கண்டால் பேய் மாதிரி பறக்கின்றாய்? கடாமாறு மாதிரி வளர்த்துப் புத்தி மட்டும் இல்லை. நம் அந்தஸ்திற்குக் குழந்தையைக் கொஞ்சம் என்ன வேண்டிக்கிடக்கிறது" என்றான். ஆயினும் அன்னைபின் பாசத்தை நன்கறிந்த ஸ்ரீதேவி மெளனமாக இருந்தான்.

மறுநாள் காலை வழக்கம் போல் உலகின ஒளி பெறச் செய்ய உதித்த ஆதவன், ஸ்ரீதேவியின் வாழ்க்கையைப் பற்றி விசயமாசெய்தான். அன்றைய காலை புவம் மணிவாக்கினில், ஸ்ரீதேவி கோமாள மாமி வீட்டில் காலை வேலைகளை முடித்துவிட்டுத் தாயாரைப் பார்க்க வீட்டிற்கு வந்தாள். அப்பொழுது தன் தாயார் அந்நிய வாலிபன் ஒருவனுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பது கண்டு வீட்டினுள் செல்லத் தயங்கினான். அதைப் பார்த்த மீனாட்சி அம்மான் மகிழ்ச்சி கலந்த குரலில், "தேவி, இவன் தான் பாடி, உனக்கு ஒன்றுவிட்ட மாமாவின் மகன். இன்று தாய் தந்தையை இழந்துவிட்டானாம். அருகிலுள்ள தொழிற்சாலையில் வேலை செய்கிறான். தன் உறவுப்பெண்மணி இவ்வழியில் இருப்பதாகக் தெள்விப்பட்டு நம்மைக்காணவந்துள்ளான். எப்படியாவது கொஞ்சம் காப்பீடு கலந்துகொண்டுவா" என்று விடாமல் பேசினான். தன் அல்லாவிபன் வாசலில் நிற்றும் பெண்ணைக்காண இலேசாகத் திரும்பினான்.

திருப்பிய பாடி, ஸ்ரீதேவியின் எழில் நிறைந்த நேர்முகத்தைக் கண்டு அயர்ந்துவிட்டான். ஸ்ரீதேவியின் இளமை நிரம்பி வழியும் ஸ்ரீதேவியின் அழகு அப்பப்பா! அவள் அணிந்திருந்த கிழிந்த வாயில்புடைவைக்கும் கண்ணாடி வளைவுக்கும் தனி அழகைத் தருகின்றனவே. பாடிவின் பார்வையைத் தாங்காத ஸ்ரீதேவி, சம்பந்தம் இல்லாத வாய்க்கு மறுபடியும் சம்பந்தப்போடி வந்தாள். ஸ்ரீதேவியின் கோமாள மாமி வீட்டிற்குத் திரும்பினான்.

அனாதையான பாடி தன் மன ஆசையை மூடி வைக்கவில்லை. துணையின்றித் தவிக்கும் பாடி, தன் வாழ்க்கைத் துணையாகத் தேவியை மணக்கச் சம்மதித்தான். மீனாட்சி அம்மான் மணக்கச் சம்மதிக்கக் குண்டாயில்லை. அன்று இரவு பாடிவின் கருத்தை ஸ்ரீதேவிக்குத் தெரிவித்த பொழுது ஸ்ரீதேவியின் உடனடித் திட்டம் பூட்டுகிறது. ஸ்ரீதேவியின் தேவர்கள் பொன்மலர் மலர்ந்தது. வானத்தில் தேவர்கள் பொன்மலர் பொழிந்தனர். பிருந்தாவனத்தின் நந்தகுமாரன் பாடிவையும் இதழுடன் ஸ்ரீதேவியைத் தவழ்ந்து வந்து அணைத்துக் கொண்டான். "என் குழந்தை வந்து அணைத்துக் கொண்டான். தடையல்ல இதைக் கொஞ்சம் அந்தந்து தடையல்ல இதைக் கொஞ்சம் அந்தார்களே." ஸ்ரீதேவியின் மனம் ஆகி பத்து வருடங்கள் ஆகியும் குழந்தையல்லாத திருப்பதில் ஸ்ரீதேவிக்குத் தான் அதிக வருத்தம். ஒரு குழந்தைக்குத் தன் சேவைகள் செய்ய முடியவில்லையே. அத்தகைய ஸ்ரீதேவியின் இன்று ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகும் நிலைபெற வேண்டி, திருமணத்திற்குச் சம்மதித்தான்.

திருமணமும் விரைவில் முடிந்துவிட்டது. பாடிவின் சொற்ப வருவாய்போதாது ஆதலால் ஸ்ரீதேவி தொடர்ந்து கோமளா வீட்டில் வேலை செய்தாள். மீனாட்சி அம்மான் நிறைவுடன் கணைமூடினார். ஆறு மாதம் கழிந்த பின்னர் தான் ஸ்ரீதேவிக்குப் பாடிவின் நடத்தைகள் தெரிய வந்தது. சீட்டு, ரேஸ் போன்ற சகல பாலும். ஸ்ரீதேவிக்கு அன்று வழக்கம்போல் வேலைக்குச் செல்ல முடியவில்லை. அடிக்கடி தலை கற்றி வாந்தி எடுத்தான். மருத்துவரிடம் சென்று, வேறு வழியின்றி விசாரித்தபோது அவர் சொன்ன செய்தி, "ஓ, என் துயரமிகு வாழ்க்கைப் பாடியினில் கனிதரு கற்பகமரம் போன்றப் போகின்றது. எனக்கென்று ஒரு குழந்தைக் கண்ணன்" அளவிலா ஆனந்தம் அடைந்த ஸ்ரீதேவி கணவரிடம் இச்சேதி சொல்ல ஆவலுடன் காத்திருந்தான்.

இரவு பன்னிரண்டுக்குக் கதவு தட்டப் பெறும் ஓசை கேட்டு ஓடிவந்து கதவைத் திறந்த ஸ்ரீதேவியின் மேல் தடாரென்று விழுந்தான் பாடி. மதுவின் நாற்றம் குடிசை முழுதும் பரவியது. ஸ்ரீதேவி பாடிவைப் படுக்கையில் விட்டதில் பின் தனிமையில் ஓடுவென்று கதறி அழுதான். "இவரை எப்படி நான் திருத்துவது" என்று புரியாமல் திகைத்தான். தன் கண்ணன் பிறந்த பின் தான் தன் வாழ்விற்கு ஒளியென்று நம்பினான். ஆனால், அவன் உள்ளத்துயரால்

உடல் மிகவும் இளைத்தது. ஸ்ரீதேவி மிகவும் பலவீனம் அடைந்தார். பாடிவின் குடியும் கூத்தும் நாளொரு மேலையும் பொழுதுதொழு வண்ணமுமாய் வளர்ந்தன.

அன்று ஸ்ரீதேவி பக்கத்து வீட்டு மனிதர்களின் உதவியால் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டாள். பத்து மணி நேரங்கள் உயிருடன் போராயுயியின் ஒரு அழகிய ஆண் குழந்தையின் சோயாயும் ஸ்ரீதேவி, அவன் மயக்கம் தெளிந்த நிலையில் அவளிடம் குழந்தையைக் காட்டினார் மருத்துவர். ரோஜாப் பூக்களைக் காட்டினார் போன்ற மெல்லிய தன்மை கொண்ட குழந்தையின் குண்டு உடலும், நிலமணிக் கண்களும் அழும் பொழுதே அழகாகக் குழியும் பூமலர் க்கன்னங்களும்... ஓ, பலவீனமான தனக்கு இப்படி ஒரு குழந்தைமா! அவன் இதயத்தில் மோகன ராகம் எழுந்தது. ஆனால் அடுத்து மருத்துவர் கூறிய செய்தி அவளைத் திகைக்க வைத்தது. முதலும் கடைசியுமாய் அவளுக்கு இது ஒரு குழந்தைதானாம். வேறு குழந்தை பெறும் பக்கத்தில் அவளுக்குக் கிடையாதாம். அதனும் ஸ்ரீதேவி மனம் தளரவில்லை. தன் அன்பையெல்லாம் கொட்டி வளர்க்க இவன் மட்டும் போதும்.

குழந்தை மோகன் பிறந்து ஆறு மாதங்கள் ஓடிவிட்டன. ஸ்ரீதேவி வழக்கம் போல கோமள மாமி வீட்டில் வேலைக்குப் போய் வந்தாள். பாடி தன் கெட்ட சகலாசங்களை சிறிதும் நிறுத்தவில்லை ஆனால் ஸ்ரீதேவி மோகனின் பேரழகில், அவளிடம் பொழியும் தாய்மைப் பாசத்தில் தன்னைத் தன் துயரங்களை மறந்தாள். "குழந்தை சிறித்தால் கன்னங்களில் எத்தனை அழகுடன் குழி விழுக்கின்றது. இதனை அதிர்ஷ்டம் என்பார்களே. நாளை இவன் எந்த நாட்டின் ராஜாவாகப் போகின்றானோ" என்று பலவாறு ஸ்ரீதேவி சிந்தனை செய்வாள். மோகனின் தெய்வீக எழிலைக் கண்டு தெருவே வியந்தது.

அன்று காலை வழக்கம் போல் பாடி வேலைக்குச் செல்லவில்லை மேலும் வயிற்று வலியால் துடித்துக் கொண்டிருந்தான். கணவனின் கண்கண்ட தெய்வமென்ப போற்றும் ஸ்ரீதேவி அவளை மருத்துவரிடம் அழைத்துச் சென்றாள். பாடிவை பரிசோதித்த மருத்துவர் கூறியவற்றைக் கேட்டு ஸ்ரீதேவி பெரும் அதிர்வடைந்தாள். பாடிவிற்குப்பற்றியேரோயால் இன்னும் ஒரு மாதத்திற்குள் சிகிச்சை செய்யாவிடில் ஸ்ரீதேவி பூவும் பொட்டும் இழக்க நேரிடும். ஆனால், சிகிச்சைக்குக் குறைந்து ஆயிரம் ரூபாயாவது வேண்டுமாம். பேதை ஸ்ரீதேவி என்ன செய்யான். கடலாகக் கண்ணர் பொழிந்த தான் உணர்வு உள்ளோர் அனைவரிடமும் கணவன் தாள் உணர்வு உள்ளோர் கடை கேட்டாள். ஒன்று தடுத்தும் கோமளம் கடன் கேட்டாள். அதை அவளால் இரண்டா, ஆயிரம் ரூபாய். அதை அவளால் எப்படித் திருப்பித் தர முடியும்? அதனால் எல் லோரும் ஏளனமாக நகைத்தனர். மோகன் பெரியவனாக வேலை பார்த்துச் சம்பாதிக்கும் பொழுது கடனை அடைப்பேன்" என்று அந்த

“லட்சுமி” (ஒரே ஆண்டு பெரியவளாகிய லட்சுமியை அவள் அப்படிதான் அழைப்பாள்) என்று அழைத்த வண்ணம் உள்ளே வருகிறான் சுகு.

“லட்சுமி நாளைக்கு நானும் என் கல்லூரி நண்பர்களும் சாத்தனாருக்குப் போகிறோம், ஒரு ரூபாய் இருந்தால் கொடு.”

மா தக் கடைசியில் இப்பொழுது ஏதுடா பணம்”

“உனக்கு எப்பொழுதும் மா தக்கடைசி தான். ஆசையாக எங்காவது போகலாம் என்றால் இந்த வீட்டில் வழி இருக்காதே”

“சே! இவனுக்காக என் ஆசைகளையெல்லாம் அடக்கி என் உழைப்பையே பணமாக்கி, இவனைப் படிக்க வைத்தால், இவனோ உல்லாசமாகத் திரிகிறான் என்கிறான்” என்று ஒரு கணம் நினைத்தான். மறுகணம்! போகட்டும் சிறுபிள்ளைதானே என்று நினைத்தான்.

உடனே தன் சுழுத்தில் போட்டிருந்த சங்கிலியை அடகு வைத்து 50 ரூபாயை எடுத்துக் கொண்டு தன் தம்பியிடம் கொடுத்தான்.

“எனக்குத் தெரியுமே, நீ எங்காவது சேர்த்து வைத்திருப்பாய் என்று. ஆனால் உனக்கு, எனக்குக் கொடுக்கத்தான் மனம் வருவதில்லை. இருப்பினும், ரொம்பவும் நன்றி லட்சுமி” என்று கூறிக் கொண்டே கல்லூரிக்குச் சென்றுள் சுகுமார்.

லட்சுமி தன்னுள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

இரண்டு ஆண்டுகள் உருண்டோடின. சுகுமார் பட்டம் பெற்றான், அன்றுதான் லட்சுமியின் குறிக்கோள் நிறைவேறிய நள் நான்.

நாட்கள் ஓடின.

ஒரு நாள்

சுகுமார் தன் பெட்டிப் படுக்கைகளை எடுத்துக் கொண்டு வாசல் வரை வந்தான்.

“எங்கேடோ சுகு?”

“லட்சுமி, நீ என்னைப் படிக்க வைத்தாய் என்பது உண்மைதான். ஆனால் நான் செய்யும் தொழிலுக்கு இந்த இடத்தில் இந்தச் சின்ன வீட்டில் இருப்பது அவமானம், அதனால் நான் வேறு ஓரிடத்தில் இருக்கப் போகிறேன்.”

ஒரு கணம் ஒரே ஒரு கணம் லட்சுமியின் நெஞ்சு நின்று விடும் போல் இருந்தது. தாய்க்குத் தாயாகவும், தந்தைக்குத் தந்தையாகவும் இருந்து தன் ஆசைகளை எல்லாம் அடக்கி ஏன், தன்னையே அவள் நல்வாழ்விக்காக அர்ப்பணித்துவிட்ட அந்த அன்பு உள்ளம் பதைத்தது.

மறுகணம்,

“தம்பி! எங்கிருந்தாலும் நன்றாக இரு. மா தங்கள் உருண்டன.”

“சுகு, உடம்பு எப்படி இருக்கிறது இப்பொழுது”

“கொஞ்சம் தேவலை சேகர்”

“நாளைக்குத் தானே கண் கட்டை அவிழ்ப்பதாக டாக்டர் கூறினார்.”

“ஆமாம். வந்து.. சேகர் என் லட்சுமி நான் விபத்தில் உள்ளாகி கண்களை இழந்திருந்த சேதியை அறிந்திருந்தால் நீ உயிரையே மாபத்துக் கொண்டிருப்பாய். என் மேல் உயிரையே வைத்திருந்தானா, என் அக்கா. நானோ செல்வாக்கு வந்தவுடன் அவள் நிராகரித்து விட்டு வந்ததால் தான் கடவுள் எனக்கு இந்த தண்டனையைக் கொடுத்தார்”

“சுகுமார்! நான் இந்த ஊரைவிட்டு போய் விடலாம் என்று இருக்கிறேன். அத்தனை முன் உன்னிடம் ஓர் உண்மையைச் சொல்லி விடுகிறேன்”.

“சுகு! உன் அக்கா சாதாரணப் பெண்ணல்ல; அவள் ஒரு தியாகச் சுடர்; பாசுதீபம், மெழுகுவர்த்தி எப்படி தன்னையே அழித்துக் கொண்டு பிறருக்கு ஒளி தருகிறதோ, அந்த போல் அவளும் தன்னையே அழித்துக் கொண்டு உன்னைக் கரையேற்றினாள், என் அன்பு காதலி”.

“என்ன! என் அக்கா உன் காதலியா!”

“ஆமாம் சுகு, நான் ஒரு பெண்ணை மணம் விரும்புகிறேன் என்று அன்று உனக்குச் சொன்னேன் அல்லவா. அவள் உன் அக்காதான்”

“அன்று அவள் என்னை ஏற்க மறுத்தது ஏன் தெரியுமா, நன்றிகெட்ட தன் தம்பியின் நல் வாழ்வுக்காகத்தான். பிறந்தது முதல் கசுதையே அனுபவிக்காதவள் உனக்காகவே தன் வாழ்வை அர்ப்பணித்தாள். நீ விபத்திற்குள்ளாகி கண்களை இழந்துவிட்டாய் என்று செய்தியைக் கேட்டவுடன் தன் சுய நினைவை இழந்து பிறகு சில நாட்களுக்கெல்லாம் சடுசுரம் வந்தது. டாக்டர்கள் அனைவரும் நம்பிக்கை இழந்தனர். நான் அவளை ஒரு கணம் கூடப் பிரியாமல் பணிவிடை செய்தேன் ஒரு நாள்!

“ம்ம்...சேகர். எனக்கு...ஒ...ஒரு சத்த...நீ யம்...பண்ணுவீர்களா? அவள் கண்கள் என்னை ஆவலுடன் பார்த்தது. சேகர்.. நான் இறந்து இறப்பது உறுதி அதனால்.. என் கண்கள் எடுத்து என் தம்பிக்குக் கொடு..கொடுத்தேன்”

“ஐயோ! லட்சுமி! என்னை விட்டு விட்டாய் விட்டாயே”.

“மேய்...மேய்..சுகு நீ..இப்பொழுது உயிரிழக்கும் கண்கள் என் அன்பு காதலி இழந்தாய். மேய் சுகு உனக்காகவே வாழ்ந்து உனக்காகவே இறந்தானாடா என் அன்புக் காதலி”

“சுகு, இறுதியாக உன்னிடம் ஒன்று கூற விரும்புகிறேன்”

“ஏதன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை சேய்நன்றி கொன்ற மகற்கு”

“நான் வன்னுவரின் வாய்மொழியை என்றும் மறவாதேடா. அப்பொழுதுதான் உன்னைக் கடவுள் ஆசீர்வதிப்பார்”.

“போதும் சேகர். இனியும் ஏதேனும் கூறி என்னைத் துன்புறுத்தாதே. உன்னையும் என் அக்காவையும் சேரவிடாமல் தடுத்தற்காக, என்னை மன்னிக்கிறேன் என்று ஒரே ஒரு முறை சொல்லுடா சேகர் சொல்லு” என்று கதறி அழுதான்.

ஆற்ற மாட்டாத துயரத்தினால் வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை சேகரிடமிருந்து.

கடவுள் மனிதனாகப் பிறக்க வேண்டும் அவன் காதலித்து வேதனையில் வாட வேண்டும்

என்ற பாடல் வாடுவெனியில் ஒலித்தது. தனக்குப் பொருந்தும் பாடல் அது என சேகர் நினைத்துக் கொண்டான்.

‘போறுமையே வெற்றிக்கு அடிப்படையாகும்’

—காம்பெல்

‘சகோதரன் தீமை செய்தால் எத்தனை தரம் மன்னிக்க வேண்டும். ஏழு தரமா? எழுநூறு ஏழு தரம் மன்னிப்பாய்’

—கிறிஸ்தவம்

மீரா கண்ணனின் இனையடிகளைப் பற்றிக் கொண்டு "நாதியற்ற மீராவின் நாதனே! கிரிதரா! ஜோதியில் என்னை முழுவிப்பாய்" எனக் கதறினான். மீராவின் விருப்பப்படியே அன்புஜோதி கண்ணனுடன் கலந்தது.

கடவுளின் திருவடிகளைப் பற்றியவர்கள் எல்லா கவலைகளும் ஒழிந்து முக்திப் பெறுவார்கள் என்று வள்ளுவர் கூறியது போல், தாலமீரா கண்ணனடி சேர்ந்தான். பாகவதர்களை பூஜித்தாலே இறைவன் திருப்தி

அடைகின்றான் என்பதை மனதிற் கொண்டு, "அப்பாலும் அடிசார்ந்த அடியார்க்கும் அடியேன்" என்ற சுந்தரர் வாக்கு போல் கண்ணனின் பக்தையாகிய மீராவின் பொற்பதங்களை வணங்கி நாமும் தொண்டருக்கு தொண்டராயிருந்து அவனைப் போலவே என்றும் அழிவில்லாத வீடாகிய இறைவனடியைச் சேர்வதே சாலச் சிறந்ததாகும்.

"ஹரே கிருஷ்ண ஹரே கிருஷ்ண ஹரே கிருஷ்ண கிருஷ்ண ஹரே ஹரே"

'இறைவன் உருவை (விக்கிரகம்) தரிசிக்காமல் தியானம் செய்ய முடியாதவர்களுக்கு ஆலய தரிசனம் அவசியமாகும்'

- காந்தியடிகள்.

காஞ்சிபுரம் வெண்பட்டுச் சேலை

கோ. இராஜேசுவரி, புகழக வகுப்பு.

"இந்தாப்பா, முந்நாறு மில்லி கொடு" காஞ்சிபுரத்திலிருந்து திரும்பும் வழியில் இது ழுள்ளவது கடை.

உண்மையான உழைப்பாளர்களின் உண்மையான தோழன் - பாட்டாளி வர்க்கத்தின் அந்தரங்கக் கூட்டாளி 'மில்லி' தான் என்பது அவர் எழுந்த நேரத்தில் உடல்வலியாற்றி திக் களைத்த நேரத்தில் 'மில்லி' அவன் ழயவு கொடுக்கும் அதே 'மில்லி' அவன் உழைத்தது போதும் என்று அது நினைக்கும் நேரத்தில் அவனுக்கே நிரந்தர ழயவு அளித்துவிடும் என்பதையும் அவன் உணர்ந்தான் இல்லை.

இனி வழியில் எங்கும் இறங்காது நேரே தடக்குச்சுச் செல்லவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் லாரியில் ஏறி உட்கார்ந்தான் நல்லுசாமி. லாரியின் விளக்குகளைப் போட்டான் - பளிச்சென்ற பாதை தெரிந்தது. எழும்பில்லாத மனமகிழ்ச்சியுடன் லாரியை 'லடார்ட்' செய்தான், சாலைவின் இருமருங்கில் இருந்த மரங்கள் வேகமாக பின்னோக்கிச் சென்றன. பின்னிரவின் மூடுபனி அவன் வேகத்தை எச்சரித்தது. ஆனால் அது அவனுக்குப் பழக்கமான 'ருட்' ஆயிற்றே!

'ஆக்ஸிலேட்டரை' அழுத்தினான். லாரியும் அவன் எண்ணத்தின் வேகத்திற்கு ஈடு தந்தது. தன் ஒரே மகள் - தனலட்சுமியின் தண்டநாயகியை விருப்பத்தை நிறைவேற்றி விட்ட மகிழ்ச்சி அதுதான் இன்று அவன் சற்றே ழவர்.

'இவர்களை' இப்படித்தான் ஒரு புதிர் - அவ்வற்ற மகிழ்ச்சியிலும் 'ழவர்', ஆருத்தியிலும் ழவர் - இப்படியே யிருந்து 'ழவரா' கிறார்கள்.

தனம் அவனுக்கு ஒரே பெண்; வேறு பிள்ளைகூடிகள் கிடையாது. அவள்தான் அவனுக்கு பிள்ளைக்குப் பிள்ளை, பெண்ணிற் றுடைய பெண், அவன் குடித்துவந்த மது நாள றுடைய அவன் மனைவியின் உயிரைக் குடித் தது. தக்க பருவத்தில் தனத்தையும் தாரை வாந்துக் கொடுத்தான், தன் சக்திக்கு மீறி தட்டிலாகக் கல்யாணம் செய்தான். மாப்

பிள்ளை பெரிய படிப்பாளி; நல்ல வேலை பார்த்து நிறைய சம்பாதிக்கிறான். தலை தீபா வளிக்கு மோட்டார்சைக்கிள் வேண்டும் என்று கேட்டாராம், அவ்வளவுதான். அவன் வயல் விளையானது, அவருக்கு மோட்டார் சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுத்ததில் ரொம்ப சந்தோஷம். ஆமாம், அவனுக்கு வேறு யார் இருக்கிறார்கள் அவன் சேர்த்து வைக்க? அவனுக்குள்ள ஒரே ஆதரவு அவர்கள்தான். தனம் புகுஷன் விட்டுக்குப் போனதும் நல்லுச்சாமி தனிக்கட்டையானான் - இல்லை 'தண்ணி'க் கட்டையானான்.

இப்பொழுது தனம் தனதாய் அதாவது தந்தை விட்டிருக்க வந்துள்ளான் அவனைத் தாத்தாவாக்க ஆம் அவன் தலைப்பிரசவத்திற்காக வந்துள்ளான். அவன் காஞ்சிபுரம் போய் அங்கிருந்து ஒரு வேலை தேவ்காய் எடுத்துவர வேண்டும் இன்று, இரவு வர வேட்டாகும் என்று சொன்னபோது அவன் அன்பு மகள் 'அப்பா, காஞ்சிபுரத்திற்கு போறீங்க...' என்று மெல்ல மென்று விழுங்கினான். "ஆமாம்மா என்ன வேணும்? சொல்லு" என்றான் அவன்.

"ழண்ணும் இல்லே... காஞ்சிபுரம் வெண்பட்டுச் சேலை எனக்கு எடுப்பா இருக்கும் இல் லேப்பா?"

"ஆமாம், உன் கருப்பு உடம்புக்கு எடுப் பாகத்தான் இருக்கும்" மாப்பிள்ளை இடை யில் கிண்டலாக "மாமாவை இதெல்லாம் கேட்டுத் தொந்தரவு செய்யக்கூடாதுன்னு சொல்லியிருக்கேனா இல்லையா? நான்தான் வாங்கித்தரேன்னு சொன்னேனே" என்று அவர் சொன்னது அவனுக்கு மனதிற்கு நிறைவாக இருந்தது. இந்த நேரம் பார்த்து அவன்கையில் காலணக் காசுகூட இல்லை. பதில் ஏதும் சொல்லாமல் வெளியில் வந்தான் நல்லுச்சாமி. "அப்பா அத்தானே புடவை வாங்கித்தரேன்னு சொல்லுங்க; நீங்க கஷ்டப்பட வேண்டாம்". அவன் நிலையை உணர்ந்தது போல் அவன் சொன்ன

சொற்களால் உண்மையிலேயே அவன் உள்
ளம் கஷ்டப்பட்டது.

“அப்பா!” அழைத்தாள் அவள்.

“ம்.....?”

“காஞ்சி காமாட்சியம்மன் கோவிலுக்
கும் போய் அம்பாள் பாதத்திலேர்ந்து கொஞ்
சம் ருங்கும் எடுத்துத்தரச் சொல்லி கேட்டு
வாங்கிட்டு வாறீங்களா?”

“ம்.....!”

சஞ்சலத்துடன் வெளியே வந்தாள்.
‘மசக்கையா’யிருக்கும் போது கேட்டதெல்
வாங்கித் தரணும்னு சொல்லுவாங்களே!

அவள் உள்ளம் துடித்தது, நேராக முத
லாளியிடம் போனாள். இதுவரையில் அவள்
ஒரு ரூபாய் கூட முன்பணமாகக் கேட்ட
தில்லை அவனுடைய நிலையை உணர்ந்த
அவர் பதிலேதும் சொல்லாமல் உடனே
ஐதூறுரூபாய் தந்ததோடல்லாமல் மாதம்
கொஞ்சமாக சம்பளத்தில் பிடித்துக் கொள்வ
தாகவும் அவரே சொன்னார். அதுதான் அவ
னுக்கு இன்று என்றுமில்லாத கொண்
டாட்டம்.

காஞ்சிபுரம் வெண்பட்டுச்சேலை,
காமாட்சியம்மன் கால்பட்ட ருங்கும்,
அன்று மலர்ந்த மல்லிகை இத்தனையுடன்
எதிர்பாராத விதமாக தன்மகனையும் மாப்
பிள்ளையையும் ஆச்சரியத்தில் முழுகடிக்கப்
போகிறாள்.

“டமார்” பின்னாலிருந்து திடீரென்று
ஒரு பெரிய ஓசை.

அந்த வேகத்தில் சென்றபோதும் லாரி
பயங்கரமாகக் குலுங்கியது.

அவள் அதை லட்சியம் செய்யவில்லை.
நேராகக் கிடங்குக்குப் போய் வண்டியை

‘இன்று என்பதைப்பற்றிப் பிடித்துக்கொள் ஏனென்றால் நாளை என்பது விதியின்
கைக்குள் இருக்கிறது.’

நிறுத்திவிட்டு தேங்காய் லோடைச் சரி
பார்த்து, ஒப்படைத்தான். அவன் வாங்கி
வந்த சாமான்களையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு
நேராக வீட்டிற்கு ஓடினான். அங்கே,

வீடுபூட்டிக் கிடந்தது.

அக்கம் பக்கத்தாரை விசாரித்தாள்.

அவர்கள் காட்டிய பாதையில் ஓடினான்,
அது காஞ்சிபுரம் செல்லும் பாதை!
பாதி போதை கலைந்தது.
அங்கே—

ஒரே கூட்டம், அந்த காலைக் குளிரிலும்!
முண்டியடித்துக் கொண்டு கூட்டத்தை விலக்
கிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தாள் நல்லுச்
சாமி.

அங்கே -

நசுங்கிச் சேதமுற்ற ஒரு மோட்டார்
சைக்கிள் - தரையிலே விழுந்து கிடந்தது!
அதன் சைடு பாக்ஸிலிருந்து - ஒரு வெண்
பட்டுச் சேலை காற்றிலே சலசலவென்று
அசைந்தது.

சுற்றிலும் இரத்த வெள்ளம், நடுவிலே,
அடையாளம் காணமுடியாத ஒரு உடல்!!

“அதன்மீது விழுந்து, புரண்டு அழு
வது.....தனம்” அடிவயிற்றிலிருந்து கூங்
னான் நல்லுச்சாமி.

கையிலிருந்த வெள்ளைப் பட்டாடை
நழுவி அவள் தலைமீது விழுந்தது.

தென்னைமரமே இல்லாத அந்த நெடுஞ்
சாலைமீன் ஒரு ஓரமாகக் கிடந்த அந்த
இரண்டு தேங்காய்களும் அவளைப் பார்த்துச்
சிரித்தன.

மீதி போதையும் கலைந்தது.

— இப்பால்

Out going students of B. Sc. Mathematics

Out going students of III History

முற்றுப் புள்ளி

மரியத்தொசா, புகழக வகுப்பு.

ஈரைந்து மாதங்கள் சுமந்தெடுத்து
ஈயெறும்பு

மொய்க்காமல் பேணிக் காத்துவளர்க்கும்
அள்ளைக்குத் துரோகம் செய்து அவள்
இலட்சியக் கனவுக்கு மகன் வைப்பது
முற்றுப்புள்ளி.

பட்டணம் என்பதுசொர்க்கம். அங்கு
படிப்பது

அதிர்ஷ்டம் என்று எண்ணிப் பட்டணம்
அனுப்பும் பெற்றோர்க்கு மகன் திரிந்து
படிக்காமல்

பெற்றோர்க் களிப்பது துயரெனும்
முற்றுப்புள்ளி.

கல்வியெனும் ஞானக்கண் பெறவிரும்பிக்
கல்வியகத்தில்

சேர்ந்து பயின்று பல தேர்வுகள்
எழுதினும்

ஆண்டிறுதியில் வரும் இறுதித் தேர்வே
அவர்கள் தரத்தை நிர்ணயிக்கும்
முற்றுப்புள்ளி.

உலகமெனும் சாகரத்தில் அமைதியாக
ஒடுகின்ற

ஒடங்களெனும் சிலநாடுகளைக் ஆலைகளாய்
வல்லரசுகள்

கவிழ்க்க நினைக்கும் நினைவைத் திருத்தி

அழிவுக்கு வைக்க வேண்டும்
முற்றுப்புள்ளி.

‘துன்பம் வந்துவிடுமோ என்ற எண்ணங்கள்
துன்பத்தை விடத் துயரமானவை.

—ஹெஸாடிக்

Games Committee.

Participants of Fancy Dress Competition.

Ball Badminton Team.

Shuttle Badminton.

Volley Ball Team.

Athletic Team.

याद

P. A. LAKSHMI, III B.Sc. (Maths)

होती हैं विभिन्न यादें
रहती हैं अमर कुछ यादें

होती हैं क्षणभंगुर कुछ यादें
रहती हैं बिछुड़े दोस्तों की प्यारी यादें

होती हैं लरिकाई की मीठी यादें
रहती हैं गुजरे सपनों की यादें

होती हैं जवानी की सुमधुर यादें
रहती हैं भविष्य की सुहावनी यादें

रखूँ मैं अब सुरक्षित इन यादों की भांडार ।

Miss. RUGMANI ACHAN I-B.A. (Litt.)

1. एक ऐसा राज़ दिया है मुझे छिपाने को
जिसे वह चाहे तो खुद भी छिपा सकता नहीं ।
2. उनकी जुलफें उनके चेहरे से हटा सकता नहीं ।
दिल की बेताबी किसी सूत से छुपा सकता नहीं ।
कितनी दिलकश है मुहब्बत की जवाँ मजबूरियाँ ।
सामने मंजिल है और पाँव बढ़ा सकता नहीं ।
3. हमने उनकी याद में रो रो कर 'टव' भर दिये ।
वो आये तो बहा कर चल दिये ।
4. तपिस सूरज को होती है
तपना ज़मीन को पड़ता है
सुखवत आँखों से होती है
तपपना दिल को पड़ता है ।
5. आते हैं thoughts तेरी
करती हूँ talks तेरी
तुझे remember करना हो गई hobby मेरी
तेरी lovely eyes ने मुझे effect किया
सबको neglect करके तुझे select किया ।
6. यह भीगी रात और ये बरसात की हवाएँ
जितना धुला रहा हूँ, वो याद आ रहे हैं ।
7. किसी ने भीगी हुई जुलफों से यह झटका पानी,
झूस के आई घटा, टूट के बरसे पानी ।
8. काश तेरे मुँह पे चेचक के दाग होते ।
पहले ही तू चाँद है, साथ में तारे होते ।

शांति

M. A. GEETHA, III B.Sc. (Maths)

वह कहाँ मिलेगी ?

धन देने पर मिलेगी या

दान देने पर मिलेगी ?

संसार सागर में मिलेगी या

संन्यास में मिलेगी ?

विज्ञान की इन दुनिया में

वह कहाँ मिलेगी ?

शांति ! शांति ! शांति !

ए ईश्वर वह कहाँ मिलेगी ?

आपस में एक मुठी भर मिट्टी के लिष

लड़नेवाला मनुष्य

उसको वह कैसे मिलेगी ?

क्षणभंगुर जीवन को भूलकर अहम् की पूजा

करनेवाला मनुष्य

उसको वह कैसे मिलेगी ?

अपने हित के लिए दूसरों का अहित

करनेवाला मनुष्य

उसको वह कैसे मिलेगी ?

शांति ! शांति !! शांति !!!

मिलेगी वह आत्मा परमात्मा के मिलन में !

